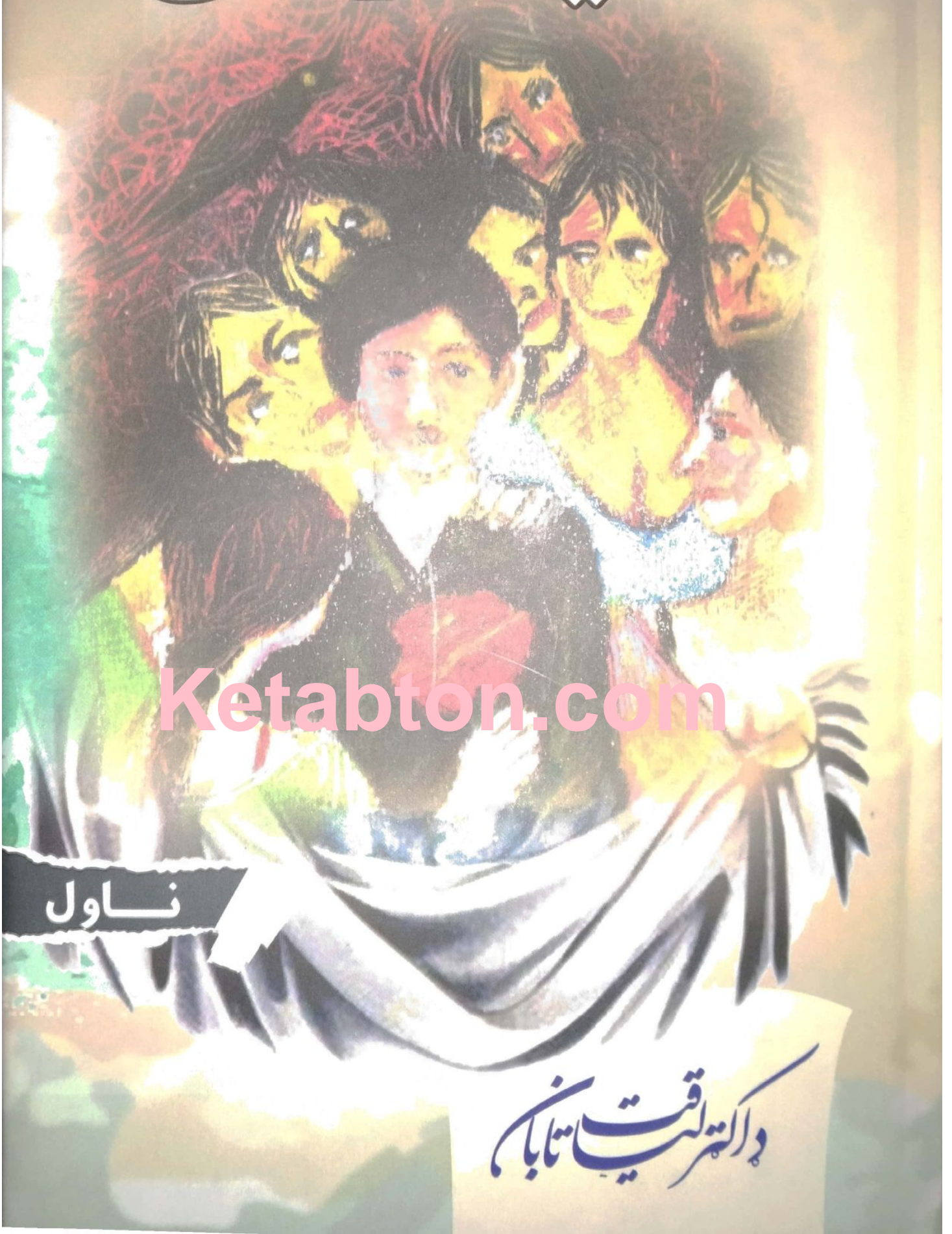

د سینکارہتی

Ketabton.com

ناول

ڈاکٹر قتیابا

ادريس غروال

صیب ته دالی

21-01-2021

by

سخيے داد غم

20-01-2021

"ادریس خروال" صیب

تہ ڈالٹی .

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د سینگار ہتی

«ناول»

ڈاکٹر لیاقت تابان

«ټول حقوق د ليکوال په حق کي خوندي دي»

«کتاب پېژندنه»

د سينگار هټي	د کتاب نوم
ناول	ژانر
ډاکټر لياقت تابان	ليکوال
محمد نعيم ازاد	کمپوزوونکی
ملگري ليکوال «کوټه»	خپروونکی
۵۰۰	چاپ شمېر
ايم اصف کاسی	پښتۍ جوړوونکی
راز محمد کاتب	پښتۍ ليکونکی
جولایي ۲۰۲۰ز ۱۳۹۹ل کال	چاپکال
TabanLiaquat@Gmail.Com	برېښنالیک
۲۵۰ کلداري	بیه
تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه	د کتاب موندلو درک
کتابونه پلورنځی	
ریگل پلازه جناح روډ کوټه	
صحاف کتاب پلورنځی کاسي روډ کوټه	

«ټرون»

د شپږ خان په نوم
چي همت او جرأت يې پر دې هيبتناکه
موضوع باندي د قلم پورته کولو
توان او جرأت راکړی.

د لېونيانو نېټۍ او تابان

دا وخت زه له ډېر ذهني فشار سره مخامخ يم او نه پوهېږم، چي څه وکړم. ځکه ځيني خلک په ژوند کي ډېر زيات ستړي کارونه کوي او کله چي دوی څه کار وکړي؛ هغه مبالغه بنکاره کېږي. راځئ! چي ووايم، زه يو ډېر مهم کار کوم... زه فکر نه کوم، چي دا مسئله دلته ده. لاکن دا حقيقت دی، چي ما ته يو خورا ډېر سخت کار را سپارل سوی دی، ځکه چي په پښتو ادب کي د نقادانو ډېر کمی شتون لري او بيا زه پخپله نقاد نه يم او نه دا زما کار دی. بنايي؛ همدغه وېره ده، چي دا وخت زه ورسره مخامخ يم.

هو! البت زه يو فکشن ليکونکی يم. زه نه غواړم، چي هر څه زه ووايم؛ هغه دي خلک و مني. دا زما هيله ده او نېکمرغي هم، که خلک زما نظر خوښ کړي.

دا چي زه دار دو او انگليسي ادبياتو سره ډېري زړې، ژوري اړيکي او پيوستون لرم او د دې وپايلي ته زه خورا جدي يم او تاسو دې ته بې سکوني او تشویش هم ويلاى سئ. زه نه غواړم، چي خلک دي له ما سره متفق وي او يا دوی دي زما په څېر ورته نظر ولري، لاکن دوی بايد هڅه وکړي، چي دوی زما پر نظر غور وکړي، کله چي دوی سترگي پټي کړي...

"بوډا سپرې او سمندر" د ادب دنړۍ له عالي ناولونو څخه يو دی، دا ډېر بنکلی او لنډ ناول دی. دا يو امريکايي ليکوال ارنسټ ملر همپنگوي (Ernest Miller Hemingway) ليکلی دی او پر دې وده ته د ادب نوبل جايزه ورکول سوې ده. په دې ناول کي يو ماهی

د سينگار هټۍ

نيوونکی سپنيټاگو (Santiago) يوه ورځ سمندر ته د کب نيولو لپاره ځي او ده ته يو پخوانی خوب ور يادېږي، چي هغه به نن په رښتيا پوره کېږي. دلته يو غټ ماهی کوم چي د دېو (Giant) غوندي وي، لاکن په اصل کي دا د مارلن (Marlin) کب وي، چي د ده په جال کي بند سي، خو تر نيولو وروسته له يوې نوي ستونزي سره مخامخ سي، چي دی به دا دومره لوی ماهی تر ساحله پوري څنگه رسوي، چي دا مبارزه پيلوي او په دغه مبارزه کي ناول پای ته رسېږي. له ما سره د مارلن غوندي ستونزه د ډاکټر لياقت تابان د اوسني ناول په هکله ده، که څه هم پر دې ناول باندي د ليکلو لپاره فقط څو جملې لرم، لاکن مشکل داراته پېښ دی، چي څه پر و ليکم او يقيناً په دې کي څه شک نسته، چي زما په مخ کي د مارلن په څېر د ليک يو شاندار شاهکار پروت دی... د ليک يوه خورا پېچلې ټوټه په يو وېروونکي انداز د يوې پېچلې ټولني لپاره...

زما يوازینی هيله دا ده، چي خلک پر ځای د دې چي ناول کيسې او دهغه د ليکلو طرز ته مخه وکړي، د ټولني وهغه بدبختي روحيې ته پام وکړي، چي په ناول کي وړاندي سوې ده او دا د ډاکټر لياقت تابان لوی کرېډيټ دی، کوم چي د ټولني د يوه ناوړه دود په خلاف لوی بغاوت دی، چي په خورا عصري ډول د يوې پر مخ تللي ټولني استازيتوب کوي، مگر دا د قسمت بدمرغي ده، چي کله موږ د دې پر مخ تللي ټولني په هکله سوچ کوو، نو دا ټولنه يوه بدرانگه، ناپاکه او خورا بدمرغه غوندي ايسي.

ظاهراً ډاکټر لياقت تابان يو ډېر ساده او بې ضرره څوک دی او دا رښتيا دي، چي ماله ده سره تر دېرش کاله زياته ملگري کړې ده، ځکه خو دا لامل دی، چي زه د ده د شخصيت هر اړخ پېژنم او د دې ناول تر لوستلو مخکي دا زما مدعا وه او اوس هم سته، لاکن کله چي

ما د ده د دې تخليق لوستنه وکړه، نو ما له ځان څخه پوښتنه وکړه، چې ښاغلي ته چېرې يې؟ ته خو پر غلظه يې... ته خو د ده په هکله په هيڅ هم خبر نه يې... او دی خو بېخي بېل څوک دی، کوم چې له تا سره ژوند کوي، هستوگنه کوي او له تا سره ستا په فکر او سوچ کې خاندې... باور وکړی! د دې ناول تر لوستلو وروسته ما ته تابان بېخي جلا کس و ايسېدی. سوچ مه کوی، چې هغه ډېر خوشحال کس دی، نه نه... هغه ډېر خفه او غمجن سړی دی، يقيناً هغه درد محسوسوي، په اذيت کې دی، دا يوازي ستاسو خيال دی، چې هغه د يو پرسکونه دماغ څښتن دی. نه؛ دا کس له بهره بلکل بدل دی او دی د خپلي ټولني په اړه ډېر اندېښمن دی. دی د انګلېسي ادب د جونا تهن سويفت (Jonathan Swift) په څېر د پښتو ادب يو تکړه او ځيرک سړی دی.

دا يوازي زما نظر نه دی، لاکن زه ډاډه يم، چې تابان يوازي ناول نه ليکي؛ بلکې هغه د خپل هغه ناروغه تر څنگ ناست دی، څوک چې د مرګ له حالت سره مخامخ دی او دی د ده په ناروغي خبر وي او د ده د تدوي په سمه توګه کوي. د خوشحالی خبره دا ده، چې ډاکټر تابان نه غواړي، چې د هغه ناروغه دي مړ سي. دا کټ مټ د ګبريل ګارشيا مارکيز (Gabriel Garcia Marquez) غوندي چلند دی، چې هغه په خپل هر ناول کې جنګېږي او هغه هم نه غواړي، چې د ده ناروغه ټولنه مړه سي. ښايي؛ د همدې لېوالتيا له کبله د نوبل جايزه کمېټې وده ته د نوبل ادبي جايزه ورکړه. تابان هم دغه ډول انقلابي جذبه لري، لاکن موږ د تابان او د ګبريل ګارشيا مارکيز تر ميان يو لوی توپير وینو... تابان نه يوازي يو هنرمند دی؛ بلکې يو انقلابي ډاکټر هم دی او دی واقعاً غواړي، چې د ده د ناروغ درملنه وسي، کوم چې ده ته ډېر نژدې دی. زه فکر کوم، د دې ناروغ د ژغورني

د سينگار هټه

لپاره مبارزه په اوسني ناول کي په روښانه ډول انځور سوې ده. که څه هم اوسنی ناول يوه الميه ده او يو هيبتناک اختتام لري. تابان هڅه کوي، چي د خپلي ټولني د نفسياتو يو سم او بشپړه انځور د پېلا بېلو رنگونو له لاري په هنري ډول په خپل ناول کي انځور کړي. د تابان نفسياتي ټولنه ډېري ناروغۍ لري، لکه د اردو د بنکلي تخليق کار سعادت حسن منټو په څېر تابان هم وايي، چي په ټولنه کي د جنسي ناوړه چلند څخه ناوړه گټه مه تر لاسه کوي او هڅه وکړي، چي د جنسي چلند په اقتصادي او نفسياتي لاملونو باندې ځانونه پوه کړي... تابان د سرمايه داري نظام سخت مخالف دی او په تعليمي لحاظ د شاته پاته کېدا هم سخت مخالف دی.

د تابان د ناول کردارونه نادانه دي، دوی ډېري اقتصادي ستونزي لري. دوی دا وخت د نړۍ د عصري مواصلاتو په عصر کي ژوند کوي، ډېر داسي خلک دي، چي په لاسونو کي يې جديد موبایل وي، چي د نړۍ د لوی اقتصادي ځواکونو له خوا د سکسي فلمونو له لاري زمور په ټولنه کي د سکس زهر خوروي. له مور ټولو جنسي ناروغان جوړوي او زمور جنسي اړتياوي لا سپوا کوي او مور نه سو کولای، چي له جنس څخه پرته بل څه وکړو او دا خوند هر وخت مور ځای ته متوجه کوي. اوس دا پوښتنه را پورته کېږي او په حقيقت کي هم د نړۍ لوی معاشي ځواکونه او د دوی تالی څپ نه غواړي، چي مور دي اقتصادي واک تر لاسه کړو. دوی هڅه کوي، چي د جنسي تيري له لاري مور جنسي ناروغه کړي. دوی نه غواړي، چي زمور فکري وړتيا وده وکړي. کېدای سي، چي اقتصادي غلامي د دريمي نړۍ د هر وروسته پاته هېواد په څېر زمور تقدير سي او ممکن مور ټول ويجاړ او برباد سو..

ډاکټر تابان دا ناول په خپل ځانگړي او يکتا سټايل ليکلی دی. په دې کي موږ د ده بشپړه مشاهده وینو، د ده پراخه مطالعه او پر موضوع باندي د ده گرفت له ورايه معلومېږي. د طبي پوه په حيث دا ناول په حقيقت کي د پښتو ادب او دهغه د لوستونکو لپاره يوه ډالۍ ده. بايد دې ته ونه گورو، چي دا څه دي؛ بلکې هغه جذبې ته وگورو، چي د دې شاته پرته ده. دا د عصري پښتو ادب د جونا تهن سويفټ (Jonathan Swift) ناول دی او له وحشتناکو طنزونو ډک دی.

دا يو تخليق دی او زه د دې قدر کوم، زه د هغه اخلاقي زړورتيا ستايم، چي ډاکټر د يوه وپروونکي موضوع په وړاندي کولو ښوولې ده او دا اوس تاسو ته دعوت در کوي، چي تاسو يې ولولۍ.

درناوی او مننه

فاروق سرور اېډووڪېټ

د جون يوولسمه ۲۰۲۰ز کال

د سينگار هټۍ

د حسن په سر اېونو کښي د ځان خړوبولو لپاره ژوند مستي غواړي، شپږ خان هم د دکان تر صفايي وروسته د څنگ کوشنۍ کمري ته ورغلي، لاس او مخ يې و مينځل او راغلي؛ هينداري ته پته خوله و درېدي او ژر ژر د ځان په سينگارولو لگيا سو. سيکه خو خداي له آره ښکلي سپينه او سره ور کړې وه، شپږ فته جگ قد، گونگرو (پېچک) وېښتان، چي هر وخت به جېلي پر لگوله، اوږده غاړه، ښکلي سترگي، چي کله به د باندي واټي، نو د لمر توري چشمې به يې پر سترگو کولې. پر مخ باندي يې لومړي سر سن بلاک (د لمر د تودوښي مخنيوونکي) کريم او بيبي غوړ کريم و لگاوي، شونډان يې غوړ کړل، له دراز څخه يې خپل قيمتي چپن په غاړه کړي، برېست لپت په ښي لاس او په کيڼ يې گړۍ په لاس کړله. دوي ښکلي گوتمياني يې په گوتو کړې، د سټين کف بټان يې بند کړل او پر ځان باندي يې د سينټ ښه پوره سپرې وکړله، بيرته له هينداري سره مخامخ سو. د پاڅه رنگ په شنو کاليو کښي اتلس کلن ځوان ته ځان دومره ښکلي او ښايسته و ايسېدي "چي د خپلي انا (نيا) خبره ور په ياد سوه" هغې به ويل، چي دومره ښايسته ځوان چي خور او مور پر عاشقېږي. تر ډېره و هينداره ته ولاړ او خپل هر اندام ته يې جلا جلا په ځير ځير و کتل. ده به لا نور وخت هم د هينداري و مخ ته تېر کړي وای، که يې د موبایل ژنگ په کړنگا سره د خيالونو ماڼۍ نه وای ور وړانه کړې.

زه نن خامخا درځم او فقط د يو ساعت لپاره به په گاډۍ کي بهر ته ووځو.

د سينگار هټۍ

نه! نازنين؛ نن د جمعرات ورځ ده، په دوکان کي رش وي...
اوف؛ ستا ټول عمر په پيسو گټلو تېر سو..
نه، نه! زه د پيسو دومره مينه نه لرم، خو فقط دومره چي ځان او کور
په و ساتلای سم او بس.

زه خو دي پخپله خرڅه بيايم، نو ته ولي هره ورځ انکار کوې...؟
پيسې خپلي وي او که د بل؛ معناه لري، خونن زه مصروف يم.
شپر خان يو دم د دکان د مالک ظاهر شاه په راتگ باندي موبایل
خاموش کړی او په کار لگيا سو.

ظاهر شاه د لوی دراز قلف خلاص کړی، بڼې ډېرې پيسې پکښې
وې، هغه يې حساب کړې، د نوټونو څلور غټي بڼچې يې په لفافه کي
واچولې او شپر خان ته يې وويل:

دا په بېنک کي جمع کړه، ژر راعه! د گيراکانو وخت دی، را روان
دي.

بس دغه دی؛ ولاړم او راغلم، خو لالا تر هغو ته گيراکان مه ايله
کوه.

هه؛ لالا او گيراکان...

ما خو يو هم په باک لانه راوړي، راسي او شا او خوا و گوري، چي ته
ولاړ يې، نو خامخا يو څه نا څه واخلي، کنې د يو داسي شي پوښتنه
وکړي، چي هغه له موږ سره نه وي او ژر د مارکيټ خوا ته رواني
سي.

ظاهر شاه په عمر اته پنځوس کلن د مارکيټ په خوله کي يې د
سينگار د شيانو (کاسمپټيکس) دکان د سينگار هټۍ په نامه
درلودی، چي يوه دروازه يې د مارکيټ او بل ور يې د لوی څرک پر
خوا خلاصېدی. په مارکيټ کي نژدې دېرش دکانونه وو، چي
زياتره د مېک اپ د شيانو وو، خو درزيان وو او په ځينو کي د بڼڅو د

کالیو او د کور د استعمال شيان خرڅېدل. مارکېټ ته د بښځو او نجونو راتگ د نارینوو په پر تله زیات وو، خو د تنکیو ځوانانو راتگ به هم بې مقصده نه وو.

د دې مارکېټ په ښار کي یو نوم پروت وو، خو د حکومت او خلکو هم په دې هکله فکر بند وو او پام یې ور اووښتی. په ټول مارکېټ کي د سينگار هټۍ کاروبار پر ټاپ وو. کله کله به د گيراکانو دومره رش سو، چي دننه درېدل به گران سو او نجوني به بهر په انتظار وې. د شېرخان سره په دکان کي څلور نور کار کوونکي هم وو، خو نجونو او زیاتره بښځو به هم د شېرخان له لاسه سودا اخستل خپله خوش قسمتي گڼله. شېرخان یوازي دا نه چي په دکانداري کي ډېر گړندی وو؛ بلکي پوه او خوش اخلاقه هم وو. د ده خبري، انداز او نری مسکا به د ډېرو زړونه په نه څه تخنول او د هري پېغلي به څه نا څه هیله او تمه پیدا کېدله.

.....

غرمه ناوخته چي لږ گيراکان کم سو، نو نازنین دکان ته ناڅاپه را ننوتله، ځان یې یو غوړپ کړی وو، د خوشبو خو یې دا حال وو، چي هر چا ته له لېري محسوسېدله. موبایل په لاس کي او غوړپدلو وېښتانو خو یې ښکلا دوه چنده کړې وه. څه رنگه چي شو کېس ته ولاړه نجلۍ د شېرخان له مخه ایسته سوه، نو نازنین سمدلاسه ور مخته سوه او د مېډورا گلابي رنگ سرخي یې طلب کړه. شېرخان له بالا څخه څو ډوله سرخياني راکښته کړې او مخته یې ورته کښېښوولې او دهغو تعریفونه یې ورته شروع کړل. زه دې تعریفونو ماریفونو ته نه یم راغلي... بس رآه! چي بهر ولاړ سو، نازنین سوکه ورته وویل.

شېرخان شا او خوا و کتل، د ټولو سترگي په ده کښي وې، ځکه يې څه ورته ونه ويل. کرار يې سرخياني بيرته را پورته کړې... نازنين د ده له لاس څخه يوه سرخي بيرته را کش کړه او په همدې ساعت کي يې خپل لاس د ده له لاس سره ټينگ و موبښی، چي د دې شپې لمس گوره؛ دې ته څومره حظ او خوند رسولي وي، خو چي شېرخان په زوره لاس ځنې کش کړی، نو د دکان مالک ظاهر شاه دا منظر د سترگو تر پېخو وليدی، خو مخ يې نه ور واړوی... نازنين په موبایل لکيا سوه او خبري ته يې خوله نه جوړېدله او په موبایل کي يې څه وليکل.

د شېرخان په جېب کي د موبایل کړنگ سو او د ميسج خبر يې ورکړ، چي ده هم د سامان را اخستلو په بهانه گيراکانو ته شا ور وگرځوله او موبایل يې خلاص کړ...

زه نن په هيڅ گون يوازي نه ځم، په سمه راځه؛ کنې نو... د نازنين دې ميسج شېرخان لږ پرېشانه کړی، لکن له څهري څخه يې د څه داسي تاثر ور نه کړی. ژر ژر يې ولاړي نوري دوې گيراکاني فارغه کړې او بيا يې نازنين ته کرار وويل: زه نن بېخي نه سم وتلای، ته يې خپله هم وينې؛ څومره رش دی... نه! زه په نورو نه پوهېږم، زه د باندي په مارکېټ کي ستا انتظار کوم.

له دې خبري سره سم نازنين و وتله او د دکان د شيشې له دروازي څخه يې شېرخان ته سترگي بنخي نيولي وې، چي کله به را ووځي...

ښه وخت وروسته شېرخان له دکانه بهر را و واتی، د نازنين زړه خوشحاله سو او کرار کرار په ده پسې سوه. قدمونه يې چټک کړل،

د سينگار هټۍ

چي له مار كېټ څخه لږ نيهام سو، نو نازنين ور نژدې سوه او ورته و
يې ويل:

موټر هغه بل طرف ته ولاړ دی ...

شېر خان يوازي په مسکا سره په اشارو کي څه ورته و ويل او ګامونه
يې لږ نور هم ګرندي کړل ...

دومره تېز ولي ځغلي، زه به ګاډۍ دلته راوړم ...

نازنين لا خبره نه وه پوره کړې، چي شېر خان د ماپښين د لمانځه
لپاره په مسجد ننوتی ...

اوف؛ بزده ... ته ...

د نازنين تر خوله وتلي دغه جملې يوازي دا نه چي نازنين ډېره و
ځوروله؛ بلکې شېر خان هم چي څه رنگه په مسجد ننوتی، نو يې
خولې وچي کړې او ښه ډېر وخت يې په مسجد کي تېر کړی. د
مسجد تر درېچه چي يې بهر و کتل او تسلي يې سوه، چي تللي ده، نو
په ډاډمن زړه بيرته د سينگار هټۍ ته راستون سو.

.....

ماخستن ناوخته چي کاروبار ختم سو، نو د دکان مالک ظاهر شاه د
هري ورځي په څېر و شير خان ته پنځه سوه روپۍ ورکړې، په سل
روپۍ يې موبایل ته کارډ واچوی، درې سوه روپۍ يې خپلي مور ته
ورکړې او سل روپۍ يې له ځانه سره کښېښوولې. تر ډوډۍ خوړلو
وروسته چي يې موبایل خلاص کړ، نو بې شمېره پيغامونه او پر
واټس اېب باندي مسيچونه ورته راغلي وو، خو ده لومړی سر د
نازنين پيغام خلاص کړی ...

"د چا زړه ماتول لويه ګناه ده، دومره غرور ښه نه دی، زه څه وکړم،
زړه مي بې له تا د بل چا سره نه لکېږي. کني نو په دې ښار کي نو د

د سينگار هټۍ

نورو ځوانانو څه کمې دی. زه چې له ما پښين راهيسي کور ته راغلي يم، نو هيڅ مي هم نه خوړلي او نه څښلي دي. تر څو چې ستا پيغام نه وي راغلی؛ زه به په همدې حالت کي يم او که ستا پيغام راغلی، نو زه به..."

د شېرخان تر خوله وتلی اوف يې مور واورېدی او په چټکي يې پوښتنه ځني وکړه، چې...؟

زويه! څه ټکه لوېدلې ده، چې دومره اوف دي وکړی؟
هيڅ خبره نه ده موري! هسي يو ايکسيډنټ سوی وو، په هغه مي زړه شين سو.

زويه! له کومه وخته چې دي دا موبایل اخستی دی، د دنيا ټول غمونه لکه يوازي چې يې ته گالې. پرېرېده! دا بدبخته کرار ويده سه، سهار به بيا وختي په کار پسې ځي...
هو موري! ته سم وايې، خو دا ځينې ضروري کاروباري پيغامونه استوم او بيا به که خدای کول ويده سم...

نازنین! خدای سته، چې زه هم له غرمې راهيسي ستا په بابت اندېښمن يم، زما و مجبوري ته د بې غورۍ نوم مه ورکوه او بل زما او ستا په حيثيت کي ډېر فرق دی. ته داسي وکړه، نن ما و بڅښه او خپله روژه ماته کړه، آئ لب يو...

د شېرخان د دې مسیج له رسېدلو سره سم څو ثانيې وروسته د موبایل بڼغ سو او نوی مسیج راغلی. د شېرخان مور له بالښته سر را پورته کړ...

شېرخان ژر د اوبو گلاس کښېښووی او د موبایل بڼغ يې خاموشه کړی.

اوف... ته که واقعي له ما سره مينه کوې، نو زه به د نن پېښه هېره کړم او تابه معاف کړم، سبا خوبه را سره ځي...؟

د سينگار هټۍ

د نازنين دغه پيغام شپږ خان و هڅاوی او پر واټس اپ باندي د
چټپينگ لړۍ شروع سوه.

آخر... ته دومره تازيله ولي کوي...؟

د شپږ خان لومړۍ جمله وه.

"پر ښه تلوار او پر بدو تامل" متل دي نه دی اورېدلی...

خو په متل او حقيقي ژوند کي ډېر فرق وي.

هر فرق په قربت ختمېږي...

خو زما او ستا د قربت اندامونه بېل بېل دي...

د ميني مخته هيڅ يو اندام خنډ نه سي جوړېدلای...

لاکن ما خو کله هم له تاسره...

هو، هو؛ زه خبره يم، چي پر تا نوري هم گرمي او تش په خوله ميني

دي، خو زه درسره د زړه مينه لرم...

لاکن...

لاکن واکن زه نه پېژنم، زه ستا د هر خواهش پوره کولو ته تياره يم،

بس ته يو فون را وکړه..

شپږ خان چي د مور خوا ته وکتل، نو دهغې ايله سترگي سره ورغلي

وي، نو دی هم کرار کرار را ولاړ سو او تر کمره را وواتی... له دېوال

سره لږ گوښه ته و درېدی او نازنين ته يې فون ور وکړی.

تر نيم ساعته پوري دواړو پر فون باندي يو بل ته په خبرو خبرو د

زړه غبار لږ غوندي کم کړی وو، چي ناڅاپه فون بند سو. شپږ خان

چي بيرته ژنگ ور کول غوښتل، نو په غبرگون کي ورته وويل سول،

چي نور دي بېلنس ختم سوی دی، نو ځکه نامراده راغلی او په

بستره کي په ويښو سترگو و غځېدی. د نازنين د لاس لمس ور په

ياد سو، پر زړه يې نړۍ څرېکه تيره سوه او د ځوانۍ جنسي خيالونو

(Fantasies) زور پر وکړی، سترگي يې پټي کړې، پر يوه او پر بل

د سينگار هټۍ

اړخ سو، زورورو او توندو خيالونو يې د نازنين نازک لاسونه تر لېڅو پوري را و رسول او توندو غوښتنو يې د خيال په توان ټوله وجود په غېږ کي واخيست، کله به هغې لاس ور وغځاوه او کله به د ده له توانه ووتله، د خيال لړۍ يې تر چوندکو او نوکارو پوري ورسېدله، چي د پستو لاسونو مينه ناکو چوندکو او نوکارو يې د وجود په ژورو کي د بجلي د کرنټ غوندي څپې خورې کړې... شپږ خان د خيالي خوندونو په غېږ کي له ځان او جهان ورک په خوند اخستلو سر وو... لټ پر لټ اووښتۍ، کله به را ټول سو او په همدې وخت کي يې د نازنين د پستو لاسونو پستي او نرۍ گوتي د سر وښتانو ته را و رسېدلې، چي په مينه مينه يې مالش شروع سو او د ماشوم غوندي يې په لولو الله هولو...

دی هم له ځانه سره بوښېدی، تر ډېره پوري يې د سر مالش روان وو، د خيال دنيا د وجود تر ژورو پوري له ځانه سره واخست او پر بل اړخ باندي له اووښتلو سره سم د نازنين لاسونه تر سينې پوري را ورسېدل. د څه شېبې لپاره چي يې د ده د تي (Nipple) سر په دوو گوتو کي يوازي د څو شېبو لپاره و نيوی، د تيو لمس يې دومره خوندور او زړه وړونکی وو، چي شپږ خان يې د خيالي دنيا له پولي څخه په اووښتلو د رښتونې دنيا په احساس ولمانځی. لمس يې نور د زغملو نه وو او د دې لاسونه يې له دې ځايه کښته پوري وهل اوس نازنين لاسونه د شپږ خان د پراخي او ار تي سينې د څيرو وښتانو په مالش سر سول، توند خيالونو او د احساس ژورتيا د ټول جهان واک د شپږ خان په لاس ور کړی وو. دنو (Umbilicus) پر شا او خوادنس برخه هر څوک تخنېدلو ته نه پرېږدي، خو شپږ خان د دې په لمس هم د خوندونو په جهان کي ورک وو. له ځان او جهانه ورک چي کله يو لاس د ده له بني ورانه سره اوږد سو او په لمس لمس يې

د سينگار هټۍ

تخنوونکو نازکو گوتو د وجود تر برخو پوري ځان و رساوی، له شپږ خانه څخه هم پښې و غځول سوې او د وجود څړيکو يې له خولې څخه د انځکي په وتلو ځان ښکاره کړ، لکه يخ چي يې سوی وي... مور يې پر انځکي را وينه سوه او برغ يې پر وکړ..

زويه؛ زويه! شپږه يخ خو دي نه کېږي...؟

نه؛ موري! زه خو ډېر گرم يم، بس دغسي...!

پر کين اړخ باندي په را اووښتلو يې د لاندې خښتگ برخه د ځانه لېږي کړه او په څو شېبو کي د خوبونو نړۍ په خپله غېږ کي له ځانه سره يووړی..

.....

مور يې سهار وختي د لمانځه لپاره پر شپږ خان برغ وکړی، خو ده ځان په يوه او بله کاوی، آخر چي يې ډېر تنگ کړی، نو دی هم د اودس په بهانه واش روم ته ولاړی، چي کمري ته بيرته راغلی، نو مور يې د چايو پخولو لپاره باور چي خانې ته تللې وه، دی ژر بيرته په بستره ننوتی. مور چي يې را غبرگه سوه، نو د لمانځه پوښتنه يې ځنې وکړه، ده ځواب ور کړی، چي ما وختي لا لمونځ وکړی... دومه ژر؟ نن دي وظيفه هم ونه کړله، ولي! په عذاب خوبه نه يې؟

نه موري! سترگي مي د خوبه ډکي دي، لږ ساعت لا ویدېږم..

په بستره کي يوې او بلي خوا ته اووښتی او را اووښتی.. تر لمر ختلو پوري شپږ خان په بستره کي اټاله (ناکراره) وو او تر معمولي ناشته کولو او غسل وروسته يې په بس کي د سول هسپتال تر او پي ډي پوري ځان و رساوی او سيخ د گډو او مټانې او پي ډي ته ورغلی...

ډاکټران لا حسب معمول نه وو را رسېدلي، ځکه انتظار سو. د او پي ډي و چپراسي بشير ته يې خواست وکړی، چي زه ډېر په عذاب يم،

د سينگار هټۍ

مالر ژر ور ايله كړه، خو هغه په خنښم ورته و ويل، چي دومره ډېر كسان تر تا مخكي راغلي دي او ناست دي، زه څنگه تا مخكي ور پرېږدم. ده په براهوي ژبه خبري ورسره شروع كړې، د بشير د مخ بڼه او رويه يو دم بدله سوه، ورته

ويي ويل، چي ټيك ده، زه يوه لار باسم...

لږ ساعت وروسته د هوټل باروالا بېره راغلي، شېرخان بشير لره د چايو كپ را و غوښتي او بشير په دې نور هم خوشحاله سو... شېرخان يې د ډاكټر كمري ته پټ ورتېر كړ، چي نور مخكي راغلي او پر نمبر ناست ناروغان اعتراض ونه كړي...

ډاكټر چي كله او پي ډي ته را و رسېدي، نو بشير يې و ډاكټر ته په ټينگار سره سفارش هم وكړي...

د شېرخان لپاره دا ډاكټر نوي وو، ځكه يې په مرض سم پوه نه سو، خو دواياني يې ورو ليكلې. شېرخان د سر كاري روغتون و ميډيكل سټور ته و درېدي، هغو يوازي د پېناډول گولي وركړې او ويل يې؛

دا نوري له موره سره نشته... د دوايانو پرچي يې هم ځني و گړخوله. شېرخان گولي ورو واپس كړې او خپله پرچي يې ځني را واخستله...

بهر راغلي، پر جناح روډ يې يوه ميډيكل سټور ته پرچي وروړله، هغه چي دواياني وركړې، نو درې سوه روپي يې ځني و غوښتلې، چي د شېرخان په جيب كې يوازي پروني سل روپي پرتې وې...

لږ ساعت ده هغه او هغه ده ته و كتل، دكاندار چي ده په لاس كې سل روپي و ليدلې، نو په خنښم يې ورته و ويل، چي پيسې درسره نه وي، نو څله او دڅه لپاره راځي...

شېرخان په مړو پښو له ميډيكل سټور څخه را و واټي او سينگار هټۍ ته يې ځان را و رساوي، چي كله د دكان مالك ظاهر شاه را و رسېدي، نو د دوايانو پرچي يې ورنېكاره كړله او دوه سوه روپي يې

د نن ورځي د مزدوري په اېډوانس کي ځنې واخستې او په هغو باندي يې له نژدې ميډيکل څخه دواياني راواخستلې...

نن هم حسب معمول د گيراکانو غومبر ډېر وو، شېر خان هڅه کوله، چي په ورين تندي د ټولو سودا ور پوره کړي، چي کله به ډېر په عذاب سو، نو د بولو کولو لپاره به بهر راو واټي...

ظاهر شاه د ده په ناروغي خبر وو، خوباک يې نه په کاوي، چي د آرام کولو ورته و وايي. غرمه مهال دوی ته د مخامخ دکان مالک نقيب الله د دوی دکان ته راغلی، د شېر خان د حال پوښتنه يې وکړه او د چای ورسره څښلو لپاره يې ست ورته وکړی، چي راسه؛ په دکان کي چای راسره و څښه...

شېر خان د ده په مدعا پوه وو، ځکه يې انکار ورته وکړی، نقيب د ده له کسته ظاهر شاه خپل دکان ته د چای څښلو لپاره بوتلی...

نوکر و گوره؛ دومره نخرې. په ځان غره دی، چي دومره ښايسته يم. نن سبا چي جېب خالي وي، والله که يې څوک د خاورو له نرخه هم و پوښتي...

نقيب خانه! شېر خان مغروره نه دی، په خپل کار کي مخلص دی، چي گيراکان ولاړ وي، هغه بيا ماته هم توجه نه راکوي...

نه؛ ظاهر لالا! يوه ورځ خو نه ده، ما څو ځله ست ورته کړی دی، خو دی دازماست گړدسره په باک هم نه راوړي...

خير... زه به خبره ورسره وکړم، چي اينده پام کوي...

هو! دا هم ورته و وايه، چي ټول مارکېټ په تا باندي خبر دی، چي نجوني څه لپاره پر تارا کوږه وي...

.....

زويه! د کوم ځای يې، واده يا کوزده دي کړې ده او که...؟
 موري! سودا را بنايه، دا خبري به بيا بل وخت گورو...
 بل وخت څه معنا؟ يوه پوښتنه وه، و مي کړه، دهغې جواب را کړه...
 نه موري! تر اوسه لا په دې جنجال کي نه يم را گېر سوی...
 وی؛ ولي جنجال دی، د بختور سړي به کور ودانېږي...
 ته صحيح وايې، موري!

زما دوې درې بنايسته لوني سته، چي هره يوه دي خوښه وي؛ هغه
 به در کړم...

موري! د قسمت فيصلې پورته کېږي...
 قسمت يې په کونه پوري مه ورتړه... ته نو څه نخرې کوې. درې
 سره لس لس جماته پاس دي، بڼې بنايستي دي، زړه مي درته
 غواړي، چي ستاغوندي بنايسته زوم ولرم...
 د دکان مالک ظاهر شاه په خېښم سره شېرخان د ځان خواته ور و
 بالی او ورته و يې ويل، چي ځان درباندي تاوانوي او که لوني...؟
 را دې خوا ته سه، دا نوري گيرا کاني درته ولاړي دي... ما ور
 پرېږده، د دې سودا زه ور پوره کولای سم او سمدلاسه دهغې خواته
 ور تېر سو او لږ. په نرمه لهجه يې پوښتنه ځنې وکړه...
 ادې وايه! څه دي په کار دي...؟

ادې به دي مور وي... وی، زه خولا اوس ځوانه يم...
 پنډې بڼځي له برقعې څخه مخ "چي لږ ساعت مخکي پټ وو" ظاهر
 شاه ته ور ښکاره کړی... پنډ شونډان يې په تکه سره سرخي سره
 کړي ورته و مسپدله.

سمه ده خوري؛ راته و وايه! څه دي په کار دي...؟
 ما د خپلو لوڼو لپاره هغه ځوان ته شيان ور ښوولي دي... زه به بله
 ورځ له لوڼو سره راسم، هغوی به پخپله شيان خوښ کړي او زه به د

ځان لپاره نور شيان له دې مخامخ دکان څخه واخلم، هغه دکان
لتاسو څخه ډک او غټ دی. پندږه بنځه په څښم نامراده له سينگار
هټۍ څخه را ووتله او مخامخ د تقيب الله دکان لره ورغله، چي هلته
تقيب الله مخکي لا په څښم ناست وو.

ستا رویه هم د هغو بې مخو رنگه سپکه ده، که ته و بنځو ته عزت
ورکوي؟ پندږي بنځي له راتگ سره سم تقيب الله ته په پوښتلو و
ويل...

نه، نه! زه خو پخپله بنځو ته مات يم...

مات يې که بنځي ماتوې...؟

بنځي په بې ساختگي سره وويل.

زه دي په مطلب پوه نه سوم...

تقيب الله لږ شكي غوندي سو.

په مطلب به دي پوه کړم، ته لږ اوبه راکړه، حلق مي وچ دی او ساه
مي بندېږي.

تقيب الله ژر له کولره څخه کلاس د اوبو ور ډک کړی او کرسی يې
ورمخته کړه. بنځي اوبه و څښلې، چادري يې له مخه ايسته کړله.
شا او خوا يې دکان تر نظر ويوست او بيا يې د شېرخان لوري ته و
کتل،...

تقيب الله ته يې وويل:

دا تروپه څومره نخرو کي دی...؟

څوک؛ څوک بنايي...؟

تقيب په حيراني سره پوښتنه ځنې وکړله...

هغه نه دی، په مخامخ دکان کي غوړ سترگی گونگرو وپښتانو
والا...

ښه، ښه! هغه؛ شېرخان بنايي...

د سينگار هټۍ

تقيب الله په طنزیه انداز ورته و ويل او دا جملې يې ورپسې زياته كړه.

دا خو دومره مكرجن دى، چي حد يې نسته، تاته خوبه يې څه نه وي ويلى...

نه، نه! ماته د چا پلار هم څه نه سي ويلى.

بنځه نوره هم په خبښم سوه.

نو ولي دومره سره او شنه كېږي؟

تقيب په تجسس سره و پوښتله.

ما د لوڼو د وركولو خبره ورته وكړه او ده زما خبره په باك هم نه راوړله.

نو كه ستا خوبښه وي، ستا لوڼي به زه...

د تقيب تر خوله په ناپامي سره دا جمله ووتله...

يووو... ته خو لوى سپرى معلومېږي... تاته خپلي نازكي لوڼي څنگه در كړم او... هو! تا خوبه واده هم كړى وي...؟

واده، هو؛ يو گزاره واده لرم.

تقيب الله د بېزارى اظهار وكړى.

نو ولي؛ له واده څخه مطمئن نه يې كه؟

بنځي په لوى زړه ورته وويل.

كه مطمئن واى، نوبه ولي په بل پسې...

خبره پوره وكړه، شرمېږي ولي؟

بنځي زړه وركړى..

نه شرمېږم نه؛ بس داراته ووايه، ته مي په څه ښه راتلاى سې...؟

وى؛ ستا بلا واخلم، اوس دي زما د زړه خبره وكړه...

پنډي په لومړي ځل غاښونه ښكاره كړل او په كرسى كي خلاصه سره كښېنستله، وې ويل:

ستا د کان له بڼو شيانو ډک دی، ته زما بڼه کوه، زه به ستا...
 خو دا به په څه حساب وي...؟
 نقيب د دکاندار انداز خپل کړی.
 اوف خدايه! يو خو دا نارينه د پيسو تر کونه نه تېرېږي.
 بڼځي لږ په خبڼم سره د نارينو په اړه د خپل زړه خبره وکړه...
 گوره! داشيان ډېر گران او له بهر ملکو څخه راغلي دي.
 نقيب په نخر و سره وويل...
 مور هم د خيرو اکاله کلي نه يو راغلي، خوار کيه؛ ستا غوندي اوس
 هم په ځان پسې ډېر لېوني لرو...
 زما په خيال تا خوابده کړه، که څنگه؟
 نقيب بيرته لهجه سمه کړله...
 داسي په پسته او خوږه ژبه راته گايېږه، چي زړه مي خوشحاله سي.
 بڼځي په لوی زړه ورته وويل...
 ستا خو زړه خوشحاله سو، اوس به زما د زړه د خوشحالی لپاره څه
 کوې؟
 د نر زړه نو په څه خوشحالېږي، لمبر را کړه، چي څوک نه وي، ژنگ
 به درته راوهم...

.....

شېر خان د زيات تکليف له کبله ماڅيگر لږ وختي له دکان څخه
 رخصت واخست او کور ته روان سو، کور ته له را رسېدلو سره سم
 په بستره کي را واوونستی، سره تبه يې وه، په بستره کي سره
 کپېدی، مور دوه نور تلتکان پر واچول، گولی يې تيري کړلې.
 ماخستن ناوخته يې په متيازو کي لږ وینه و بهېدله، نو لږ په آرام سو،
 جامې يې بدلي کړلې او له مور سره پر څونۍ په مجلس سر سو...

د سينگار هټۍ

زويه! اختر را روان دی، د دوو و دسوو خوښندو اختران، د هغو د ماشومانو او ستاد اخشيانو کالي هم اخستل غواړي...

موري! زه چي څه گټم؛ هغه تالره راوړم...

هو؛ زويه! خدای دي هر چاته ستا غوندي نېک او صالح اولاد ورکړي، خو زويه څه وکړم... پلار دي تر وخت له مخه د خدای په کار سو، بل نارينه اولاد زه نه لرم، دوې لوني مي په خپل خپل نصيب پسې کړې، پر آخري خور دي هم مرکې گړځي او بيا به زه او ته يوازي د ژوند سفر پر مخ بيايو... بس زويه! لږ بچت غواړي، چي دا خور دي ښه درنه ولاړه کړو.

نه، نه؛ موري! فرزانه ژر نه و دوو، بيا به زه له چا سره جنگونه او خوله وهم.

تر ډوډۍ خوړلو وروسته شپږ خان د کور د مېلمنو کوټې ته ولاړی او موبایل يې خلاص کړی، نو مه کوه، چي دومره مس کالونه، مېسيجان او د واټس اپ پيغامونه راغلي وو، چي د لږ ساعت لپاره لږ پرېشانه غوندي سو، خو بيا يې د يوه يوه پيغام ويل پيل کړل او لږ سوچ به يې پر کاوی...

يوې فېن داسي ورته ليکلي وو:

ماڅيگر چي دکان ته درغلم، ستا غير موجودگی هغه نشه پيکه کړې وه، چي ستا په ليدلو به يې زه په ځان اخته کولم. يقين وکړه؛ بې نشې ستا له ميخانې را و و تم... خدای دي ستا په ليدلو ما همېش مدهوشه ساتي...

بلي د خپل زړه خروښ داسي کم کړی وو:

ته دومره چهتپياني ولي کوې، ستا په ديدن خو زموږ خوږ زړونه رغېږي، ته تر خپلي ناروغي تېرېږه، خو په خپله موجودگي زموږ و زړونو ته سرور او غرور را بخښه...

يوې چټې پېغلي بيا داسي جرات كړې وو...
اوف! ستا د لاسونو لمس چي محسوس نه كړم، يقين و كړه، دوې
شپې مي خوب حرام وي، د خداى لپاره مي د تل لپاره ځان ته نژدې
كړه، چي په ابدي خوب درسره ويده سم...

بلي هم لږ په احتياط ورته داسي پيغام را استولى وو...
منم؛ ستا به مجبوري وي، خو د نورو و مجبور يو ته هم لږ پام كوه.
كېداى سي؛ ستا د ميني يو نظر زموږ ټولي مجبور ياني ختمي
كړي...

په گڼ شمېر را لېږل سوو پيغامونو كي شېر خان ته د سليم نانباد
دې شعر ډېر خوند وړ كړى، چي يوې پېغلي را لېږلى وو.
آشنا يوه جلوه چيرته د مخ دي را بنكاره كړه
مين به دي تر كومه تصويرونه بنكلوي

شېر خان دې ليكلي پيغام هم ډېر و ځوراوى، چي:
ټوله ورځ ستا د ليدلو په ارمان را باندي تېره سوه، يو ساعت مي ستا
د نظر را اړولو په نيت پر ځان ځوازي يووړه، ورور مي په څه ځوازي
رضا كړى، چي د سبا د پارټۍ لپاره ضروري شيان اخلم، خو چي
دكان ته درغلم، نو لكه د ژوند جوازي چي و بايلم...

يوې خو تر دې آنده ليكلي وو، چي:
ستا د زړه درمانه سم، تا به زه خبرولم، ما به ټوله شپه ستا پر زخمو
مرهم در اينبوولاي، زه د دنيا د خبرو پروا هم نه ساتم...
يوې ناداني ليكلي وو، چي:

زه خودي والله كه بې واده پرېږدم...
يوې زړه سواندي پېغلي داسي د زړه مينه په پيغام كي بنكاره كړې
.ه۵

ستا بڼکلي ځواني دې د کان و خوړله. ته زما ملگری سه. زه به و تاته
دومره لوړه سر کاري نو کړي در پیدا کړم. چي ستاله شان سره به
سمون خوري.

دې پیغام شېرخان په سوچونو اخته کړی... لویه سر کاري نو کړي.
زما شان...

تر ډېره یې فیصله نه سواى کولای. خو چي لږ په ارام سو. نو زړه
ورته و ویل. چي ته خو صرف ایف ای پاس یې او په دې ډگري خو
تاته صرف د کلرک نو کړي رسېدلای سي. د کلرک نو څه ژوند
دی. د بل غلام وي. زه خو د خپل زړه باچا یم. د دکان مالک را
باندي مهربانه دی. د ټول دکان واک او اختیار یې زما په لاس کي
دی. هر وخت چي پر ما مصیبت راسي. نو کومک راسره کوي. پر
تک راتگ هم څه بنديز نسته او بڼې بڼې مشورې هم راکوي او بیا
یې لږ په شرم د خانه سره دا خبره هم یاده کړه. چي بچه بازه هم نه
دی. لکه دهغو نورو دوو مالکانو چي په سپینه ورځ به..

شېرخان اوس د خان په هکله په یوه نتیجه رسېدلی وو. چي
سر کاري نو کړي نه کوم. البت دې پیغامونو د ده د زړه دنیا لږ زولې
وه. ولي دی هم آخر خوان وو. د دومره بڼکلو پېغلو او معتبرو کورنیو
د نجونو پیغامونه هر خوان په رنځ اخته کوي او دا لا هم چي
نرگسیت هم د هر چا په رگو کي ځای نیولی مورچه بند وي. صرف د
موقعې په تلاش او لټون وي. اوس څنگه د دې اظهار کوي. ځکه
دی د خانه سره په سوچو سو. خو شېرخان تر ضرورت زیات
احتیاط کوونکی وو او سوب یې دا وو. چي مخ او شاته یې څوک نه
درلودل. نو ځکه یې نه غوښتل. چي په داسي عذاب کي را ډکړ سي،
چي په هغه کي د ده ژوند ته تاوان ور ورسېږي، ځکه چي ټولنه لا په
دې اړه دومره وسیع النظره نه ده، تنگ نظری د وگړو په رگ رگ

کي ريښې کرلي دي. شېر خان هم د خپل اظهار کولو لپاره په لټون سو او د نيټ لاره يې خوښه کړه، چي له دې لاري خپله لانجه هواره کړي.

تر ډېر زيار وروسته دی پر يوه وړو کي مضمون پېښ سو، چي په ډېر غور يې ولوستی...

سېگمنډ فرايد ويلي وو: هغه جذبات چي اظهار يې و نه سي؛ کله هم نه مري، هغه ژوندي ښخېږي او تر هغه وروسته بيا په ډېره بده بڼه ځان را ښکاره کوي...

تاسو د غالب، مير، داغ، جگر، جون، پروين، وصي او نورو د اردو ژبي د شاعرانو کتابونه ولولی، چي زياتره برخه يې د وصل او هجر و فراق نه ويونکو جذباتو، حسرتونو او د پښېمانۍ په موضوعاتو ډکه وي. تاسو دې تجزيې ته لږ ځير سي، چي په نړۍ کي پاکستان په هغو څو هېوادونو کي شامل دی، چېري چي د جنسي او فحش وېب پاڼو د کتلو شرحه ډېره زياته وي. تاسو که له کراچي څخه تر خيبر او چمنه پوري سفر وکړی، ښځه که چېري په چادري کي پټه هم وي، خو زموږ وږي سترگي به بيا هم ورپسې په لټون وي، تر هغو پوري چي له سترگو مي نه وي پناه سوې. که چېري کله يو ځای څوک په لڅ مخ را ښکاره هم سي، نو بيا داسي ښکاري، لکه دې چي خپل عزت په لاس کي را اخستی وي. که چېري د دوو کسانو خبري تاسو واورى، نو په هره دويمه او دريمه جمله کي به يې د خور او مور له جنسي اعضاوو څخه ډکي ښکنځلي وي. تاسو د مذهبي وگړو او ملايانو بيانونه واورى، په هغو کي به د دواويا (۷۲) حورو او غلمانو د نشيب او فراز او حسن او رعنايانو ذکر په پرېمانه توگه وي او خپله جنسي تنده به پرې ماتوي. تاسو زموږ فلمونه وگورئ، ډرامې، ناول، ډايجسټ... دا ټول د ميني، محبت او عشق داستانونه او له داسي

د سينگار هټۍ

کيسو څخه ډک وي. هره ورځ زموږ هر اخبار له دې خبرو ډک وي، چي فلاني له فلاني سره جنسي تېري وکړي، ځوان هلک او ماشومه نجلۍ د بل د هوس بنکار سول، لېور په ورپنډاره تور سو، ماشومان څه چي په قبر کي مو مړي لاهم اوس د جنسي تېري څخه خلاص نه دي. ځيني خودغرض طبيبان او کمپوډران خو بې هوښه مريضان هم د خپل هوس پوره کولو وسيله جوړوي. دلته په دې ملک کي به تاسو و نه ويني، چي يوه ساينسي ډاکومېنتري پر مريخ يا سپوږمۍ باندي ژوند يا به د نوي روباوټس د کارنامو ذکر وي. دلته به هيڅ څوک پيدا نه کړي، چي د رسل، نطشي، آين ستاين يا کوم بل فلسفي موضوع درسره و څېري. موږ خو پر انډين فلمونو باندي د فحاشۍ په تور بنديز لگولي دي، لاکن زموږ د سټېج په ډرامو کي له مجرو او فحاشۍ علاوه نور څه سته. موږ د پېړيو تر غور او فکر وروسته داسي مثالي ټولنه جوړه کړې ده، چېري چي د يوه واده لپاره د ځوان د تعليمي اسنادو امبار ښه غټه نوکري، کور، گاډۍ او بېنک پېلنس کتل کېږي او دا تر څه آنده هغه وخت سر ته رسېږي، چي يو ځوان د خپلي ځوانۍ و آخري بريد ته رسېدلی وي او بيا د واده سوچ وکړي. يعني د ده نيمايي ژوند په تنهائي او مجرده توگه تېر سي، پر نجونو باندي د جهيز بوج د بيان وړ نه دی، خو دا يو حقيقت دی، چي جنسي تسکين يو بنيادي انساني ضرورت دی او تر څو چي دغه بنيادي اړتيا پوره سوي نه وي، انسان په نورو تخليقي کارونو باندي توجه نه سي ور کولای. موږ ولي د دې حقيقت منلو ته زړه نه ښه کوو او موږ به تر څو د نيوتن، بل گېټس او البېروني پر ځای شاعر، مجنون، ادم خان، رانجه او غمزده نسلونه پيدا کوو. موږ به تر څو د ژوند په څلورو ورځو کي دوې په آرزو او تمنا او نوري دوې ورځي په انتظار تېرولو ځوانان مجبوره کوو. د نړۍ کوم

۲۰۱۲

د سينگار هټۍ

ساینس او نفسیات به دغه ټولنه تندرسته گڼي، مور و چاته د
 دهو کې ور کولو هڅه کوو او له چا سره د درواغو ویلو کوشش کوو...
 دا څنگه د ژوند نظام دی، چې د بنيادي انساني اړتیاوو پر اظهار او
 پوره کولو باندې بندیز وي. کله چې د حقیقت بیان کولو ټولي لاري
 بندې سي، خو بیا هم هر هغه څه کېږي، چې په ټولنه کې وجود لري،
 لکن دا هر څه د منافقت په پرده کې کېږي او هر کس د فرشته
 صفت جوړېدلو دعوي دار وي. خو حال دا چې په خوردین کې د
 کتلو باوجود یو صفا انسان هم نه سي پیدا کېدلای... مور باید دا
 حقیقت و منو، چې له منافقته جوړې ټولني له بل چا سره نه بلکې د
 خپل ځان سره د دروغو کارونه کوي او تاوان هم خپله سهي. منډو
 پخوا لا ویلي وو، چې مور د داسې ټولني وگړي یو، چې د خپلو
 خواهشاتو بنخول راته لوی ثواب ښکاره کېږي. ځکه فراید ویلي
 وو، هغه جذبات چې اظهار یې و نه سي؛ کله هم نه مري؛ بلکې
 ژوندي ښخېږي او وروسته بیا په ډېره بده بڼه کې سر را پورته
 کوي...

همدې مضمون شېر خان له ځانه سره بلي نړۍ ته رسولی وو.

.....

نن سهار شېر خان ته ځان بيداره و ایسېدی، وختي تيار سو، چې د
 پرون د وختي راتگ تلافی هم وکړي. د خپل یوه فېن د لاس جوړه
 کړې کندهاری غاړه یې په غاړه کړه، په خړو جامو کې چې بهر راو
 واتې، نو مور یې د دواړو لاسونو و نوکانو ته و کتل، بیا یې خپل
 لاسونه مچ کړل، زوی یې پر ملا و ټکاوی او نصیحت یې ورته
 وکړی، چې لږ په خیال ورځ تېره کړي...

د سينگار هټۍ

شېر خان ورته و ويل، چي نن ويك انډ دى، نيمه ورځ كار دى، موږ ملگرو بيا د اوږك پروگرام جوړ كړى دى، ماخستن ناوخته راځو... ورځ شېر خان په ډېره بوختيا تېره كړه، د پرون حساب او كتاب برابرول، سمدلاسه د گيراكانو داسي شليك جوړ سو، چي د ختمېدلو نوم يې نه اخستى... بنيابي؛ اختر را روان وو، نو ځكه هر يوه هڅه كوله، چي ژر تر ژره د اختر شيان پوره كړي. د څنگ د كاندار نقيب الله هم نن د شېر خان پوښتني ته راغلى... ماپښين قضا د شېر خان ملگرى داود سره د درې نورو ملگرو را و رسېدل. هغو غټ لېنډ كروزر د ماركيټ و مخته و دراوى، شېر خان ورغلى، صلاح او مشوره يې سره و كړه او بيا هر ملگري خپل خپل وركړى كار په مخه كړى... په دې وخت كې د كالج د پنځو نجونو يوه ډله د سينگار هټۍ ته را ننوتله، چي په دوى كې د يوې له شېر خان سره مخكې هم شناخت وو او غوښتل يې، چي له شېر خان سره د خپلو خوند كيانو پېژندگلوي هم و كړي، خو چي د شېر خان و تازيله ته يې و كتل. نو پښه نيولې سوه، ټولي بهر و درېدلې او له شېر خان سره يې د خبرو لاره جوړوله، خو شېر خان او ملگرو يې د پكنك سامانونه راوړل او په موټر كې يې ايښوول، په دوى كې يو ځوان په گاډۍ كې ناست او په پرله پسې ډول يې نجونو ته په ځير ځير كتل، لاکن د نجونو تر سترگو نيهام وو...

پاى چي د شېر خان او ملگرو كار او مجلس اوږد سو او له دوى سره د خبرو كولو موقع نه وه، نو په نجونو كې يوې خپلي خوندكۍ ته و ويل:

اړې كلثوم! دا هلکان نه دي...

کوم هلکان...؟

دا چي سره ولاړ دي يانور چي هر څوك وي...

هو! نوڅه خبره ده...؟

دوی چي په خپلو کي سره و درېږي. نوڅه سره وايي...؟

يووو اړې! ته په دې لانه يې خبره...؟

نه: والله که په خبره يم.

ته خو ډېره نادانه يې.

هرڅه چي يم. خو ته يې را و بنايه.

اړې! دوی هغه مجلس سره کوي. چي موږ نجوني يې هم په خپل

اپس کي سره کوو...

رښتيا...؟

هو: والله چي..

وی خدایه! دا هلکوان بيا څه رنگه بې شرمه دي..

په لاره کي داود چي د ښار د يوه ډېر لوی تاجر زوی وو. د خپلو ملگرو تعارف له شېرخان سره وکړی، چي په دوی کي يو د صحت محکمې د سپکرتري زوی وو، بل د پوليس د ايس ايس پي ورور او دريم د خوراک د څانگي د صوبايي وزير وراره وو... دا سرکاري لېنډ کروزر هم د وزير وراره راروان کړی وو...

څلورو واړو ځوانانو ځان و شېرخان ته نژدې نژدې کاوی او د خپلي دوستۍ باور يې په وار وار ورکاوی... د اوږک په يوه ښه باغ کي د ويالې پر غاړه دوی لږ گوښه کښېنستلو، هر يوه مجلس ته خوله جوړوله، لاکن د اظهار جرات په چا کي نه وو، کله سپورټس، کله سياست، کله تجارت او کله د ښار د ژوند په هکله دوی سره و گايېدل، خو د څهرو او رويو څخه يې دا معلومېدله، چي د دوی هدف بل څه دی، خو د اظهار لاره يې نه سواي موندلای... دوی چي به کله هم خبره سره را نژدې کړه، نو شېرخان به مجلس بلي خوا ته

د سينگار هټۍ

واړاوی... څه ساعت وروسته د پوليس د ايس ايس پي ورور چي د ترڅو اوبو په سحر کي راگېر سو او څمار يې له يوه يوه اندام څخه را خوټکېدی، نو راغلی او شېر خان ته مخامخ کښېنستی، په ډاگه يې ورته وويل، چي ستا د شناخت نو و موږ ته څه گټه را رسېږي. داسي د شاپېريانو اتن درباندي جوړ وي، موږ هم په دغه شله کي درسره گډ کړه..

شېر خان هک پک کښېنستی او ورته ويې ويل:
څه مطلب...؟

مطلب صفادی، ستانو څه حيثيت دی، چي له موږه سره ناسته ولاړه وکړې. موږ ټوله د غټو خاندانو څخه يو، هر يو په تا باندي خرڅه کوي، لاکن ته کنجوس زموږ خيال نه ساتي...
څه رنگه خيال...؟

د سپکرتري زوی رامخته سو او ورته ويې ويل:
په اصل کي موږ ټوله ځوانان يو، خبره پته نه ده په کار، تا لره هر وخت نجوني راځي، يوه ډله راضي کړه، چي له موږ سره پکنک ته کله راسي...

پکنک او نجوني...؟

ولي؛ نجوني نو پکنک نه جوړوي...

جوړوي يې، خو هغوی د خپل خاندان يا د خپلو کلاس فېلوز نجونو سره.

که له موږ سره يې جوړ کړي، نو څه بده خبره ده...؟

زموږ معاشره دوی ته اجازه نه ورکوي، چي هغه دي له هلکوانو سره گډه مېله وکړي..

زه به په ايم پي اي هاسټل کي جلا کمري ورته ونيسم، د صوبايي وزير وراره غاړي تازه کړلې...

هو؛ په خداى ... گروپ سيكس بيا بل خوند كوي، خماري ځوان په
بې باكه توگه وويل ...

داود خانه! ستا دوستان لېوني دي، كه زه غلط يم..
شېر خان په رپېدلو شونډانو وويل ...

گوره شېر خانه! موږ ماشومان نه يو، موږ په هر څه پوهېږو... ته
بنكلى ځوان يې او پخپله خو په دوى باندي موږ يې... موږ وايو، چي
كله خواپيټه سي، نو بيا پر موږ هم ږغ كوه...

.....

تر ماخستنه پوري د شېر خان په مغزو كي د گروپ سيكس خبره
پرله اووښتله را اووښتله... بنايي؛ دى له دې توري سره نابنده وو،
ځكه يې ماخستن په موبایل كي په دې اړه پلټنه وكړه، آخر كار يې
و مخته څو وېب پاڼي راغلي، چي دغه تماشه پكښې روانه وه. لومړى
سر شېر خان هم ځوان وو او دا تماشې يې په خوند خوند وكتلې، د
انگرېزانو سره او سپين لڅ بدنونه... د هغو د ځوانانو او پېغلو هوس،
لېونتوب، چيغي، زورونه، نذرانې او تماشې خو شېرخان هم له شېخى
و باسي، خو شېر خان ډېر ژر دا وېب پاڼي د خپلي ناروغۍ د بېرته را
پورته كيدلو له وهمه بندي كړې. دويم ده ته دا تماشې په دې هم
بدي و ايسېدلې، چي په دې كي د انسانيت توهين ډېر وو، حيوانيت
پر غالب وو، خو دى بنايي؛ ځوان وو او د دې تماشو د گټو او تاوان
معلوماتو په لټه سو، د ده ذهن تر ډېره پوري دې منلو ته تيار نه وو،
چي زموږ ټولنه دي دا ډول تماشې وزغمي، ځكه د دې ټولني آداب لا
دومره ټيټ هم نه دي، چي ...

د سينگار هټۍ

شېر خان چي به هر وخت په يوه لانجه يا كشاله كي را گير سو، نو د ده د زړه درمان او سوچه دوست واجد ته به يې حال ور كړي او د ده رايه به يې وپوښتله...

واجد پر مخ گرځېدلی ځوان، سكالر او د پوهنتون لوستونکی وو، پر هره خبره به يې سوچ كاوی، نن چي شېر خان د دې لانجې په اړه پوښتنه ورڅخه و كړه، نو ده ژر د سعودي عرب هغه ویديو ور واټس اپ كړه، چي په هغه كي اووه ځوانان يوه پېغله نجلۍ په گډه رېپ كوي او تر هغه وروسته يې قتل كوي او سعودي سر كار و دې اووه سره مجرمانو ته د سر پر پكېدو سزا ور كړې وي. دا اووه سره ځوانان په يوه خلاص ميدان كي له يوې پنجرې څخه را و باسي، دواړه لاسونه يې د شاله خوا ورتړلي وي، ژر كالي يې ور اغوستي وي، پر گوډو يې كښېنوي، سر يې مخ ته لږ را كش كړي او د بني لاس و خواته يې يو جلا د بېخي تېره او اوږده توره په لاس ولاړ وي، هر ځوان د مغزي له خوا په دومره زور په توره و وهي، چي په يوه او لومړي وار يې سر له تنه جلا و غورځي، د وينو فواري روانېږي او دا هر ځوان بوخ كوني را واوړي او د مرگ شومه سي...

شېر خان درې مرگونه په مات زړه و كتل، د څلورم ښكلي ځوان و څهره ته چي يې و كتل، چي له وهمه يخي خولې پر را رواني وې او په روڼو سترگو يې د خپل مرگ اسباب ليدل، چي كله يې سر په ډېر زور لېږي و غورځېدی او سترگي يې خلاصي پاته سوې، نو د وينو له فوارو سره د شېر خان تر خوله سوې چيغه و وتله، چي د خدای پار دی، دا څنگه انسانيت دی...

د شېر خان مور يو دم له خوبه را و غورځېدله او شېر خان يې په خپله غېږ كي ټينگ ونيوی، چي له وهمه يې ټول بدن په كپ اخته وو.

.....

گل بارانه! ته کله کله دکان له رايخه، ساعت به مي در سره تېر وي،
مخني کيسې چي واورم، نو زړه مي باغ باغ سي...

نقيب جانه! مور خو د خدای لغريان يو، بيا به را خنخه تنگ سي،
ستا دا دومره غټ دوکان دی، ته خو به يو منت هم و مجلس ته
خلاص نه يې.

نه، نه؛ برخي ازلي دي، نه په زور نه په زاري دي... منم؛ دکان ډېر
غټ دی او د ضرورت هر ايتم مو هم ور پوره کړی دی، لاکن دومره
گټه نه کوي...

ولي؟ د مار کټ حالت ته چي گورم، نو دومره رش خوبل يو خای نه
وي.

دغه خو د حيرانۍ خبره ده...

نقيب جانه! گوره؛ ستا مخامخ دکان ته مي له ډېره وخته سودا بنده
ده، چي خنکه يوه ډله را ووځي، بله ور ننوځي...

هو؛ د دې مالک ډېر پروه څوک دی، يو چو کره يې ساتلی دی، هغه
لره دا ټول مخلوق ور روان دی...

نو ته ولي داسي څوک نه ساتې...؟

دې ډله لره ورسم، خو دومره مغروره دی، چي پر پوزه مچ لانه
پرېږدي...

زما په خيال هغه هم پېژندلی يې...

گل باران له خدا شين سو او ورته ويې ويل:

کښېنه زويه! پخوانۍ خبري مه را يادوه، کني ټول حال دي بيا و
خلکو ته وایم.

په ما کي دي نو څه پرې ايښي وو، ستا د پيسو زور وو، که زه بدنامه
کېرم، نو ته خو به هم راسره بدنامه کېږې...

د سينگار هټۍ

دا خبرې پرېرېده، داراته ووايه، چي واده دي كړي دي او كه يه؟

هو شكر دي، څلور بچيان لرم...

گوزاره دي څنگه ده...؟

ډېره ښه ده، خپل ټرک چلوم، پنجاب لره مالونه وړم...

اورېدلي مي دي، چي په پنجاب كي دا غټه دنده پېڅي ډېره ده.
هو شكر دي؛ الحمد لله.

تاسو هم پكښې اباد ياست...؟

سبحان الله، خوله ونه خوري..

نو چېرې وي؟

هر ځای چي گاډۍ و دروو، هلته لکه مچمچۍ په خپله پر را ټولي
سي...

نونيول خوبه يې گران كار نه وي...؟

نه وي، دلته اشاره، هلته كفاره او...

څه وايې.. څو قيمت غواړي؟

بس دوه درې سوه روپۍ...

دومره ارزانه...

نو څه كوي، د چين شاپېرۍ خونه دي...

نو څنگه وي...؟

د سنډه تر لچيانو لږ خوندوري..

نو ما هم كله كله درسره بيايه..

ولي؛ دلته د سنډه په لچيانو نه يې موږ سوۍ...؟

نه؛ هغه اوس خوند نه راكوي..

ولي؟

يو خومي واده كړي دي او بل...

بل څه؟

بل نو دا چي په دې لچيانو کي اوس د اېډز، تور ژپري او نوري ډېري ناروغۍ گډي دي، ځکه مي زړه نه ورته غواړي...
 نقیب جانہ! خپل واده لرې، نو نوري څه کوې؟
 بس يوه توره کيڅه يې راته کښينولې ده، والله که مي باړ په ماتېږي.

گل بارانه زويه! تا خو هم واده کړی دی، نو ته ولي دا کار کوې؟
 مور خو په شپو شپو مسافر يو، سپری چي وږی وي، خروړی سي او خروړی بيا هر ځای خولې اچوي...

نقیب الله چي د شېرخان د دکان سينگار هټۍ ته مخامخ يې دکان وو، پنځه دېرش کلن، کوشنی قد، راوتلی نس. کوشنی ږيره، لږ ختلی سر په ډېر مشکل به يې له چا سره دوې خبري کولې، خو د مطلب لپاره به په هر چا پسې کېدی. لاکن حليه او انداز يې په لومړي سر کي هر چا محسوساوی. چي د خپل مطلب لپاره لگيا دی... لاکن چي کله به يې د خپل سکول کلاس فېلو گل باران و لیدی، نو دواړه به په مجلس کي دومره ډوب سو، چي بيا به يې د بل شي پروا نه کوله. دا وخت گل باران له نقیب الله څخه وروستی پوښتنه دا وکړه، چي:

دا هلک که چو کره دی، نو بيا خو يې په پيسو خطا ايستل گران کار نه دی او ته خو په دې کار کي ډېر مهارت هم لرې، نو بيا دي ولي وار خطا دی.

همدغه خو مصیبت دی گل بارانه! دی په هيڅ شي پر لار نه راځي.

.....

د شېرخان مور ډېره په عذاب وه، ساه يې لنډه لنډه کېدله، شېرخان د اېدهي امبولانس را و غوښتی، سول هسپتال ته يې و رسوله. په

د سينگار هټۍ

اېمر جنسي کي يې تر اکسيجن او نېبولايزر لگولو وروسته مېډيکل وارډ ته شفټ کړله، ډاکټران پر را کوږه سو، تر پوښتلو او کتلو وروسته يې د ټپستونو او ايکسري امر ورته وکړی، مور يې تر اوسه لنډه لنډه ساه وهله، اکسيجن پرله پسې ور روان وو، پر تندي يې خولې را رواني وې، خوله يې وچه کلکه وه، په ناستي ناسته وه، ټوله شپه يې هم دغسي تېره کړې وه، نرسي سيرينج راوړی، چي وينه يې واستوي. شپرخان ته يې وويل، چي لاس يې راته ونيسه. شپرخان د مور لستونې ور پورته کړی او رڼگونه يې ور بند کړل. د نرسي چي کله د شپرخان لاس ته پام سو، نوبالايې په خیر ور وکتل او پوښتني يې پيل کړې، چي دا ستا څه ده؟ ستا نوم څه دی؟ کور مو چپري دی؟ له کومه راهيسي ناچوږه ده؟ ته څه کار کوې...؟

شپرخان ته دا دومره پوښتنو خوند ور نه کړی، ولي مور يې په عذاب وه، خو نرسي ته د ده لاس خوند ور کړ، گوتي يې ټينگي ور نيولي وې، بيا به يې ورته وويل، دلته لاس کنسېرډه، آخر يې خپل لاس د ده له لاس سره نژدې کړ او دغه نژدېکت دومره اوږد سو، چي د مور له لاسه څخه يې تر ضرورت زياته وينه را توی سوه...

شپرخان چي په ډېر مشکل سره په خنښ کېدی، يو دم يې خپل لاس را پورته کړی او د مور وينه يې بنده کړه. نرسي ته غصه سو... نرسي په ځواب کي ورته وويل، چي تالاس کوږ راته نيولی وو..

.....

شپرخان تر ښه ساعت وروسته له معایناتو سره وارډ ته را ورسیدی، پر کاوتري يې ډاکټر ته معاینات ور ښکاره کړل...

ډاکټر ورته و ويل، چي د سالنډۍ (Asthama) معمولي حمله ورباندي سوې ده، اوس يې طبيعت ښه دی، چي دا ډرپ ختم سي، نو کور ته يې بوځه. زه پر چي درليکم، دوايانې به ور واخلي...

شېرخان د مور لوري ته راغلی، چي اوس ډېره ښه سوې وه، لږ ساعت وروسته نرسه راغله، د دوايانو پر چي يې راوړله او په ډېر تپاک سره يې شېرخان ته ور وښووله. شېرخان چي د مور په مينه کي له آره ډوب وو او پر چي ته يې په ډېر ځير ځير کتلو، ځکه يې و نرسي ته خاص پام نه وو، خو د مور سترگي يې د نرسي په حرکاتو کي ښخي وې، چي يو وار به يې لاسونه د شېرخان له لاسونو سره و منلول، بيا به يې ځان ور نژدې کړ او بيا به يې سترگي پکښې ښخي کړې. هڅه يې کوله. چي له خبري خبره جوړه سي او مجلس اوږد سي... څو واره د نورو ناروغانو خپلوان ورته راغلل، چي ډرپ ختم سو، دغه دی ستن مي راوړله؛ دا ور ولگوه، ناروغه مي باکي وهي، خو دې بل هيڅ چا ته هم پام او توجه نه کوله، اوس خو يې شېرخان ته داهم و ويل، چي هر کله دي مور ناروغه سي، سيخ يې زموږ وارډ لره راوله، که زه چپري نه وم، زما د موبايل نمبر واخله او ماته فون را کوه، زه به ژر تر ژره ځان را ورسوم... او هو؛ ښه وايي، زه مابنم فون درته کوم، چي د مور حال دي معلوم کړم...

شېرخان يوې خوا ته د دې مينه ناکه رويه ليدله او بلي خوا ته يې د دې له حسرته ډکي سترگي په زړه کي ښخي سوې او د دې په مدعا پوه سو، خوده د مور د علاج لپاره هر څه زغمل، ځکه نرسي ته په جار جار گايېدی... نرسه به نوره هم درېدلې وای، که چپري کنسلټنټ ډاکټر دې ته ږغ نه وای ور کړی.

شېرخان چي له دې وزگار سو، نو راغلی؛ د مور پوښتنه يې وکړه، مور ورته و ويل، چي زه خو ښه يم، خو دانجلۍ په تا پسې ډېره اټاله

وه، ستا په باب يې دومره پوښتني راڅخه وکړې، چي له ما څخه يې خپله بيماري هېره کړه... لاکن يوه خبره ده، چي زما يې ډېر خدمت وکړی...

موري که وخت راغلی، د دې د خدمت صله به ور کړم...

زويه! دا صله نه غواړي...

چي صله نه غواړي، نو څه غواړي...

داله ما څخه تا غواړي...؟

زه او غوښتل...؟

هو، هو! دې زړه پر تا بایلی دی او دا دي د ځان کول غواړي...

خو موري! ته...

موري يې په دې خبره لږ په سوچو کي سوه، دواړو يو بل ته سره وکتل

او لږ ساعت وروسته يې د مور تر سترگو دوې روڼي اوبښکي را توی

سوې...

.....

ماخستن ناوخته د شپږ خان موبایل وگرځېدی...

زه ستاف پروين خبره کوم، ستاد مور حالت څنگه دی...؟

ډېر ښه دی، ستاسو له کومک څخه يو جهان مننه...

نه؛ هيڅ خبره نه ده، دا خو زموږ فرض دی.

تاسو دي خدای هر وخت د حاجت مندو لپاره ژوندي لري...

امين، ثم آمين...

وايه؛ ستاف پروين، له تاسره څه کومک کولای سم...؟

کومک نه غواړم.

نور څه کولای سم.

بې کومکه هم هر څه کېدلای سي...

زه پوه نه سوم...

پوهېدل وخت غواړي...

څنگه وخت...؟

داسي خو لمحې چي زه او ته يي دواړه يوازي يو ځای سره تيري کړو
او...

پروين! زه ټوله ورځ په دوکان کي تېروم او د شپې کور ته راځم...

زما لپاره ته خو لمحې وزگارېدلای نه سي...؟

نه؛ داسي نه ده، زه... زه به کوشش وکړم، خو ته مالېر پوه کړه، چي

زه تاته په څه بڼه درتللای سم...

زه ستا د وجود سایه جوړېدل غواړم...

سايه... وجود... زه پوه نه سوم...

اصل کي زه دلته له کوره لېري ژوند کوم، يوازي ژوند د يوې پېغلي

لپاره دلته ډېر گران وي، چي ته زما د ژوند ملگری سي، نو د دواړو

ژوند به پر کراره سي...

د دواړو ژوند به پر کراره سي، څه مطلب؟

زه خو ډېر پر کراره ژوند تيروم.

نه شېرخانه! د ځوان ژوند تر هغو نه سي پر کراره کېدلای، چي د

ژوند ملگری ونه لري...

خو ما په دې اړه تر اوسه سوچ هم نه دی کړی...

هو؛ کله کله بې سوچه او بې فکره هم اچانک د ژوند فيصلې د ژوند

يادگاري لمحې پاتېدلای سي...

هغه څنگه...؟

هر کله چي يو انسان پخپله يوه فيصله وکړي، نو بيا هغې ته هر رنگه

جامې پخپله ور اغوستلای سي...

ستا خبري زما تر سوچ لږ لوړي دي...

د سينگار هټيه

ته که له ما سره خو لمحې نژدې پاته سې، نو زه به دي د ژوند په راز او خوند باندي پوه کړم.

.....

شېر خان تر ډېره په سوچو کي غرق وو، پرېکړه يې نه سواي کولای، يوې خوا ته د مور ناروغي او بلي خوا ته کومک کوونکې نرسه.. د هغې جذبات، فلسفيانه خبري... د پېغلي وجود، د هغې ناکراره ژوند، له نورو خلکو څخه وېره، د ژوند د ملگري يا خاوند په ملتيا له نورو زلخوږو څخه د ځان او عزت ساتنه، بلي خوا ته د شېر خان کورنۍ ژوند، ځواني، د ده خپله دنيا، په هغه کي پټ رازونه، ځکه ده نه سواي کولای، چي زه پخپله يوه پرېکړه څه رنگه پر خپل سر کولای سم... ځکه يې خپل خواږه دوست واجد ته فون وکړی... واجد به ماخستن مهال په ډېر دقت د چافون اخستی، چي دا وخت به هغه اکثر د کتابونو په نړۍ کي ډوب د خپل فکري او ذهني خوراک تومننه به يې را ټولوله... لږ ساعت پس يې پخپله شېر خان ته ژنگ را ووايه...

وايه؛ شېر خان! ورځ دي څنگه تېره سوه، بيا په څه لانجه کي راگير يې؟

راگېر نه يم، راگېر يې کړم...

بيا چا دانه در واچوله...؟

بس واجد جانته! ته پوهېږې، چي له هري خوا دامونه دي...

ووايه؛ دا بيا کوم دام دی، چي په نيمه شپه يې داسي بې کراره کړی يې؟

هغې خونه يم بې کراره کړی، دهغې فلسفيانه خبرو کړولی يم. فلسفه او نښه...؟

هو؛ هغه وایي، که څوک پخپله ټینګه پرېکړه له ځانه سره وکړي، نو بیا هغه په سر رسولای او عملي کولای سي...

دا خو یې اسانه خبره کړې ده..

څنګه اسانه؟ موږ خو هره ورځ له ځانه سره سوچونه وهو، منصوبې جوړوو، غوښتنې لرو، خو په ډېر مشکل سره سوا سپر لانه سي جوړېدلای..

شپږ ځانه لږ په څیر راته غوږسه..

شپږ ځان هم دواړي غځېدلي پښې سره را ټولي کړې، قلم یې را نژدې کړی او کاغذ په لاس د واجد فون ته په توجه کښېنستی...

"دا خبري د مېټا فزکس (Meta Physics) چي د فلسفې یو شاخ

دی" کي سره راغونډي دي، دغه علم دا وایي، چي د انسان په داخل

کي دوه شیان په یوه وخت کي وجود لري "نفس او روح" او دواړه هر

وخت خپل خپل افعال تر سره کوي او د دې دواړو له لاري مثبت او

منفي سوچونه او کارونه هم روان وي، د دې واک له انسانه سره

پخپله وي، چي هغه مثبت ته زیاته پاملرنه کوي او که منفي ته. د

انسان دننه د ده خپل ضمیر هر وخت بیدار وي او که دی پخپله د یو

شي تحلیل وکړي، هغه د ځان او جهان لپاره فایده مند وګڼي، نو دی

یوې پایلي ته رسېږي او د هغه د حاصلولو او عملي کولو لپاره بیا

اسباب لټوي. هغه اسباب چي د ده په واک او چاپېریال کي لار ورته

جوړېدای سي. که انسان پخپله په خپله فیصله کي واکمن وي، د

هغه په خوبیانو او خامیانو خبر وي، نو بیا هغه د نتایجو هیڅ پروانه

ساتي، د هغه شي د حاصلولو لپاره هر څه قربانوي، البت د وخت

سوال ډېر مهم دی، که چېرې اسباب لاري کوڅې او منډي ترنډي

ګرندې وي، نو نتیجې هم پر خپل وخت حاصلېدلای سي، په دې اړه

د کوټي د ډاکټر شعیب احمد د پي ایچ ډي مقاله

د سينگار هتې

(When You Believe Then You See It) چي د مېټافزکس مضمون له لاري تر سره سوله؛ هم د ويلو احتياج لري. هغه وايي، چي کله ستا يقين سو، نو بيا ته هغه شی ليدلای سې او هم دا هغه ستا دننه (Inner) يقين او فيصله ده، چي ته يې تر ډېر غور او فکر وروسته د ځان لپاره کولای سې، په دې اړه چي ته دا وخت د کومي لانجې سره مخامخ يې، نو ته سبا راسه، زه به و تاته د ډاکټر مقبول طارق کتاب "ژوري فکري تيروتنې" درکړم، په هغه کي ته يو باب جنسي ژوند ولوله، هغه به ستا دا لانجه در هواره کړي. پاته سوه، ستا دويمه خبره، چي موږ د هري غوښتني مخته حقايقو ته نه گورو، پر مخکه اوسو، منصوبي د آسمان جوړوو، د غريب زوی خواري نه کوي او تخت د باچا د زوی غواړي. دا له ځان او جهان سره ډرامې دي، حقايق تسليمول د ژوند ښکلا ده.

د "ژوري فکري تيروتنې" کتاب د يوه باب تر لوستلو وروسته شېر خان د ژوند د بېلا بېلو پړاوونو په اړه په سوچو کي سو، چي کله د ميلیونونو ميلیونونو کلونو مخته انسان هم د حيوانانو په څېر په لڅ بدن گرځېدی، کله چي يې د شعور سطحه لږ پخه او لوړه سوه، نو يې خپل جنسي اندامونه (اعضا) پټول پيل کړل، چي دا عمل انسان له حيوانه بېل کړی، کنې جنسي خواهشات او بچي پيدا کول خو حیوانان هم تر سره کوي، حیوانان هم د انسان په څېر دوه کارونه په وړتيا لرونکې توگه کوي، خوراک او سيکس. خوراک د ځان د بقا لپاره او سيکس د نسل د بقا لپاره... له دې پرته د انسان او حیوان توپير د کاینات د مسخر کېدلو په اړه دی، د حیوان منزل بس يوازي خوراک او جنس وي، د ذي روح د بقا لپاره د نر او ښځي دواړو له يو

بل سره مرسته ډېره مهمه ده، ځکه نسل پيدا کول اسان وي، خو د هغه ساتنه او روزنه مشکلات لري... همدې مشکلاتو په نړۍ کې تر ډېرو تجربو وروسته لاري کوچې پيدا کړې، د ځناورتوب په لکهونو کلونو کې بنځي د څو څو مېړونو (مړونو) جنسي تنده ماتوله، که څه هم د بنځي جنسي هوس تر نارينه زيات وي، خو هغه کله هم جنسي پيل پخپله نه کوي، خو داسې حالت ضرور پيدا کوي، چې نارينه دې شي ته مايل او آماده کړي. په انسان او حيوان کې يو ګډ خاصيت دا دی، چې دوی يوازي او که د ډلې په بڼه سيکس کوي، خو دوی اولاد له بڼه پلاره غواړي، ولي چې دوی خپل اولاد پياوړی ليدل غواړي. دا پياوړی اولاد د مور او پلار په را روان ژوند کې د دوی د معاشي او معاشرتي او ټولنيز ژوند په ګټه وي.

د کتاب پر يوه مخ شپږ خان تر ډېره په سوچونو کې سو، دلته دې خبرې دی ډېر حيران کړی، چې د نارينه جنسي تنده خو ژر ماته سي او بيا په زور او زړه نه را پورته کېږي، لکن بنځه له جنسي تندي او جذباتو څخه پرته هم جنسي چاري تر سره کولای سي. يعنې که يې طبيعت وي او که نه وي؛ څه معناه لري، خو د پيسو په خاطر دا هر وخت سيکس ته تيارېږي. د دې څه مجبوري وي، په دې اړه ډاکټر مقبول طارق د ژوند بېلابېل پړاوونه بيان کړي وو، يعنې کرهڼيزه (زراعت) دوره، جاګيردارانه نظام، صنعتي زمانه او تر دې آنده چې تر ننني ماډرن وخته پوري يې هر څه صفا صفا ليکلي وو، چې کله به بنځه باداره وه، د کور کلي او محلت ټوله واکمني به د دې په لاس کې وه، خو بيا دا هم وسو، چې د غلامې، مينځي، ماينې، رندۍ، طوايفي بڼې يې خپلي کړې... هغه وخت هم وو، چې بنځي په ګډه لڅي نڅېدلې او يا به يې ګډه جنسي اړېکي ورسره ساتل کېدلې، بيا د وخت له تېریدلو سره د دوی جنسي

د سينگار هټۍ

اندامونه پټول پيل سول او تر هغه وروسته د دوی ټول بدن تر دې
 آنده چې دوی په چادري کي هم تر اوسه پټي دي، خو دلته دا
 پوښتنه او سوال پورته کېږي، چې لڅ مخ او پټ بدن... جنسي
 خواهشات را لړزوي او که سروې...؟ دا خبره تر ډېرو تجرباتو
 وروسته کېږي، که ښځه په چادري کي وي، نو هوس ورته زيات وي
 او که ښکاره مخ وي، نو هوس ورته کمېږي. همدغه مشکلات انسان
 په جنسي بېلاريتوب اخته کوي، خو فلسفيان بيا په دې اړه په يوه
 خوله دي، چې بايد جنسي ازادي هر چاته وي، خو...

پر دې "خو" توري باندي ډېر تفصيل راغلی وو او آخري فيصله
 شېرخان داسي ولوستله، چې جنسي آزادي په کار ده، چې د
 سيکس تر تعليم وروسته ورکول سي. څوک چې د سيکس په الف
 او بې هم نه وي خبر، نو هغه به د سيکس په نتايجو باندي څه خبر
 وي، هسي د دوو درې شېبو تر تسکين وروسته چې کوم مشکلات د
 بچي د زېږېدو، د مور د مشکلاتو، دهغې د (Pregnancy) او د بچي د
 پيدا کېدلو له مرحلې څخه نيولې د ده د تعليم، تربيت او معاشي
 مشکلاتو په اړه که څوک خبر نه وي، نو هغه به څوک له بېځايه
 سيکس کولو څخه را ګرځوي... غربي نړۍ که و خپلو وګړو ته
 جنسي ازادي ورکړې ده، خو هغه يې هم د عمر په يوه ټاکلې برخه
 کي ورکوي، دوی ته جنسي تعليم ورکول د مور او پلار او رياست
 ذمه داري وي، د تعليم ورکولو بغير جنسي بنديزونه څه معنا لري؟
 ځکه چې څوک د جنس په تاوانونو خبر نه وي، هغه به څه رنگه له
 هغه څخه را و ګرځول سي... د شېرخان پر تندي باندي دې
 پېراګراف خولې را توی کړې، چې په سويډن کي د انتهايي اړتيا پر
 مهال و لور او پلار ته هم اجازه ورکول سوې ده، چې د دواړو په
 خوښه دوی جنسي اړيکي ساتلای سي او دې شي په دغه هېواد کي

د جنسي بېلاريتوب شرحه ډېره را ټيټه کړې ده. تر داسي نورو ډېرو مثالونو ور کولو وروسته د کتاب ليکوال د طلاق په اړه هم په ډېر تفصيل گايېدلی وو، چي طلاق پر بنځه څه اغېز کوي او پر نارينه هم د طلاق اثر کېږي او که نه... او په خصوصيت سره تر طلاق وروسته چي ماشومان د کوم ذهني، جسماني، معاشرتي او معاشي لانجو سره مخامخېږي، هغو د شېرخان زړه ډېر و درداوی، خو دې شي بيا ډېر حيران کړی، چي د واده بغير هم په غربي نړۍ کي په گډه جنسي ژوند تيرېدلای سي او موده يې هم تر کلونو کلونو پوري رسېږي. که چېرې پای سره رضا سول، نو په گډه او د دواړو په خوښه د واده پرېکړه وکړي، کنې نو داسي هم خوشحاله ژوند سره تېروي.

شېرخان چي ساعت ته و کتل، نو د شپې دوې بجي وې. د ده دماغ دې مضمون دومره ناکراره کړی وو، چي خوب يې رډ سو. د خپلي ټولني په اړه سوچو يووړی، چېرې چي سيکس هر يو خوښوي، ولي د سيکس په اړه خبره کول يې گناه گڼل کېږي. په داسي ټولنه کي به د سيکس تعليم څوک او څه رنگه ور کوي، چي د بل نامحرم سره که په خبرو کولو څوک بنځينه ذات و ليدل سي، نو د توپک شپېلی يې يو دم خوله د تل لپاره خاموشه کړي، خو پخپله ټوله ورځ د بل د نامحرمي د عصمت درۍ لپاره په ذهني هلو ځلو ځان ستړي کوي... د دې سوچ تر څنگ شېرخان بنايي، ځوان وو او د غربي نړۍ د بې واده تعلقاتو په اړه سوچو يووړی...

.....
شېرخان به کله کله د هري ورځي له کاروبار څخه په دې تنگ سو، چي يو ډول سوداوي او خبري به وې، يو ډول غوښتني او ماحول به وو، د ده زړه به غوښتۍ، چي ووځي او وگرځي، دنيا وگوري او د زړه

د سينگار هټۍ

تسکين حاصل کړي، خو مجبوري هم بده بلا وي او معاشي مجبوري خو سپری د بل غلام کړي، نن يې هم دغه ډول موډ وو، که څه هم چا د ده پر خهره داسي تاثر نه ليدی، له هر چا سره خندا، مرسته، په خبرو او بڼه خوی د هغو زړه گټل، خو په درون (دنده) کي نن ناکراره وو او زړه يې غوښتی، چي له دې ماحول څخه ځان لږ لپري کړي، دا وو، چي ما پښين مهال د خپل سکول يو هم صنفي عبدالقادر د خريدارۍ لپاره د سينگار هټۍ ته راغلی، شپږ خان د ده په راتگ دومره خوشحاله سو، چي هغه گپي يې هر څه پرېښوول او د څنگ کوشنۍ خونې ته يې بوتلی، دلته يې په برقي تهرماس کي شني چای وايښولې او د سکول د وخت په يادونو او کيسو سر سولو. عبدالقادر بڼه کوه پېما دی، يو وخت يې شپږ خان هم له ځانه سره غره ته بيولی وو، شپږ خان نن بيا هغه وخت ور په ياد کړی، عبدالقادر هم پر شپږ خان باندي ټينگار وکړی، چي په دې اتوار به ته له موره سره څلور (چار) غاښي غره ته خپږې، چي شپږ خان هم په ست خوشحاله سو، ځکه هغه هم له دې ماحول څخه تنگ او ستړی سوی وو، د سکون او اطمینان دنيا يې لټوله...

د اتوار په سهار تر لمانځه وروسته عبدالقادر، شپږ خان او شپږ نور ملگري د شالدرې په ماجت ميدان کي سره يو ځای سول، هر يوه د پکنک سامان را اخستی وو، ټولو سامانونه سره تقسيم کړل، هر يوه خپله غوټه په بېگ کي واچوله او خپل خپل بېگ يې په شا کړی. شپږ خان په دوی کي نوی وو، ځکه يې ده ته کوشنۍ غوټه ور په شا کړه، خوده له ځانه سره دوه بوتله اوبه اضافه را اخستي وې...

په پټ لمر د سهار وختي چوپتيا د مرغانو خوږو او اوزونو ماتوله، نړۍ شمال تسکين رسوونکي ماحول هر چا او هر زړه ته تسکين رساوی، له همدې ځايه چې د غره په راغه کي د کوټي ډېره زړه او خوره ابادي وه... دوی د مهردار غره له لمنې څخه خپل تگ پيل کړی. له زينو باغ څخه د گلانو را پورته کېدونکي خواږه بوی او د نيالگيو د شنو او زرغونو پاڼو د دوی ذهنونه نور هم ښاد او تابانه کړل.

شېر خان د سوچ نړۍ ته ځان وسپاری، چې انسان خو د خوشحالی او اطمینان لپاره هلي ځلي کوي، دا خوشحالي خو په فطرت او د فطرت په اجزاوو کي پرته او پټه ده، چې د يوه ساعت سکون يې د نړۍ په هيڅ شي کي هم نه وي... د دې لپاره نه د منډي ضرورت وي او نه د معاش... دی په دې سوچو کي ډوب تللی وو، چې عبدالقادر بيا د نبو تر کوډۍ ځان رسولی وو او هلته شېر خان ته ایسار سو، چې له را رسيدلو سره سم يې و شېر خان ته و ويل، څه سوچونه وهې، رآه؛ د عمل دنيا و گوره، د فطرت اداگانې و گوره. شېر خان چې د کوټي ښار ته ور وکتل، نو له څلورو خواوو څخه غرونو په غېږ کي داسي نيولی وو، لکه پيال داسي ښکارېدی...

د کوټي ښار دومره غټ، پلن سوی او خور سوی وو، چې له سرې غوړگۍ څخه نيولې تر هزارگنجي او لوېديځ (مشرقي) بای پاسه پوري او دلته له شالدرې څخه نيولې تر بروري او چلتن غره پوري خالي ځای نه ښکاره کېدی، د درختو شرحه د لوړو ودانيو (پلازو) په پرته را ټيټه سوې وه، پخوانۍ اووه سپنماوي اوس له نظرونو نيهامي وې، ځکه چې پخوا به د ښار هر ځای دې ځای ته راغلو خلکو ښناني کولای سوای او د هري سپنما د بام چادران به له لېري ځايه برېښېدل، خو بيا هم د مېري غونډۍ، د مالي باغ جگي وني، د کواري روډ شراب خانه او د بروري ابادي هغه ډول معلومداره وې...

د سينگار هفتي

دوی چي و مخ ته و کتل، نو د دوی نور ملگري بيا د مهردار غره د سر کمرې ته رسيدلي وو، دواړو گامونه گړندي کړل او ځانونه يې د غره سر ته و رسول، د غره شاتنی ابادي هم د غره تر سره پوري را رسېدلې وه. له دې ځايه د چاوښی پراخ ميدانونه، ستاف کالج، چلتن مارکېټ، کوټه کلب، د هني اوړک پراخه ناوه او د مري اباد غرونه او راغونه ښکاره کېدل او د يادو سوو سيمو په هوارو مځکو کرل سوو غنمو او نورو کروندو د ژوند د ښکلا نخښي شيندلې...

ملگري يې د جي پي پر لوړه (چرھايي) باندي کرار کرار روان وو، کوټه اوس هغه کوټه نه وه پاته، د هسکو غرونو په منځ کي د بې ترتيبو ودانيو، کږو وېرو واټونو، بې آب او گياهميدانونو او د سپيرو بې ډوله پلازو يو خور وور سمندر وو...

اوف خدايه! دا ښار څومره ژر ژر څله خورېږي، يوازي په يو څو کلونو کي يې دومره خورېدل... دالړی که همداسي دوامداره وه، نو بيا خوبه ډېر ژر د دې ځای د اوسېدونکو ژوند له نورو کړاوونو سره هم مخامخ سي. دوی دواړه چي دې پېچومي ته و رسېدل، نو شېرخان هم د اوبو بوتل پر غاړه پورته کړی، ساه يې لنډه لنډه کېدله... عبدالقادر ورته و ويل، چي دا چرھايي له سړي څخه د ټولي هفتې غمونه او فکرونه هېر کړي، که هر څوک دا چرھايي په مېړانه تر سره کړي، نو هغه څوک بيا د ژوند هره چاره تر سره رسولای سي، له همدې ځايه چي موږ ورو ورو د انسانانو له ابادی څخه نيهام سو، نو د سکون نړی نوره هم ودانه سي، هغه سکون چي انسان ته نه په دولت رسېږي او نه په کومه کرسی او چوکي... د ښار له شور ماشور او اخ و ډب څخه را لېږي و زړونو او فکرونو ته د څه مودې لپاره سکون او خوشحالي محسوسه سي.

د چرھايي په سر کي د دوی ملگري ورته انتظار وو او دلته دوی لږ

ساه واچوله. اوس کرار کرار مخ ته روان سول، تر جهنډو او پوڅي غونډۍ تېرېدلو وروسته له کوتر خانو سره عبدالقادر و شېرخان ته و ويل، چي د هغې بلي پلا د راتگ په وار به دلته ستا په ياد وي؛ گڼ شمېر کوټري وې، خو د انسانانو د لالچ او بې غورۍ له کبله اوس له دې ځايه کډه سوي دي... دوی چي څومره مخته مخته تلل، خاموشۍ ورته هغومره په ژورتيا سره هر کلی وايه، کرار کرار د کوټي د ښار نخښي او ماڼۍ هم له سترگو نيهامېدلې، د حيدر دره چي څنگه تېره سوه، نو په سرو کي ختل بيا يو څه ناڅه زور او دقت غوښتی... شېرخان چي و نورو ملگرو ته و کتل، هغوی بوک (په غره کي د اوبښ بوک ته سوی ځای) ته ځانونه رسولي وو، نو دوی هم گامونه چټک کړل او ټول په يوه وخت تر تمبو پوري و رسېدل. تمبې د دويم غره پر سر ولاړي دي او له دې ځايه څخه د کوټي ښار نظارې او نندارې تر کچلاغ، لکپاس او کولپوره پوري په ښه توگه کېدلای سي، خو د خواره گېرځ له کبله هر څه صفانه معلومېدل، ولي د دې غره له سره د کوټي څپر پر ښار هغه بڼه نه درلوده، چي پخوا به غوړېدلې ښکارېدله. اوس يې پر څهره باندي د څړو گېرځونو او دودونو تورو لوگيو وزر خواره کړي وو، هر څه مبهم او تر دودونو لاندي ښکاره کېدل، تر دې آنده چي د ونو ښاخونه هم په لوگيو تور ښکارېدل...

دلته دوی په ساه اچولو سره د سهار نارۍ هم وکړی او د ستړيا تر هوسا کېدلو وروسته په ملتيا سره د راوړو کېکونو او چای خوړلو خوند...

د مورچو او عثمان کلا له لارو څخه غره ته راختونکي (کوه پېما) هم پر دغه ځای سره يو ځای کېږي او پر مخ باندي دا لاره صديق اوطاق ته رسېږي، پر دې ځای له دوی څخه د ټين ټاون يو ځوان مخ ته تېر

د سينگار هټۍ

سو دا ځوان د پوځي تړپننگ لپاره په هر اتوار د څلور غاښي پر لار سپين کاربز ته اوږي او له هغه ځايه څخه بيا په وپگن کي کور ته راځي، پرله پسې اته يا لس گهنتې په غرونو کي مزل انسان څومره قوي کوي، د دې اندازه هر چا د دې ځوان له تگ څخه کولای سوه، چي په غوږو کي يې هيډ فون لگولی وو او موسيقي يې اورېدله، د نړۍ په هيڅ يوشي کي يې هم ري نه واهه او د خپل هدف لوري ته په لوړ استقامت روان وو.

.....

غرمه ناوخته دوی د دريم او څلورم غره د مابين و ميداني ته را و رسېدل، دا پراخ ميدان دومره خوندور او پر سکون دی، چي که هر څومره قيمت ورباندي و لگېږي، نو خلک به يې په ليدلو سره ادا کوي او ځانونه به ور رسوي. دلته شېرخان د ډېري ستريا له کبله پتو هوار کړی او اوږد اوږد پر و غځېدی، نظر يې شا او خوا او دلي دوري و غږاوی، مخامخ د چارغاښي څلورم جگ غر لکه د باميان.. شاته د دريم غره غونډۍ او دوی پخپله دا وخت دومره لوړ راختلي وو، چي بس يو آسمان، وريځي، هوا او دا غرونه وو، د دوی په چپه بل هيڅوک نه معلومېدل. دلته ملگرو له يو بل سره گپي او مسخري پيل کړې، خداوي وې او سو که سو که موسيقي هم ږغېدله... دوی چي کله د کړايي پخولو لپاره په راټولو کړو بوټو باندي اور بل کړ، نو د لرگيو خوږ بوی هم په فضا کي خوشگوار بدلون راووست. ناستو ملگرو پر بېلا بېلو موضوعاتو خبري کولې، کله د کرکت، فټ بال، د هغو لوبغاړو د ژوند، د باډي بلډنگ، د خپل بدن او خوراک، د خپل کور د وگړو د ښو اعمالو او سبقونو په اړه... خو شېرخان دا خبري څوراوی، چي دوی هره موضوع څېړي، خو د کاروبار، پيسو او

سيکس په اړه يو هم خبره نه کوي او نه يو داسي عمل کوي، نه تنده او هوس لري، چي د دوی د کړېدلي ژوند څرگندونه او عکاسي وکړي. هر يو په سکون او خوشحاله دی. عبدالقادر "چي دوه کاله يې په اروپا کي په يو پوهنتون کي لوړي زدکړي تر سره کړي وې" غوښه په کړايي کي واچوله، يو ملگری يې ورته کښېناوی او پخپله راغلی، له شېر خان سره په مجلس سر سو. ورته و يې ويل، چي څه سوچونو اخستی يې...؟

دومره سکون او خوشحالي مي په دا تېر پنځه کاله هم نه ده ليدلي...

چي اوسې؛ په خوی به دهغو سې...

هو؛ قادره ستاسو دې ملگرو ته چي گورم او د دوی ... نو ځان ډېر گناهکار راته ښکاره سي... هغه څنگه؟

د هر يوه چست بدن، سپېڅلي خيالونه، پاک ژوند او راڼه ذهنونه، آخر د دې راز څه دی...؟

شېر خان! ته ښه خبر يې، چي د نن سبا ځوانان په کوم ماحول کي اوسي؛ هلته له بدو کارونو څخه د ځان ساتل ډېر گران وي... هو؛ زه هم دا خبره کوم...

نو د دې لپاره لازمه ده، چي هر ځوان په داسي يو مثبت کار بوخت وي، چي نورو بېځايه او بدو کارونو ته يې پام نه ور اوړي... هو؛ قادر جان، که د انسان ژوند په خپل لاس کي وي، خو ټيک ده، دلته خو ځواني او حسن د شريف خلکو لپاره پېغور سي...

نه؛ شېر خان! موږ لا تر اوسه پوري د ټولني اقدار له لاسه نه دي ورکړي... منم چي ډېر ځوانان او پېغلي به بې لاري وي، خو که څوک د خپل ژوند يو مرام او مقصد ولري، هغه له دې لارو ځان ساتلای

سي...

شپږخانه! د ځوانۍ حفاظت که هر څوک وکړي؛ هغه به ټول عمر پرسکونه پاتېږي.
هغه څنگه...؟

گوره؛ په نس او نفس کي دغه يو فرق دی، چي نس بس لري او تر درې څلورو ډوډۍ خوړلو وروسته مور سي، خو نفس بس نه لري، په يوه پسې بله، په بله پسې بله... نو يو شی چي بس نه لري، په هغه پسې انسان ولي خپل ژوند بربادوي او له دې سره تړلي تاوانونه لا سپوادي...

کوم تاوانونه...؟ عبدالقادره!

ولي د وخت او پیسو ضیاع، بې سکونه ورځ، له ټولني څخه جلا ژوند، گناه او بیا د نن سبا د اېډز، تور ژړي او نوري بدي بلاوي...
قادر جانه! ته رښتیا وایې، دا نن چي زه دلته څومره سکون احساسوم، ماته د یوې میاشتي تر گټه هم ډېره خوشحالي لري، خو؛
آخر انسان له خپل ماحول څخه څنگه راووځي...؟

شپږخانه! واقعي گرانه خبره ده، نن سبا چي په منفي توگه د نیت کاروني کومه وبا را الوتې ده، دا زموږ د ځوانانو او پېغلو سکون او ژوند لوټ کړی دی. مغربي نړۍ لره هر څه پر خپل وار او قسط وار راغلو، ځکه هغوی و هر څه ته په ذهني، مالي او جسماني توگه تیار وو او دا ټول شيان د هغوی په ټولنه کي شتون لري، ځکه یې خلک ورسره بلد او آشنا وو، چي د ټولني له اړتیاوو سره سم یې دا شيان نیت ته پورته کړل... زموږ بدبختي دا ده، چي د گلوبل ویلیج په دې منډه کي موږ د بل کلتور، اقدارو او معاش ته اړ سولو، خو د هغو او زموږ په ټولنه کي د پېړیو پېړیو توپیر پروت دی، هم په ذهني ډول او هم په حقيقي توگه... موږ خو تر اوسه پوري د نیت په ښه او

ناوړه يا مثبت او منفي توگه د کارولو لاري نه دي موندلي... هغه څنگه...؟

د مثال په ډول هلته سکرټ په عادي توگه اغوستل کېږي. خو دلته د بڼځي ورون څه چې لېنگي ليدل يې هم گناه گنله کېږي. گناه خو پر خپل ځای ده، که يې څوک داسي و ويني. نو کېدای سي: په سپينه ورځ حمله هم ور باندي وسي. همداسي نور څه مو د ځوانانو او پېغلو زړونه را لږزوي. هغوی چې زمور و ذهني کچه ته و کتل. نو هغه ټول شيان يې پر نيټ را پورته کړل. چې په دنيا کي د جنسي موادو تر ټولو زياتي وېب پاڼي په پاکستان کي کتل کېږي...
قادره! دا خو منم او تر څه حده پوري په خبر هم يم. خو لا کن...

لاکن څه معنا لري، دوی زمور د ځوانانو ټول تخليقي صلاحيتونه په زنگ ولړل... دا د منلو ده، چې جنسي تنده يوه اړتيا او ضرورت ده. خو دلته يې د يوې ذهني ناروغۍ بڼه خپله کړي ده... ته کليوالو ته ورسه، ښار ته و گوره، د طلاق شرحه ورځ په ورځ زياتېږي. د ناجايزه ماشومانو اجسام په کوڅه کوڅه کي موندل کېږي. خو بيا هم موږ په دې ځانونه نه پوهوو، چې انجام به يې څه وي؟
عبدالقادر د جذباتو په بهير کي ډوب وو، چې ملگري ور باندي ږغ کړل، چې کړايي پر پخېدلو ده..

له کړايي سره مستې، وريجي، سلا د هر يوه دومره و خوړل، چې حد يې نه وو، نن خو د شېر خان معده د هره جوښه خالي وه، ځکه ده هم په ډک نس خوراک وکړی، دلته ټولو په جماعت د ماپنين لمونځ ادا کړی، بيا يې سامانونه په شا کړو او مخ ته روان سول...

د چارغابڼ له ميداني څخه باجري او بيا د د چارغابڼي لمن ته و رسېدلو، له دې ځايه يې د سايد غار، چارغابڼ درې، ټاپ او چپه لاس ته تر ولاړي درختي پوري را و رسېدلو او بيا يې د چارغابڼي

د سينگار هټۍ

لومړۍ، دويم، دريم او څلورم غاښي تر پښو وکښي... دلته يې شاو خوا وکتل، نو د کوټي ښار، ډگاري، گڼنگ، سپين کارپز، اوړک، زرغون غر، خڅوبی، نوحصار، غبرگ، کچلاغ الغرض چي چپري چپري يې د دوربين سترگه اړوله؛ هغه ځايونه ورته ښکاره کېدل... همدلته يې د مائيگر لمونځ ادا کړی... مېوه يې نوش جان کړه... د ځينو ملگرو غوښتنه وه، چي سپين کارپز ته به شپوه سو او له هغه ځايه به په وېکن کي کورونو ته ولاړ سو، خو عبدالقادر د شېرخان په غوښتنه دا پرېکړه وکړه، چي پر راغلي لاره به بيرته کورونو ته ځان رسوو، ځکه شېرخان چي دلته کوم سکون موندلی وو؛ هغه يې وهر قيمت ادا کولو ته چمتو او تيار وو... ستړيا، ځنډ، خو سکون... دا وو، چي د خڅوبي له لاري د چارغاښي لمن ته را کښته سول...

په لاره کي شېرخان له نورو شپږو ملگرو څخه د دوی د ژوند او و غرونو ته د باقاعده تگ راتگ او د گټو په اړه و پوښتل... په دې شپږو ملگرو کي يوه ملگري و شېرخان ته وويل،

چي په دکان کي په ډېره ناسته چاغ سوم، نس او ورنونه مي را و وتل، معدې مي کار نه کاوی، په ډېر مشکله به کار ته ولاړېدل، يورک اېسډ (Uric Acid) مي زيات سو... دا دريمه مياشت ده، هره ورځ لومړي غره ته او هر اتوار چارغاښي ته راځو، نس ته مي و گوره، شل کلو وزن مي کم کړی، يورک اېسډ مخ له ختم سو، د معدې جوښ اوس نه لرم، ټوله ورځ داسي تازه او مست يم، لکه تازي...

دويم ملگري وويل،

چي د باکسنگ لوبه کوم، هره ورځ په سپېشل سکول کي دوه ساعته منډي ووهو، بيا پريکټس کوو، د اتوار د غره راتگ دا گټه را

ورسېدله، چي د صوبې پر کچه باندي د لوبو په سياليو کي مي دوه واره لومړی پوزيشن اخستی دی، له نشو بېخي خلاص يم او د کالج ژوند په ښه ډول انجواي کوم، نور بس...

دریم ملگری چي ډېر سنجیده وو؛ په څه خواري او ډېر مشکل و خبرو ته رضا سو او څرگنده يې کړه، چي زه پخپله له فطرت سره مينه لرم، د غره خاموشي، له ښاره څخه لېري خواپاکې فضا، د اوبو آبشارونه، د خاورو خوشبو، د غرو بوټي او وني غرض د فطرت هره هره نظاره مي نور نور هڅوي، چي شاعري وکړم... د پښتنگ سامان چي کله راوړم، نو دلته د فطرت نظارې د قلم او برش په مرسته تخليق کوم او همدغه زما فن دی. دا و ماته معاشي گټي هم را رسوي، پر فطرت باندي د مين و نورو مينو ته اړتيا نه پاتېري او نه زه دومره وخت لرم، چي و بلي خواته مي پام واوړي.

څلورم ملگری چي ساه يې لږ شړله؛ وويل،

چي په نشو باندي اخته وم، ساه مي بندېدله، هيچا له ما سره شناخت نه کاوی او نه يې زړه راسره غوښت. معاشي حالت مو داسي ځای ته ورسېدی، چي د کور شيان مو وړل او خرڅول.. ورور مي په يوه ترست کي داخل کړم، تر علاج وروسته د خدای پاک شکر دی، خپل کاروبار کوم، په فروټ منډۍ کي مي کوټی ده. په مياشت کي دومره گټم، چي د محلې د يوه يا دوو نشه يانو يا غريبانو علاج زما پر غاړه دی، د مسجد د ملا تنخواه ورکوم، د اتوار په ورځ غره ته راتگ مي د ژوند لاره رابده کړه او ژوند ته مي زړه و غوښت...

پنځم مست ملگری وو، چي شېر خان نژدې ور ورسېدی او د ژوند په اړه يې دنورو ملگرو په څېر پوښتنه ځنې وکړه..

ملگری څرگنده کړه، چي د قام پرست گوند فعاله گړی يم، ټوله اوونۍ په سياسي هلو ځلو کي تېره کړم، د اتوار د ورځي دغه سيل

د سينگار هټيه

مي زړه او فکر ته دومره توان راکړي، چي بيا پر هر توپان لکه پتنگ ورځم او لويه خبره داده، چي د قام د روڼ سباوون لپاره نوي نوي اېډياز هم ذهن ته راځي.

د شپږم ملگري کيسې شېر خان لږ و لږ زاوی، ملگري يې وويل، چي ټوله ورځ به پر نيټ لگيا وم، د شپې ناوخته پرېوتم، له کالج څخه يې و ايستلم او پر نيټ باندي مي له څو نجونو سره ياري سوه، چي فرمايشونو يې زه دومره ډېواله کړم، چي پورونه مي شروع کړل، آخر يوه ورځ مي مور په ډېر غور راته و کتل، نو زما سترگي ژړي وې... مابنام پلار ډاکټر ته بوتلم، تر ټپستونو وروسته بڼکاره سوه، چي تور ژړی يم... شپږ مياشتي مي علاج وکړی، لاکن و ايرس مږ نه سو، بيا شپږ مياشتي علاج جاري وو، د خداي په فضل اوس له هغې ناجورې خلاص سوم، د نيټ يارياني مي پرېښوولې، خو کالج را څخه پاته سو، ميډيکل رېپ يم، پر وخت کار ته ځم. د اتوار په ورځ د دې ملگرو په مرسته غره ته را شروع سوم، اوس په ذهني، معاشي او جسماني توگه دومره مضبوط يم، چي که شل نجوني هم راته و دروې، يوې ته به هم ونه گورم، ولي زما فکر بدل سو، مور مي لگيا ده، د کوزدې تياري کوي، لاکن ما منع کړې ده، چي زه يو وار د خپلو تېرو درې کلونو حساب برابر کړم، وروسته به بيا نوري منصوبي جوړوم...

.....
 ماخستن ناوخته چي شېر خان کورته را و رسېدی، نو مور بڼه د لاندي ښوروا ورته جوړه کړې وه، مور يې هغه وخت ډېره حيرانه سوه، چي شېر خان پوره کاشين خالي کړی او مور يې مجبوره سوه، چي له کټوي څخه نوره ښوروا ورته جوړه کړي. تر شوروا وروسته فرزاني خور خوږه پېرني ورته پڅ کړې وه، هغه يې هم نوش جان

کړه. فرزاني گپه ور باندي وکړه، چي نن ولي دومره خوشحاله او مطمئن يې...؟

نن مي حقيقي ژوند له نژدې وليدی.

زه خو هره ورځ درته وایم، چي دا موبایل خوشمېری پرېږده، هر وخت يې په عذاب کي راگېر کړی يې..

فرزاني! زه نن پوه سوم، چي د خپلو لېري او پرېدو ته نژدېکت هم دغه تاوان لري، چي سړی له خپلو بېگانه کړي...

موري يې په بنور والړلي گوتي وختلې او فرزاني ته يې وويل:
دا خوشمېری موبایل نن له ده څخه پاته سوی وو، اوس يې هم مه ورکوه.

موري! هغه مانن پټ کړی دی، نن به له ورور سره ښې ډېري خبري وکړم. اوهو؛ موري! ته ولي نه ورته وايې، چي ژر تر ژره واده وکړي.. ما په کور کي ماشوم نه دی ليدلی، زه به ورسره ټوله ورځ بازی کوم...

واده خوبه اول ستا کوو...

نه؛ خپله خو ټوله ورځ ورک يې، د مور خدمت زه کوم، د کور کار کوم، ستا جامې مينځم، ډوډی پخوم، دا دومره ډېر کارونه به نو شوک کوي؟

ته چي هر څه بهاني وکړې، نجوني آخر پای د خسر په کور کي ښې ايسي.. د پلار پر کور مېلمنې وي.

نه؛ موري! زه واده نه وکم، اول لالا و کوزده ته راضي کړه، زه به دلالا په کوزده کي ټولي خوند کياني راوبولم، نکريزي به ور ولگوم، شپه به روڼه کړو، په دويمه ورځ به د ورېنداري کره ورسو، مخ لڅی به ورکړو او زه به ورېنداره ټينگه په غېږ کي ونيسم، لکه خوندکی داسي به يې پالم...

د سينگار هټۍ

همداسي ټول خوبونه خو زه ستا په اړه وينم، خورکۍ، چي خپل
کوشنۍ اخبنۍ و وينم، نوي کالي ور په غاړه کړم، گڼۍ ور په لاس
کړم او ښه قيمتي موبایل ور کړم...

مور يې تر لاس مينځلو وروسته يو خرپټ نسوار و خوله ته واچول..
کله چي يې د شپږ خان دا جمله واورېدله، نو يو دم يې پر بڼغ کړل،
زويه! خدای ته وگوره، که به و اخبنۍ ته موبایل ور کوې. ته لا کم
يې، چي له موربه څخه يې لېري کړی يې. اوس اخبنۍ هم له خپلي
خوره څخه لېري کوې.

هو؛ موري! دا موبایل هم عجبه بلا ده، چي زمور په برخه سوی دی،
خو دا تر استعماله پوري فرق لري او دا خبره هم د منلو ده، چي زمور
په ټولنه کي يې استعمال په هغه ډول نه کېږي، چي څه ډول په کار
دی...

نو که ستا خوبه وي، زه به ستا موبایل مات کړم...
فرزاني موبایل په هوا کي پورته ونيوی او ورور ته يې اشاره وکړه.
خورکۍ! خو دا زمور مجبوري هم ده، چي له دې بغير چاره نسته..
ولي؛ چاره نه لرې، نن دي له سهاره څخه موبایل کور ته پرې ايښی
وو، دا دی؛ سيل دي هم وکړی، صحت دي هم ښه دی، دومره ډوډی
دي په يوه مياشت په ډک نس نه ده خوړلې، مور ته دي هم دومره
وخت راکړی، پوره مي زړه ډاډه سو او بل دا چي نن څومره پرسکون
يې، بس دا يو ارمان مو لا را پوره کړه، چي کورته ورينداره ژر
راوله...

.....

پر شپږ خان ورځ په ورځ د کوزدې لپاره ټينگار زياتېدی، د کوشنۍ
خور يې هم د پېغلټوب دوران اوږدېدی، مرکې ورته را رواني وې، د

مور يې دا ارمان وو، چي ښه مرکه ورته راسي، نو بايد د لور لاسونه ورسره کړي. ځکه چي د لومړيو شپو ښې مرکې بيا نه راځي. شېرخان هم د خور په اړه فکر جن وو، نن چي يې د خور له خولې د کوزدې خبري واوريدلې، نو نور هم په سوچو سو...
 د ډول او سورنا برغ وي، د ځوانانو اتڼونه وي، بهر ټکان وي، په کور کي د خور لڼو درياوي په لاس کي او شله يې اچولې وي، خور ښادي وايي...

چي چيلم؛ چيلم مي د مسري دی چي چيلم چيلم مي د مسري دی
 د خدايسپين؛ سپين رښتيا به وايو زوم تر ناوې؛ ناوې فېشنې دی
 پر دېوال؛ دېوال ناسته ميناده پر دېوال؛ دېوال ناسته ميناده
 زموږ د خېښ په دروازه کي د شېرخان؛ خان ښايسته ورا ده
 شېرخان ښه سپين کالي په غاړه کړي وي، تور کوټ، ورېښمينه
 لونگي پر سر، کندهاري غاړه، نوې گړي، نوي گوتونه... د ملگرو
 په سيوري بهر را و واتي، د ملگرو له خوا ښه سپينه ټو ډي گاډي
 سينگار سوې وه، شېرخان يې د مخ له خوا کښېنوي، ويډيو فلمونه
 پر له پسې جوړېدل، د موټرانو اوږد قطار په واده کي روان وو...
 ښه دروند خوښي، د شېرخان د خسرگني له خوا ښه دروند ښه
 راغلي تر سره سو، د کلا ورتل، پيسې طلبل، ملا ورتل، د خواښي
 او خوښينانو د ليدلو لپاره د زوم کور ته ور وستل، کليوال ټوله
 رسمونه يې په ادا کړل. تر هغه وروسته چي يې غاړه د پيسو له
 هارونو څخه ور ډکه کړه، نو شېرخان کرار ملگري ته وويل، چي دا
 شو هاره خو را څخه ايسته کړه، تنگ کړي يې يم. کله چي را و
 واتي، نو د دوستانو او خپلوانو له خوا گډ عکسونه ورسره واخستل
 سول، بيا يې په غټ اتڼ شېرخان هم ورسره گډ کړي، ځينو ښو خو
 ځوانانو يې د کوټ له جېبونو څخه د خواښي په کور کي ورکول

سوي ټولي خوږې و ايستلې... په واپسي کي شېرخان د مخ له خوا او شاته يې ناوې او دوې خېښاني ناستي وې. شېرخان ته دا وخت خپل ځان د نړۍ باچا ښکاره کېدی، د کلي ماشومانو څو ځايه موټر و دراوی او پيسې يې طلب کړې.. کورته له را رسېدلو سره سم د خوشحالی ټکانو او خوږښادي خو بيا... شېرخان دومره جذباتي کړی، چي تر سترگو يې د خوشحالی اوبښکي را رواني سوې، د گوگ مخته يې ناوې درولې وه، د زوم خپلوان يې راتلل او د خپلي وړپنداري پر سر باندي يې پرونان او پر وږو کالي وړ اچول... بيا يې شېرخان راوستی، له ناوي سره يې په اوبو او قرآن شريف کي و کتل، خوړلېو پر دواړو باندي گپي کولې، لاکن شېرخان له خوشحالی هر څه زغمل. د ماخستن تر ډوډۍ خوړلو وروسته د ناوي او زوم د آئينه مصحف رسم هم تر سره سو، چي په دې رسم کي خوړلېو او کوشنی خوږ فرزاني د زړه ټول ارمانونه و ايستل، اوس نو څو د پاخه عمر ښځو زوم او ناوې تر خپلي خوني پوري و رسول. هلته يې ملگرو د زوم کمره دومره ښايسته کړې وه، چي د ژوند ټول خواږه يې پکښي گډ کړي وو، پلنگ خو يې دومره په زړه پوري او ښايسته کړی وو، چي د هر چاهوا ورته کېدله...

شېرخان د مخ لڅي لپاره ښه د سونې سيټ ناوي ته ور کړ، دواړه تر ډېره خاموشه ناست ول، چي وروسته شېرخان خاموشي ماته کړله او په لوی زړه يې ورته و ويل، زه ډېر خوش قسمته يم، چي ستا غوندي ښايسته مېرمن مي په برخه سوې ده، اوس زما او ستا په مخکي د ژوندانه يو اوږد سفر پروت دی، چي دغه مخ په وړاندي سفر به په ښه توگه تر سره کول غواړي... تر دې وروسته دواړو له يو بل سره تر ډېره پوري خوږې خوږې خبري کولې، چي د شپې په نيمايه کي د خوني بليان مړه سول او لږ ساعت خاموشي وه، چي يو

دم پلنگ سره و ښورېدی، چيغې سوې، د شېر خان زړه په دربي سو،
خولې پر را رواني سوې، تر خوله يې ځگونه را وتل او د موري! موري
نارې يې وهلې...

مور چي يې سر را پورته کړی، نو شېر خان سره کپېدی، مور ژر ژر
په غوځي کي ونيوی او په پوه سوه، ورته و يې ويل.
زويه! دا خوبونه مه وينه، دغه خوبونو خو زما او ستا ژوند په عذاب
کي اچولی دی...

.....

شېر خان د سول هسپتال په او پي ډي کي د بشپړ چپراسي له خولې
خبر سو، چي نن د ده معالج ډاکټر نادر ناست دی. نو زړه يې
خوشحاله سو، هغه ځکه چي د تېرو لسو کالو راهيسي ډاکټر نادر د
ده په ناروغي او مشکلاتو خبر وو. د ده په غير موجودگي کي نورو
ډاکټرانو و شېر خان ته ښه او خاطر خواه گټه نه سواي رسولاى.
شېر خان له ډاکټر نادر سره ذهني يووالی درلودی. ځکه په کار دی.
چي هر سړی ډاکټر، درزي او نايي يو ولري.

نن شېر خان ډېر په عذاب وو، د جسماني بيماری لپاره ډاکټر نادر
دارو ورتجويز کړل او د ده د روحاني تحليل نفسي لپاره يې لس
منټه يوازي خبري ورسره وکړې، خو د شېر خان غوښتني او پوښتني
ډېري زياتي وې. ډاکټر نادر ډاډه کړی، چي په را روانو نژدې شپو
کي موږ يو سمپوزيم په نظر کي لرو او پر هغه مي په باقاعده ډول کار
هم پيل کړی دی، له هغو کسانو سره مرگې او دهغو پر تحليل باندي
هم کار روان دی، چي هر کله دا کار پوره سي او د سمپوزيم ورځ و
ټاکل سي، نو زه به تا خبر کړم.. ته به په هغه ورځ ټوله ورځ همدلته

د سينگار هټه

تېروې، ځکه دا دومره مهم کار دی، چې د ټول عمر گټه به ځني تر لاسه کړې...

.....

شېر خان په دکان کي تر دوایانو خوړلو یو ساعت وروسته لږ جسماني راحت و موندی، د براییي خوب ډېر ځورولی وو، لاکن په خپل زړه کي چي ده کومه خوشحالي محسوسوله، هغه یې پر خهره او کړه وږه باندي صفا څرگندېدله. دکان ته هم هغسي گيړاکان را روان وو، له هغوی سره هغه ډول مجلس، راسه پاسه، خو چي څه رنگه به گيړاکان فارغه سول، نو دی به سوچو واخستی، د پېغلي نازنين آفرونه، د پروين خواهشات، د دوستانو فرمايشونه، د نورو زړه ساتنه، د براییي شپې د خپل واده خوبولي خوندونه، د ملگرو او گرنز فريندز مېسيجونه، له هغوی سره تېر سوي وختونه او کړي لوظونه، واقعي... داسي حالات سپری سره سرېداله کوي او بيا د يوه ځوان ذهن دومره پوخ هم نه وي، چي په داسي حال کي د ښه او بد تمیز وکړای سي، د ميني، جنس، رشتو تقدس او نورو توپير سره وکړي، همدا هغه پړاو دی، چي ځوان له لاري اړوي او يا يې بل خطا باسي، چي بيا خپله لاره او منزل موندل او بيا تر منزله پوري ځان رسول يو گران کار وي. لاکن ښه دوست، مخلص لارښود او علمي اډروچ ځوان له هري بدبختی را گړ ځولای سي، نن هم شېر خان څو ځله خپل مهربان واجد ته ژنگ و واهی او ډېر تپوسونه يې ځني وکړل، خو د ده ذهن د براییي خوب دومره سره گډ کړی وو، چي دی د هغه څه غوښتونکی وو، چي په خپله يې هم سر نه په خلاصېدی... له ځانه سره يې فکر کاوه، چي زه څه تپوسونه کول غواړم، ښايي؛ د هغو ځواب له چا سره نه وي او که ځواب وي هم، نو هغه کېدای سي؛

هغه ډول نه وي، چي زما خوښ سي او يا زما په کار راسي. ځکه دی د تذبذب په يو داسي چارسو باندي ولاړ وو، چه په ژوند کي ډېر ځوانان په داسي حال کي له خپله ژونده څخه لاس پر سر شي، خود واجد په وروستي فون باندي د شېرخان دا تسلي وسوه، چي ستاد دې سوالونو د ځوابولو لپاره ما يو کتاب موندلی دی، ماښام چي کورته ځي، نو دا کتاب به در کړم.

په لرغونو وختونو کي خلکو مينه لېونتوب گڼله..
 بو علي سينا په خپل نوموړي کتاب "قانون" کي داسي وايي:
 "مينه يوه وسواسي ناروغي ده"

مولانا رومي په خپله مثنوي کي يوه کيسه ليکلې ده، چي يو باچا پر يوه مينځه مين وو، مينځه پر زرگر مينه وه او د هغه په بېلتانه کي ورځ په ورځ ويلېدله. شاهي معالج صلاح ورکړه، چي دانجلی دي له زرگر سره يو ځای کړل سي، هم هغسي وسو، هغه معالج و زرگر ته داسي دارو ورکړل، چي په هغه باندي زرگر ډېر کمزوری او ډنگر سو، د مينځي له هغه څخه زړه تور سو او بد يې ځنې راغلل، د باچا مراد تر سره سو.

شکسپير په مين او لېوني کي فرق نه کوي.
 نيټشې وايي: کله چي سړی پر يوه بڼځه مين سي، نو هغه ته دي د واده کولو واک او اختيار نه ورکوي، ولي چي په لېونتوب کي هيڅ څوک هم د خپل سباوون په اړه سمه او کره فيصله نه سي کولای.

د اروا سپړني د لوستونکو په خيال د مينې په لېونتوب هغه سړی اخته کېږي، چي په وړوکوالي کي د مور او پلار له مينې بې برخي پاته سوي وي، د ځوانۍ په پيل کي چي کوم لومړی وگړی پر هغه

باندي د ميني پېرزوينه وکړي، هغه ورته په ډېر اعتماد د ميني غبرگون ورکوي.

د فرايد په خيال چي کله د جنسي څرگندونې په زړه پوري وخت چا ته په لاس ور نه سي، نو انسان له يو اروايي کر کېچ سره مخامخ سي، چي يوه نخښه يې مينه ده.

د ميني د دوو قسمونو په اړه په کتاب کي بيان سوی وو، شېرخان د دويم قسم يعني مجازي ميني چي هغه بيا مخته پخپله دوې برخي لري، لومړۍ برخه لوستل پيل کړه او په هغه کي د دې ميني په اړه داسي بيان وو.

د وحشت په دور کي انسان له رومانوي ميني ناخبره وو، د نن سبا د افريقې او آسټرېليا د وحشيانو په څېر هغوی هم په جنسي يووالي کي له هيچا نه کنښختل او نه يې له چا ځان پټوی، د خوړلو، څښلو په څېر به يې له ښځي سره په يووالي سره کار اخستی. د زراعت له دورې سره انساني ټولني بله بڼه و موندله، نارينه خپله شتمني و خپل حقيقي زوی ته ورسپارل غوښت، چي د همدې لپاره يې د خپلي ښځي کره څارنه پيل کړه او له همدې څخه د پټ او ننګ تصور او هم د پردې تصور را منځته سو، د پردې تصور هم له دې ځايه څخه پيل سوی دی.

د جنسياتو ځيني پوهان وايي:

د ښځي مخ او ځان پټول د نارينه د کيني د جذبې پنځونه ده، وپټتر پر ښځينه ستر، شرم او پرده باندي په خبره کولو سره وييلي دي، چي: د اوسنيو قبایلو په څېر تر زراعتي اووښتون مخکي هم ښځو خپل ستر او پرده بې ځايه گڼله، د هغوی په خيال نارينه خپله ښځه د نورو له هوس څخه د خوندي ساتلو په نيامت ښځه و ستر او پرده ته مجبوره کړه، کله چي ښځي ستر پټول شروع کړل، نو په

نارينه کي يو کاهنبت را منځته سو، چي سوکه سوکه د جنسي غوښتنو بنسټ و گڼل سو، د ستر پټولو ډېري په زړه پوري پايلي را منځته سوې...

سټېنلې او ايلن پر دې سکالو يا موضوع باندي داسي وينا کوي: دا خبره باوري ده، چي د مذهب، آرت او د ژوند د خوندورو توکيو د زړه غوښتنې ماخذ جنسي جذبه ده، چي په وار وار خوره سوله، هغه احساسات چي له جنسي اندامونو سره تړلي وو، په خورېدلو سره د څاروو جگ جگ غورځلاو او په انسان کي ټوکي ټکالي، بې ارزه ورځ او بې درکه خدا را منځته کړه، د دې جذبې په بې مهاره څرگندونه کي چي خنډ را منځته سو، نو د رنگونو، بڼه، د جنسي يووالي، د موسمونو د جوښ او خروښ څرگندونه پيل سوه. د انساني بدن د ځينو اندامونو له پټولو څخه د ښکلا احساس سترگو، زلفو، د مخ کړه وړه، درنگ او کاليو لوري ته واوونست.

د برتېرېنډ رسل په وينا پخوا به په مندرونو کي له جنسي يووالي څخه د مځکي و شنېزي ته واک ور په برخه کېدی. د مثال په ډول د کروندې او جنسي يووالي کړه يو ډول کړه گڼل کېدل، د کښت پر کرلو او رېپلو باندي د خوشحالو لمانځني تر سره کېدلې، چي په هغوی کي به ښځو او نارينو يو ځای نڅا کوله، پر داسي ځايونو باندي د جنسي يووالي لاره پرانستې وه، له هغو کړو سره هيڅ ډول گناه تړون نه درلودی. د جنسي جذبې له څرگندوني سره د گناه احساس د يهوديت او عيسويت د خپروني سره و تړل شو، په داسي چاپيريال کي رومانوي مينه نه شي راټوکېدلای. په لرغونو اسطورو او کيسو کي د ديوتاگانو او پاچاهانو د مينو يادونه کېږي، خو په هغو کي د رومانويت رنگ ډېر تټ دی او د هوس جذبه پر خوره ده. د رومانوي مينې د ودي غورځنگ د مېړنتوب له خوروني سره تړاو

د سينگار هټۍ

لري، چي د مسلمانانو د واكمنۍ په دوره كې په سوريه (شام) او اندلس كې پيل شو.

د علي عباس جلالپوري په كتاب اولسي فكري تېروتنې كې شېرخان تر ډېره غرق وو، هغه د رومانوي مينې او جنسي جذبې، هوس او بنكلا په اړه ډېر څه ولوستل، خو د ده زړه په دې ناکراره وو، چي په گلوبل ويليج كې يوې خوا ته غربي نړۍ ده، چي د جنس په اړه دومره آزادي لري، چي يو صوفي او شيخ هم بې څه كولو نه سي ځنې پاتېدلای او بلي خوا ته زمور ټولنه ده، چي څه نه كوې، نو ماحول دي نه پرېږدي او كه څه كول و غواړې، نو ژبه، كلتور، حيا او پرده را منځته سي، آخر يو ځوان چي د دې شيانو په گټه او تاوان خبر نه وي، د گناه او ثواب مضمون يې ويلى نه وي، د غيرت او نامردۍ له موضوع سره بلد نه وي، هغه به څوك او څنگه له دې لاري راگرځوي. همدغه سوچونو شېرخان نيمه شپه د خوب و نړۍ ته و رساوه.

.....

شېرخانه! مور خودي په تقيب الله تر توري پوكي پوري راوستلو، چي ته نه يې؛ بس گريزي يې جوړ كړي وي، چي دى نو ولي له ماسره چاى نه كوي او مانو په ده څه كړي دي، ټول مار كېټ له ماسره كېنېني، زه په هيڅ چاهيڅ نه كوم، دى نو ولي نخرې كوي او داسي نور...؟

ظاهر لالا! زه چي سهار وختي راسم، د ټول مار كېټ په دكانونو و گرځم، له ټولو سره روغې او پوښتنه و كړم، بيا دكان خلاص كړم، ما كله هم دده له دكانه مخ نه دى اړولى، خو... خو... خو... خو څه... سمه خبره و كړه؟

ظاهر لالا! ته پوهېږې، زما او دده په عمر كې ډېر فرق دى، زما او د

ده د خوښي موضوع هم سره يوه نه ده، چي مجلس سره پر وکړو...
خو د ده زړه در سره غواړي.
او زماله ده خخه تر اه کپري...
خنگه تر اه دي خني کپري او ولي...؟
ظاهر لالا! دی زمان گوري او نه مکان... بس چي وس يې ورسپري،
نو په ډېر زور يې والله پوښتي را ماتي کړي...
نو د ده سره دومره مه فري کپره...
بس، نو زه خو هم حت الامکان له ده خخه لاره چپوم، خو زه يې
وينم، د ده وږي سترگي هر وخت په ما کي ښخي وي...
بس شپږ خانه؛ لږ يې د عمر خيال ساته، کله کله چي خلک ناست
وي، يو خو دقيقې ورسره کښېنه...
ظاهر لالا؛ خو واري مي داسي کړي دي، خو دی په يوه نه يوه بهانه ما
خپل کوشني دفتر ته واستوي، چي زه خه رنگه دفتر ته دهغه شي
لپاره ورسم، نو دی هلته را پسې راسي، بس نو...
خه لاس خوبه يې نه وي در اچولی...؟
نه؛ والله زامې يې ورماتي کړم، که داسي وکړي...
نو خه غواړي...؟
بس ځان دې خوا او آخوا کوي او هسي ځان را باندي مږي، دی
بدبخت خه خبر دی، چي...
ظاهر شاه نور خه ورته و نه ويل او شپږ خان ته چي يې وکتل، نو ډېر
يې زړه پر وسو،
مجبوري هم بده بلا وي، معاشي مجبوري هم سپری و ډېر خه ته اړ
باسي... ظاهر شاه له ځانه سره و ويل او د باندي وواتی...
شپږ خان دلته په سوچو سوچو د خيالونو نړۍ ته اسپه روانه کړې
وي، چي نازنين له خپلي خوندکۍ سره راسي او د سرخي طلب

د سينگار هټۍ

وکړي. شېر خان خو قسمه سرخياني ورته کښېږدي، دا دوي درې دانې پکښې خوښي کړي او شېر خان ته و وايي، چې زه يې پر شونډانو گورم، هينداره چيرته ده، د سينگار هټۍ ښکلې هينداره پر شو کپس ښکاره پرته وي، خو دا ټينگار وکړي، چې په پټ ځای کې يې لگوم. شېر خان يې د څنگ کوشنۍ خوني ته واستوي او خپله د نورو گيراکانو سره بوخت سي. نازنين پرله پسې اشارې ورته کوي، چې يو وار راسه، ښه ساعت وروسته چې شېر خان ډېر مجبوره کړي، نو ور دننه سي...

ها! خوښه دي سوه...؟

هو؛ ډېره لاکن...

لاکن ولي؛ معياري نه ده، که څنگه...؟

نه؛ خبره د معيار نه ده..

نو قيمت يې گران دی...؟

د قيمت خبره هم نه ده...

نو بيا څه خبره ده...؟

ته غوږ راوړه...

زه يې اورم ستا خبري، ووايه... څه خبره ده.

خو دا ډېره پټه خبره ده...

کرار يې راته وکړه..

ته خو غوږ را نژدې کړه، نو...

شېر خان چې غوږ ور نژدې کړی، نو نازنين په سرخي باندي سره سوي شونډان په زوره د شير خان پر بار خو کښېږدي او بيا يو تېره غاښ په جگ کړي، د شېر خان له خولې څخه نری چيغه ووځي، نازنين سره او سپينه سي، ورته ووايي:

که دي نارې جوړي کړي، نو والله چې په ټول مارکېټ کې دي

بدنامه کړم...

له دې سره سم شېر خان ټينگ په غېږه کي ونيسي، ځان د مخ او شا له خوا پر مېږي، په شېر خان غاښونه جگوي، له خولې يې بې ډوله اوازونه را ووځي، اوس خو له غاښونو سره نوکاري هم جگول پيل کړي او بدن يې ورتک سور کړي، له نوکارو سره چپلاخي او سوکان د نازنين د وحشت مست ترين گامونه وي. شېر خان يو وار بهر و گوري، بيا د دې د لاسو را نيولو هڅه وکړي، خو کله چي د دې لاسونه په لاس ورسې، نو دا نور هم بد شروع کړي، اوس خو يې له ډېره زوره د شېر خان قميص هم ور چاک کړی او د شېر خان پر سينه يې داسي په زوره زوره غاښونه ور جگول، چي د زغملونه وي، خپله سينه يې هم پرانستې وه، خو د شېر خان له خوا هيڅ د تودښت جذبه نه وه، ځکه يې بې ارامه کړه، آخر چي ډېره سترې سي، نو شېر خان ټينگ په غېږه کي ونيسي، تر ډېره پوري د دواړو زورونه وي، کله دا سترې سي او کله شېر خان... لاکن هر يو بل ته وار نه ورکوي، يو وخت له د دې لاس د شېر خان تر پرتوگابنه پوري رسېږي، شېر خان ورته وايي.

..دا.. ارمان.. دي... والله...

يو دم نازنين زوروره سي، لکه د لېونۍ پښي نوکاري غاښونه، لغتي او چپلاخي يې زور واخلي، دلته يوه کلکه جټکه ووهي او د شېر خان له خولې څخه چيغه ووځي...

څه وسو، څه وسو، څه وسو شېر خان!

د دکان کوشنی نوکر شېر خان ته را منډه کړي، د شېر خان تر خوله ځگونه را روان وي، نوکر ظاهر شاه ژر را و بولي، هغه چي راننوځي، نو د شېر خان په حالت پوه سي او ټينگ يې په غېږه کي ونيسي...

د سينگار هټۍ

زويه! نن د فرزاني لپاره ډېره ښه مرکه راغلي ده، د ښه پلار او نيکه خلک دي، په کلي او ښار دواړو کي کور لري، د کپرو ښه غټ کاروبار يې دی، د الله والا دي، د هلک په اړه يې هم وويل، چي شپاړس جماته پاس دی، درې نوري نړندي يې له ښو مړو مړو کورونو څخه را ود (واده) کړي دي. بس ته يو کار وکړه، چي د هلک په باره کي لږ معلومات وکړه، چي دوی هم ژر حال غوښتي دی، د کورنۍ څه کسان يې عمري لره تلل...

د شېرخان مور دا ټول مجلس تر ډوډۍ خوړلو وروسته په سره سينه وکړ.

سمه ده موري! ته د هلک نوم او د دکان پته را کړه، زه به سبا سبا په پسې سم، دا خلک زه هم لږ لږ پېژنم، خو بل سبا زمور د سکول د وختونو د ملگرو په بولان کي پکنک دی، مور پر موټر سايکلانو د ورځي له مخه ځو، په هغو کي يو هلک دا کورنۍ ښه پېژني، له هغه څخه به زه معلومات وکړم، چي له ما څخه هيڅ هم نه پتوي...

سهار خپل دکان ته تر تگ مخکي شېرخان هغه مارکېټ ته ورغلی، چي د خان محمد دوی دکان پکښې وو. شېرخان په مارکېټ کي څو واړه تېر را تېر سو، د خان محمد کړه وړه ته يې وکتل، هلته يو شناخته دکاندار پر پېښ سو، هغه په ټينگه د چای ست ورته وکړی او شېرخان هم ورسره و منله... او د چای پر مهال يې د خان محمد په اړه هم پوښتنه ځني وکړه..

ښه ځوان دی، خاموشه، په چا کار نه لري، بس خپل کار کوي او پر خپل وخت لمانځه ته ځي، نور نو مور څه ويلاي سو...

د خان محمد په اړه که څه هم د دوست په خبرو د شېرخان تسلي وسوه، خو شېرخان نور هم غوښتل، چي په پوره پوښتنه يې تر سره

کړل سي، نو ځکه يې نور معلومات پر سبا پرېښوول ...
 سبا هم په نن بدل سو او دوی لس دوستان پر پنځو موټر سايکلانو
 باندي سهار وختي د بولان غره پر خوا روان سولو او په بولان کي يې
 د کوه باش هوټل و شاته په خلاصه فضا کي واړول. د بولان د مانده
 (خوږ) رواني روڼي اوبه، معتدله هوا، ډبرينه مځکه، شا او خوا غرونه،
 پر څرک د موټرانو او لاريانو بڼغ بڼوغ او پر دې ټولو سربېره بيا هم يوه
 پر اسراره خاموشي خوره وه... خلاصه فضا انسان په داسي مستي
 اخته کوي، چي په تورو کي بيانېدل يې گران وي...

د ملگرو ټوکي، مسخري، د يو بل حال معلومول، لوډو او پتي کول،
 کړايي پخول، په اوبو کي لمبېدل، پر يوه او بل باندي د اوبو پاشل...
 داهر څه لوبي يې تر سره کړې... ماپښين مهال چي ښه ستري سول،
 نو يې چای جوښه پر اور کښېښووله، دوی پر کمبله سره را ټول
 سول، د دوی دوست نثار ډېري گپي کولې او دوی هم هره گپه په
 خدا ورسره بدرگه کوله او هر ملگري غوښتل، چي و خاندي... له
 موقعي سره سم شېرخان له خپل يوه دوست څخه "چي د خان
 محمد دوی همسايه وو" د خان محمد په اړه و پوښتل، هغه لږ په
 سوچو کي سو، خو بيا يې له شېرخان څخه و پوښتل، چي څه لپاره
 يې پوښتنه کوي...؟

شېرخان صفا صفا ورته و ويل، چي د کورنۍ خلک يې په مرکه
 راغلي وو.

د خور لپاره...؟

هو؛ نو.. زما د کوزدې لپاره خوبه مرکه نه راځي...

نه؛ نه! گرد سره يې ورنه کړی ...

ولي؛ څه په سوي دي؟ خو دوی وايي؛ تبليغ لره هم ځي...

هو؛ ځي، به خو... بس ما درته وويل.

د سينگار هټۍ

د دوی خبره نثار واورېدله او په خدا خدا کي يې ورته وويل، چي
څه تبليغ تبليغ کوي، په چيله کي خو نه ياست روان... زما زامنو
ورسي، وورسي، چي ښه مو چاپي کړي او د خپل زړه ارمانونه در
باندي پوره کړي.

گوره ياره! ماته سم و وايه. زما خور ستا خور ده. هر ورور د خپلي
خور ژوند خوشحاله ليدل غواړي...
شېر خان! ما درته وويل، چي مه يې ورکوه، دا هلک سم کېريکتر نه
لري.

آخر نشه کوي، که څه بله دنده؟

هو؛ هو؛ د شيشې نشه کوي او بل...

بل څه...؟ پوره يې کړه، صفاراته و وايه.

پرېرېده يې، ياره د خلکو پرېرېده ولي په ما پورته کوې...

گوره، د يو چا ژوند که ستا له لاسه په ارام سي او يو څوک ستا په

وينا له يوې کندي و ژغورل سي، نو تا ته خو تاوان نه در رسېري...

شېر خان! ته هم زورور سپړي يې، بس دومره درته وايم، چي زما د

خولې به بيا بل چا ته نه وايې...

خان محمد هلکوان پر بوی نه پرېرېدي.

شېر خان سپړه ساه واخسته او کرار کېښېستې... د ملگرو چي ورته

خيال سو، نو پوښتنه يې ځنې وکړه...

شېر خان لکه د خپل زړه خروښ چي کمول غواړي، نثار ته يې و

ويل، چي ياره! دا زموږ په سيمه کي دا د هلکوانو مينه په کوم ځای

کي ډېره ده...؟

نثار پر وخنډل او په گپه کي يې ور غبرگه کړه..

ولي؛ بيا خو چانه ده در ياده کړې...

ياره نثاره؛ زه سيريس پوښتنه در څخه کوم، ته يې پر گپه را

واړوې.

وروسته نثار او نورو ملگرو بڼه په پوره ډول پر دې موضوع باندي خپل خپل نظر وړاندي کړی... نثار په پیل کې وویل:
په مدرسو کې پلرونه خپل کشران یوازې داخل کړي او بیا په میاشتو میاشتو پوښتنه هم نه باندي کوي او دلته چې له هغوی سره څه څه کېږي، هغه له هیڅ چا څخه هم پټ نه دي.
بل ملگري څرگنده کړه.

چې پرون پرون په ډان ورځپاڼه کې په دې اړه د محمد اکبر نوټېزي یو فیچر راغلی وو او هغه دلته په شاهرگه، ډنگاري، سورینج، مچې او نورو هغو سیمو کې "چې کویله راوځي" یوه بشپړه سروې کړې وه. دلته هغه کشران هلکوان "چې له نورو صوبو څخه د غربت له کبله په کار پسې راغلي وي" دلته د زیاتره هغو کار کوونکو "چې کلونه کلونه مسافر وي" او مالکانو تر لاسونو وځي... دوی مجبوره وي او چاته څه ویلای هم نه سي. بس یوازې یې بېوزله ورځ دغه چاري په زغمي.

د دوی یوه سنجیده دوست یوه ناشوده خبره وکړه او ویې ویل:
زموږ یوه همسایه هلک پنځلس کاله په یوه گېرچ کې کار وکړی، چې کله یې دا گېرچ د یوې ناروغۍ له کبله پرېښووی، نو د ډاکټر په ټینگار سره یې ورته وویل، چې
د گېرچ استاد هره دویمه او دریمه ورځ پنځلس کاله پر له پسې له ده سره دالوبه کوله...

پنځلس کاله...؟ نثار په زوره زوه و خندل...
نو د څره زوی ولي خپل پلار یا ورور ته نه ویل، چې اوس یې ډاکټر ته ومنل...
نثاره! د دې برغ نه کولو بېلا بېل وجوهات دي او دا خبره د منلو ده،

چي هر هغه ځای دا دنده کېږي، چي د هلک د کورنۍ له خوا د دوی څارنه نه تر سره کېږي. هغه که مدرسه وي، سکول وي، گېرج وي، هاسټل وي، غټه گډه کورنۍ وي، پوځي بېرکان وي او که داسي نور ځايونه... په کوم هلک چي د پلار او مشرانو څارنه وي پسې، نو هغه به هرو مرو له داسي سترې سره مخامخ کېږي او مخان به توروې...
 آخر زموږ ټولنه ولي په دې گند کي نښتې او ورسره مخامخ ده، دا خو زموږ د پلار او نيکه دنده نه ده، که څنگه...؟
 زويه! ستاد پلار په کېريکټر نو ته څه خبر يې؟
 نثار گپه پر وکړه...

نه؛ نثاره، زه سيريس وایم، موږ بايد د دې خپلي ناروغي ټولني په معاشرتي، تاريخي او نفسياتي شاليد خبر و اوسو..
 دا نو د نفسياتو د ماهرانو کار دی... واخلي؛ دا تودې تودې چای و څښی، چي څو، روانېږو. ماځيگر ناوخته سو، په مټي ماخستن کوټي ته ورسېږو.

.....

شېر خان يو خو د خور د مرکې په ناکامۍ غمجن وو، دويم د دې مسئلې په اړه فکر جن وو، خو د دې په اړه ده د علي عباس جلال پوري په اولسي فکري تيروتنې نومي کتاب کي يو باب نښاني کړی وو او دريم واجد پر فون ورته "د شيدا او حنان پرتليز جاج" نومي کتاب کي هم يو باب ور په گوته کړی وو، دا کتابونه يې سبا ماخستن ته پرېښوول، مور ته يې هم نن څه و نه ويل. دا خبرو شايد خوند ور کړی وو، که ځنې بد زړی او بد ظنه وو، خو د ځوان و هره هغه خبره ته فکر ور اوړي، چي د بل له خولې يې واوري او تر څو چي يې

په عملي بڼه نه وي تر سره کړې؛ پر کراره نه کښېني.

شېر خان نن د ستړيا له کبله ژر پرېواتی، له بلي خوني څخه يې يو گول بالنبت راوړی او له ځانه سره يې نژدې کښېښووی، مور پوښتنه ځنې ور څخه وکړه، چي دا څه په کوي...؟

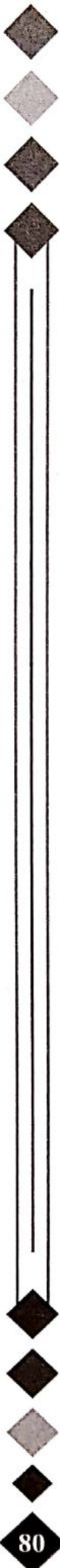
ده په ځواب کي ورته وويل، چي پر موټر سايکل باندي مي ورنونه لکېدلي دي؛ هغه ته ارام پر ور کوم، چي کله يې بتی مړه کړه او مور يې پرېوتله، نو و ده ته د نثار هغه خبره ور ياده سوه، چي و خپل دوست ته يې ماڅيگر په گپه گپه کي ويلي وو، چي زويه! پلار دي کنجوسه وو، زياتره يې په بالنبت گوزاره وه.

شېر خان هم بالنبت د دوو پښو په ميان کي کښېښووی، لومړی سر خو يې تر پښو لاندي خوند ور کړی، چي پښې يې تر بدن پورته وې او وينه د سر خوا ته په حرکت زياته سوه، پر موټر سايکل د ډېري ناستي له کبله يې پښې پر سيدلي وې، کرار کرار يې د لښکيو مابين ته بالنبت را ورساوی، خو دلته يې زړه بد سو... کله چي يې بالنبت د ورنو ميان ته کړی، نو شېر خان د سوچو نړۍ ته ور و دانگل، بس د ده ليلا وه او د ده زورونه... د ده زاری وې او د هغې نخري... خونن د هغې ټولي نخري بې ځايه وې، ځکه چي دا وخت شېر خان د هري خوا پر غالب وو، هر څه د ده په قبضه کي وو، چي هر کله به دې زور وکړی، خو ده به په هغومره زور دا را ټينگه کړه، هم دا زور به د ده ورنونو ته نور خوند ور کړی.. کله به شېر خان يو طرف ته سو، کله به دا بل اړخ ته، خو دا ټول حرکت د شېر خان په خوښه کېدی... شپه وه، د وصال چي نه ختمېدله او په هره لحظه او شپه کي يې د خوندونو يو جهان پټ وو، خو شېر خان دا يو کار نه کاوی، کوم چي د نثار په قول د ده د دوست پلار کاوی، بس غېږه وه، سينه وه، د ورنونو جنگ وو او هم په دغه وصالې جنگ کي د شېر خان شپه په ډېر خوند

تېره سوې وه، چي سهار د لمانځه لپاره مور بړغ پر وکړی، خودی د
لمانځه کولو نه وو... ..

.....

نن په کوټه ښار کي د دوو تاجرانو د تېښتې او وژلو په ویر او غم کي هړتال وو، شېرخان د شپې لا خبر سوی وو، ځکه ناوخته را کښېښتی او تر ناشته کولو وروسته د هغو دوو کتابونو و لوست ته لېواله وو، کومي موضوع چي دی سر بداله کړی وو، ولي ډاکټر نادر ورته ويلی وو، چي پر کومه موضوع دي لاسبر تیا نه وي موندلې، نو تر هغو ستا ذهن نه سي پر کراره کېدلای، نو ځکه هر وگړي ته په عامه توگه او ځوان ته په ځانگړې توگه په کار ده، چي په ذهن کي يې کومي پوښتني را پورته کېږي، دهغه ځواب په کار دی؛ تر لاسه کړي. که چېرې څوک له حقيقيته څخه سترگي پټي کړي، نو دا حقيقت يې بيا ټول عمر پر کراره نه پرېږدي، نو ځکه تر ناشته وروسته شېرخان د مېلمنو په خونه کي يوازي کښېښتی او د هم جنسیت په اړه يې له "اولسي فکري تېروتنې" او د "شيدا او حنان پرتليز جاج" څخه د امر د پرستۍ په اړه دا معلومات تر لاسه کړل. د دې ناروغۍ پيل له مصر څخه کېږي، چېرې چي د ماتا آيس دېوي په معبد کي هيجراگان اوسېدل او زيارت کوونکو (زايرينو) به ورسره تمتع کوله، د قديم مصر د يو ليک څخه "چي څلور نيم زره کاله زوړ دی" دا معلومېږي، چي په سدوم او گموره ښارونو کي د امر دو قحبه خانې وې او سدوميت (Sodomy) توری هم د دغه يادگار دی. د عهد نامه قديم په باب پيدايش کي راغلي دي، چي کله دوې حسيني فرشتې د هلکوانو په جامه کي د سدوم د تباھۍ

لپاره د حضرت لوط کورته راغلي، نو سدوميانو د حضرت لوط کور شا او خوا را گير کړی او د فرشتو غوښتنه يې ځنې وکړه، خو دې فرشتو په خپل روحاني طاقت دا سدوميان پرانده کړل او خپل ځانونه يې ځنې بچ کړل.

فنيقيانو چي کله د شمالي افريقي پر ساحل کاتهېچ ښار اباد کړی، نو هلته يې هم دې کاروبار ته وده ورکړه. د يونان ښار کورنته هم د دې سدوميت لوی مرکز وو، يونانيانو و خپلو ښځو ته په ډېره سپکه سترگه کتل، په کور کي به يې دننه ساتلې، د هغوی خيال وو، چي رنډياني د زړه خوشحالولو لپاره وي، مينځي د روغتيا پالني لپاره، ماینې د اولاد زېږولو لپاره وي... د ميني رښتونې جذبه يوازي د نارينوو د خپلوۍ په بڼه کي را سر بېره کېږي، له دې ځايه دا مرض تر ايرانه پوري را ورسېدی...

افلاطون چي په خپله مکالمه سمپوزيم کي د ميني کوم لوړ او ارزښتناک انځور وړاندي کړی دی؛ هغه دهم جنسي ډول دی. نامتو ليکوال هومر ليکي:

"نوی ځوان دنړۍ حسين ترين مخلوق دی"

په اسلام، يهوديت، هندومت او آتش پرست مذهبونو کي د هم جنسيت يا سدوميت په اړه ډېر سخت ممانعت راغلی دی. قسطنطين د سدوميت سزا مرگ و ټاکله، د مجوسيانو په شريعت کي د سدوميانو سزا مرگ وه. په اوستا کي سدوميت دروند او سنگين جرم و گڼل سو، چي له کبله يې دنسل پر پراختيا باندي بده اغېزه کېدله. له وخت سره سره د مذهب زوال او کمزوري را منځته سوله او په يورپ او مسلمانانو کي هم جنسيت غځوني وکړې، په روم کي هر کال د پوپ په حکم په سوو ځوانان خصي کېدل، چي د دوی د اواز نزاکت هم هغه رنگه پاته سي، ولي چي دوی به مذهبي

د سينگار هټۍ

سندري ويلې او د باچهانو د هوس نښانه جوړېدل، د دې هيچر اگانو له کبله روم هم د سدوميت مرکز و ګرځېدی، په پخواني چين کې د ډوکالۍ په وخت کې به پلرونو خپل نابالغه زامن خرڅول، چې دوی به بيا د امردانو په قحبه خانو کې داخلېدل. د ايران د کلتور او ژواک اغېز پر اسلامي نړۍ هم پرېوتی او د بنو عباس په عهد کې، د ترک په ټولنه کې، د مصر بنو فاطمه او د هند د مغل باچهانو په ژوند کې هم دغه وبا ليدل کېږي. سکهان هم د هم جنسيت منونکي دي، د رنجيت سنگه عشق هم د ګلاب سنگه سره خورا په زور کې وو.

پوهان د هم جنسيت سوب نفسياتي ګڼي، د ولیم سټيکل او کلفور ډايلن څېړنه دا وايي، چې هم جنسيت فطري نه بلکې په نفسياتي نظام کې د څه خلل په راتللو سره پيدا کېږي، بل خوا يو ساينس پوه هېويلاک ايلس وايي، چې هم جنسيت هيڅ يو نفسياتي مرض نه دی، د ده په خيال هم جنس پرست ته ناجوره ويل زياتوب دی، ځيني نارينه له ښځو څخه مايوسه سي، يا د احساس کمترۍ په سوب هم جنس پرستي خپله کړي، دوی ته دا خطر ور پېښ وي، چې دوی د ښځو جنسي خواهشات په بشپړه ډول نه سي پوره کولای، په غربي هېوادونو کې و هم جنسانو ته د دماغي او نفسياتي خلل په وجه نه کتل کېږي؛ بلکې دوی ته د يوه ناجوره يا ناروغه په سترګه کتل کېږي. دا خبره اوس دوی تسليم کړې ده، چې د ټولني د نفرت او له دوی څخه مخ اړونه د دوی د ګناه احساس نور هم زياتوي او دوی له يو عام وګړي څخه د يو ناروغه په رنگ ژوند تېروي.

شېر خان په وروستۍ برخه کې دا پانې ډېر په ځير و لوستلې، چې د هلکوانو د هم جنسيت په سوب په نړۍ کې د اېډز ناروغي تر ټولو زياته خورېږي او له دې سره تور ژړی، هېپاټايټس سي، (HCV) او

نوري بدي او خطرناكي ناروغۍ د همدې شوق له كبله خور پېري ...

.....

ماڅيگر د هر تال له كبله دوی هغه د بولان د سيل ياران بيا يو ځای د گلوبل سينټر پر هوټل سره را غونډ سولو، نن دلته د شېرخان يار واجد هم په محفل كې شريك وو، د دې ځای سموسې او جلوبې ډېري خوندوري وي، نثار چي جلوبې خوله ته كړې، نو په خدا سو، ويل يې، زموږ د كندهار يو ملگري بڼايسته هلک ته جلوبې وايي، له همدې ځايه نور مجلس شېرخان پر مخ داسي بوتلی، چي:
د انسان په بدن كې تر ټولو ناپاک ځای ته ولي خلك هوس كوي...؟

يو بل سنجيده ملگري وويل، كه چېري هم جنسيت تر دغه انسان او ځوانۍ پوري پاته سي، خو بڼه به وي، دوی خو چي سپين ژيري هم سي، نو بيا "حيا دي ډېره وي، ستا سو له مخه" پر ځان ځوانان خپږوي او دې ته يې د علت المشايخ نوم ور كړی دی...
نثار په زوره و خندل او شېرخان ته يې وويل،
زويه! ستا همسايه نقيب الله خو دغه دنده نه كوي.

پر دې خبره ټولو و خندل...

تر چايو څښلو وروسته واجد څه ځان سره سم كړی، را مخته سو او پر دې موضوع باندي يې په داسي توگه د خپلو معلوماتو اظهار وكړی...

د هري ټولني خپل اقدار وي، زموږ پښتني ټولنه كه يوې خوا ته د اسلام د سپېڅلي دين پيروكاره ده، نو بلي خوا ته پښتو خپله هم يو دستور دی او په دې دواړو كې د دې شي سخت ممانعت څه چي په ډېره كړكه او نفرت ورته كتل كېږي. زه دانه وايم، چي دا وبا زموږ

د سينگار هټۍ

په ټولنه كې نسته، زموږ د خپلو رسمونو او عادتونو له كبله داناروغي دلته شتون لري، لكه په كاروبار پسې له كوره په مياشتو مياشتو وركېدل د دې لوی سبب دی. زموږ دين و موږ ته د څلورو ودونو اجازت راكړی دی، خو د غربت او زموږ د كلتور له كبله دويم واده ته لا دلته په بڼه سترگه نه كتل كېږي، دريم او څلورم خو گرسره پر لويه لاره پرېږده... خو كه هر څه اسباب يې دي، د دې مرض دواړي خواوي فاعل او مفعول زموږ د ټولني د سخت نفرت وړ گړځي. هيڅ څوك يې دوستي نه خوښوي، نه څوك رشته ورسره كوي، نه كاروبار او تجارت... هغه ځكه چې غير فطري لار انسان له ډېرو اندېښنو سره مخامخ كوي او بل دا چې نن سبا كومي خطرناكي ناروغۍ له دې وبا څخه پېښېږي، نو په كار دی، چې رياست د دې د مخنيوي لپاره قوانين جوړ كړي او دا هم چې زموږ هر ځوان ته په كار ده، چې د دې په ضد تبليغ و كړي او د ځوانانو په راگرځولو سره ټولنه له دې څخه و ژغوري.

واجد چې څه رنگه خبره پوره كړه، نو نثار په سنجيدگي سره وويل:
درځئ؛ ټول نقيب الله لره په تبليغ ورسو، چې خدای ته و گوره، په دې لاره كې نور تگ د ايمان زيان دی،
پر دې خبره ټولو يو ځل بيا سره و خندل.

.....

شېر خان د خور د كوزدې په ناکامۍ ډېر خفه وو، په خپلو ملگرو كې يې كتل، چې يو نېك، صالح او با عمل انسان يې له خور سره كوزده و كړي، خو "چې اوسې؛ په خوی به د هغو سې" څوك داسې يې په نظر نه راتلی، ولي د ده شا او خوا هغه ځوانان گړځېدل، چې فېشن خوښوونكي د نوي جديد ژوند له غوښتنو سره روان وو او څوك په

نشه، څوک په جنسي اړيکو او څوک له نورو سره په رومانوي کيسو
 ککن وو.. ده به له ځانه سره سوچ کاوی، چي هلکوان خو داسي
 بنايسته، سپېڅلې، سوچه، ذهينه او خاندانه نجلۍ ځان له غواړي،
 خو موږ ځوانان چي خپل ځان ته وگورو، هيڅ څوک هم داسي صفا
 نه وي، نو ځکه خيال يې سو، چي نجوني به دهلک په اړه څه سوچونه
 کوي، بيا خپل زړه ورته و ويل، چي دا خو انساني خصلت دی، چي
 هر څوک د ځان ملگری صفا، سوچه، حسين او نازنين غواړي او بل
 دا هم چي يوازي او يوازي د ده په برخه وي، ځکه نجلۍ کله هم په
 خپله مينه کي څوک نه گډوي او بيا چي به يې خيال د خپلي خور و
 خوا ته ولاړی، چي دا مسکينه خو ټوله ورځ په کور کي بنده وي، نه
 له چا سره ليدل کتل کوي او نه له چا سره خبري... نه له کوره بهر را
 وځي او نه موږ د فون کولو ازادي ورکړې ده، فقط په ټيلي وژن کي
 ډرامې گوري او يا چي يې کله خوښدي کور ته راسي، نو له هغو سره
 خوشحاله وي. بيا به يې سوچ و واهي او له ځانه به يې پوښتنه وکړه،
 چي دا موږ له خپلو نجونو سره ظلم نه کوو، چي له هر څه څخه مو
 محرومه ساتلي دي. تر واده مخکي او تر واده وروسته بس په کور
 کي دننه د خدمت گاري او د کور د نوکري په حيث.. خو يو دم د
 شپږ خان فکر ته بله خبره را ولوېدله، چي دا خو زموږ نجوني دي،
 چي موږ يې د بدن او ذهن پردې بندي ور ساتلي دي، بيا يې سوچ
 وکړی، چي دوی خو موږ پابنده ساتلي دي، آيا! د دوی پر سوچ او
 فکر خو بنديز نه سو لگولای، نو دا څه رنگه کېدلای سي، چي دوی
 دي د پېغلتوب مست دوران بې له سوچه او فکره تېر کړي، جنس
 خو په انساني جبلت کي شامل وي او بنځه خو بيا په مياشت کي څو
 شپې د دې جبلت په انتهايي سختو حالاتو کي وي، چي د طب له
 نظره هم د دوی خواهشات را پورته کېدل فطري خبره وي، نو دوی

د سينگار هټۍ

څه رنگه د خپل خواهش اظهار کوي. بنايي؛ دوی خپل خواهشات تر پنبو لاندي کوي، يو بل ته يې بيانوي، له يو بل سره اړيکي ساتي، خوبونه ويني، خوراگونه کوي، لاسونه وهي، اتن کوي، که څه..
 دا وخت د شېرخان ذهن ته ډول ډول سوالونه راتلل، خو د دې و شاته د خپلي خور معصومه څهره او کردار وو، چي په پټه خوله يې هر څه زغمل، ځکه شېرخان اوس نيټ ته اړ سو، چي د دې پوښتنو ځوابونه و مومي...

تر ډېر زيار وروسته يې د نېنسي فرايډې (Nancy Friday) له کتاب (Women On Top) څخه څو کرښي ولوستلې، چي عنوان يې وو:

(How Real Life Has Changed Women's Sexual Fantasies)

په دې اړه نور تفصيل ځکه نه وو، چي انگرېزان هونښياران دي، د هر شي قيمت وصولوي او د دې لپاره به د دوی کتابونه څوک اخلي او يا به په نيټ کي څوک پيسې جمع کوي او نور معلومات به بيا دوی ته په بيعه ورکول کېږي... شېرخان فقط هغه درې کيسې په ځير ولوستلې، چي پر دې پاڼه په وړيا توگه پرته وې، دی چي کله له نيټ څخه وزگار سو، نور په اضطراب کي راگير سو، دده خولومړی خيال دا وو، چي بس ځوانان خپله ځواني په سوچو او بېلاريو تېروي، خو چي هر کله د پېغلو پر جنسي خيالاتو، د دوی په پټ عمل او کارونو خبر سو، نو غوږونه يې ونيول او کاهښت يې نور هم زيات سو، ده غوښتل، تر دې له مخه چي نجوني خپلي گوتي په تور پوري کړي، په کار دی، چي موږ د دوی د ښه مستقبل او واده لپاره په عمل گوتي پوري کړو.

.....

شېر خان ورځ تر بلي د خور د واده او د خپل مستقبل په اړه فکر جن کېدی، د ده مخته لوی خنډ د ده غربت وو. د ده شوق که هر څو ده تر پښو لاندې کاوی، خو د ده دننه شېر خان په هيڅ گون ساده ژوند نه خوښاوی. د ورځي پنځه سوه روپۍ او د مياشتي لس زره روپۍ چې ټولي پنځه ويشت زره روپۍ مياشتنۍ تنخواه جوړېدلې، دومره نه وه، چې د دوی دې د خور د واده کېدار او سره زر په جوړ کړي. د مور دايمي ناروغي، څلور پنځه زره هره مياشت د هغې پر دارو درملو گارېدلې، د کور خرڅ، د اوبو، بجلي او گېس گران بلان... شا او خوا چې به يې وکتل، هيڅ بله اسره يې نه ليدله، د خور د پېغلتنه او بړېدونکي دوران اوس شېر خان نور نه سو زغملاي، ولي چې هري خوا ته د فتنو وبارا الوتې وه، دويم دا چې د مور صحت يې پر داسي حال وو، چې که خدای مه کړه؛ په دې څه وسو، نو خور به يې چاته پاته کېږي، هم دې غمونو ورځ تر بلي شېر خان خوراوی، نن يې هم له همدې غمه د يارانو په مجلس کې په لومړي ځل د سگرېټ څو کشه و وهل، ملگري ورته حيران سول، چې پر هر څه ستونزو او سترو سربېره هم شېر خان کله د نشې لوري ته پام نه وو اړولی... اوس د شېر خان و مخ ته څو لاري وې، چې يا خو هغه آفرونه و مني، چې په هغوی کې ښه نوکري، ماډلنگ، اداکاري او د شوبز دنيا وي او يا د بل داسي چا سره نوکري سي، چې هلته تنخواه زياته وي او يا کوم بل ښار ته د نوکري لپاره ولاړ سي، يو پټ خيال دا وو، چې د ده د سکول يوه بدمرغه دوست ورته ويلي وو، چې په دې کار کې په لږ وخت کې ډېري پيسې گټل کېږي... همدې سوچونو شېر خان د ژوند پر يو داسي چارسو درولی وو، چې ده د را روان ژوند په هکله هيڅ ډول فيصله نه سواي کولای. د ده ځواني او فکرونه دومره پخته نه وو، چې د ځان او کور په هکله کوټلې فيصله

د سينگار هټۍ

و کړي او دا پړاو هم هغه وي، چي ځوانان له خپلي لاري څخه
 بنکېږي... يا يې بخت بيداره سي، ده ته اوس د خپل پلار ياد او د
 هغه لارښوونه هر وخت تر سترگو کېدله. ده هم غوښتل، چي د ده
 نور وروڼه وای، نو د ده وږه به په درنه وای. که څه هم د ده دوستانو
 ده ته هر وخت ښې مشورې ورکولې، لکن هغوی د ده په پټ راز
 خبرتيانه درلوده.

تر ښه ډېرو فکرونو او سوچونو وهلو وروسته دی يوې فيصلې ته و
 رسېدی، چي د خپل ژوند د فيصلې مخته د خور د کوزدې او واده
 کار په مخه کړي او د دې لپاره چي هره سترې مخته راځي، دی به
 يې پر ځان باندي وړي.

.....

د شېرخان په خوښه ده ته نن د يوې فلمي اېډورټايزنگ کمپنی
 ډايریکټر فون راوکړی...

ما وختي لا درته ويلی وو، چي له موږ سره کار وکړه..

نو ستاسو د کار نوعيت به څه وي...؟

شېرخان په نرمي ورغبرگه کړه...

بس هیرو به يې هیرو..

خو آخر دا به څنگه کار وي...؟

ډرامې، ماډلنگ، سټېج شو او نور...

د ډايریکټر په لهجه کي اعتماد وو..

او نور... به څه څه وي...؟

بس پيسې به وي، گلېمر به وي، ستا ډيمانډ به وي..

زما ډيمانډ څه لپاره؟

شېرخان په معصومانه انداز پوښتنه وکړه...

گوره شېر خانه! دومره ساده مه جوړېږه...

په دې کې د سادگۍ څه سوال دی، زه په دې فيلډ کې ناولده يم.
گوره؛ ته چې مشهوره سې، نو د معاشرې هر يو فرد به ستاد دوستۍ
خواهش لري او خاص کر پېغلي نجوني خوبه درپسې مري...
پېغلي نجوني...

شېر خان يو سوږ اسوېلی و کيښ، خو ډايریکټر يې په ځان نه کړی
پوه او ژر يې ورته وويل:

ما ته به تنخواه څومره را کوی...؟

ساده گله! په دې کار کې تنخواه نه وي، چې څومره کار کوي؛ د
هغه به معاوضه در کول کېږي...

خو آخر دا به څومره وي؟

چې څومره مشهوره کېږي؛ هغومره به دي تنخواه زياتېږي...

د ډايریکټر دا آخري خبرې شېر خان لږ شکمن کړی او په چټکي
سره يې پوښتنه ځنې وکړه...

زه پوه نه سوم.

پوه به سې، چې دې ميدان ته راسې، د هر ډايریکټر خپل خپل

رېټونه وي، خپل خپل پرستېج يې وي...

شېر خان يوه بله پوښتنه په ډېره سادگي ور څخه وکړه.

د ورځې به څو گهنټې کار وي...؟

هاها.. ته ډېر ساده يې...

د ډايریکټر کرس کرس خدا شېر خان لږ شکي کړی، خو بيا يې

بیرته په چټکي سره ورته وويل.

اصل کې زما کور يوازي دی، زه له شپې بهر نه سم پاته کېدلای... نو

دا به څنگه سي...؟

شېر خان! دا مسخرې نه دي، په شپو شپو شوټنگ، له کوره ورک،

د سينگار هټۍ

ناخوبي، ستړيا.. دا د دې شعبي بنيادي لوازمات دي.
 ډايريكټر صاحب! زه هر څه كولو ته تيار يم، لاكن خپله خور او مور
 د شپې يوازي نه سم پرېښوولای..

.....

پر ټولو ستړياوو سربېره هم شېرخان سينگار هټۍ ته پوره وخت
 ورکړی وو، چي تر اوسه پوري دا د ده لپاره يکي يوازي د معاشي
 گټو ځای وو، چي د کور گذران يې په کېدی او د ده د فېشن او
 خواهشاتو پوره کولو لاره هم. دلته هره ورځ هغه ډول گڼه گڼه وو،
 خريدارۍ، د دکان د مالک معاشي پرمختگ او د شېرخان له
 وجهي د ژوند مېله تازه وه، که څه شېرخان به د ستړو له کبله کله
 کله په ځان گوتي نه وهلې، خو د ده قدرتي حسن دی لکه غمی هر
 وخت ځلوی، نن غرمه چي يخ هم زيات وه، د چاوبۍ يوه پوځي
 گاډۍ راغله، د دوی د مارکېټ مخته و درېدله، دوه عسکر د
 مارکېټ په گېټ کي و درېدل او د کرنل ځوانه زمانه مېرمن له
 موټره را کښته سوه، سيخ سيدها د سينگار هټۍ ته ور ننوتله.
 بنايي؛ دا د دې دويم يا دريم وار وو، ژر ژر يې لږ د مېک اپ سامان
 خوښ کړی او بيا يې شېرخان ته ور غبرگه کړه...

ما تا ته اول هم ويلي وو، چي ته ډېر مست يې..
 مېډم؛ تا په ما کي کومه مستي احساس کړې ده..؟
 په هغه ته نه پوهېږې..
 نو ته ما په پوه کړه..

شېرخان د مېک اپ سامان په الماری کي پر خپل ځای
 کښېښووی.
 ته دلته رانژدې سه، چي زه دي پوه کړم..

د سينگار هټۍ

شېر خان پر کاوټر لاسونه کښېښوول او مېډم ته يې سترگي په
 سترگو کي ور ښخي کړې..
 اوس ووايه؛ تاڅه ويل؟
 ماويل؛ ته ډېر مست يې..
 هغه څنگه؟

زه چي تاته گورم، ستا له هره اندامه څخه مستي راوري...
 نه مېډم؛ ته پوه سوې نه يې، نن په اصل کي ډېر يخ دى، ما ځان
 داسي سره پېچلى دى او نن په ښار کي گېس هم کم دى..
 راځه له ما سره.. داسي به دي گرم کړم، چي ټول يخ به دي له بدنه
 ووځي.

نه مېډم، ډاکټر راته وايي...
 ډېره گرمي ستا د بدن لپاره ښه نه ده،
 شېر خان د پند په انداز خبره ور غبرگه کړه..
 زه به ستا پر بدن لکه واوړه داسي واوړېږم...
 ته خومي نه يخ ته پرېږدې او نه گرمي ته، مېډم..
 شېر خان لږ مسکى غوندي سو...

مېډم ته دې نړۍ خدا ډېر خوند ور کړى او خپل ښى لاس يې د ده
 پر نرمو لاسو ور کښېښووى، چي د خوښۍ يو نامعلوم غوندي
 احساس ورته وسو او سوکه يې ورته وويل...
 شا او خوا خلک ولاړ دي، زما دلته درېدل له خطري خالي نه دي،
 کور مي يوازي دى، کرنل هم په دوره تللى دى، ما ويل؛ راځه له ما
 سره...

لاکن مېډم د څه لپاره... زه خو دلته په کار لگيايم...
 ستا کار به زه در وکړم او زما کار به ته راوکړې..

د يخ له كبله نن گاونډي د كاندار نقيب الله د لاندي بنورواله كوره را غوښتې وه، خلور كاسې يې تر خولې پوري ډكي جوړي كړي وې او خپل نژدې شا او خوا ملگري يې را وبلل، د سينگار هټۍ ته راغلي، د دكان مالک ظاهر شاه ته يې وختي لاست كړی وو. دواړو په گډه و شپږ خان ته و ويل، رآخه؛ نن به د يخ اثر د گرمي بنوروا په خوړلو لپري كړو...

شپږ خان د ظاهر شاه خبره و منله او له دوی سره روان سو... پر ځونۍ نقيب الله ډېر كوشش و كړی، چي د شپږ خان تر څنگ كښنې، خو د ظاهر شاه او گل باران په مابين كي شپږ خان داسي جوخت كښنستې، چي نقيب الله د هر څومره كوشش باوجود هم هلته ځان ځای نه كړی، ځكه نور اغلی او مخامخ ورته كښنستې او سترگي يې په شپږ خان كي بنخي كړلې... د ناز خو يې دا حال وو، چي يوه گوله به يې خپله كوله او دوه واره به يې د لاندي غوښه د شپږ خان خوا ته ور اړوله، گل باران چي په مسخرو كي يې ثاني نه وو، و نقيب الله ته و ويل:

زويه! د كوشنيوالي يار دي زه يم او مهرباني دي پر شپږ خان ډېره ده...

نقيب الله چي حاضر ځوابه وو، ور غبرگه يې كړه.

دی ځوان دی، ضرورت يې لري، يخ يې كېږي، په تود به سي، تا خو هسي هم ډېري غوښي خوړلي دي...

په غوښو خوړلو كي خو ته هم تر چانه يې كم... دوی ته دي حال و وايم.

گل باران نقيب الله لږ جذباتي كړی..

د غوښو خوړلو خپل خپل وخت او خوند وي..

نقيب الله بلي خواته د موضوع وړلو هڅه وکړه..
هو؛ زويه! د مرغانو او حيواناتو غوښي خو موږ هر وخت خورو او خوند
پر اخلو، ته خو د انسان د غوښو شوقين يې.
گل باران ناشوده ټوکه پر وکړه.
د دوی د بحث په مابين کي ظاهر شاه لالا ور ولوېدی او ورته و يې
ويل:
تاسو دا کوم لا حاصل بحث را اخستی دی، پرېږدی؛ دا گرمه گرمه
ښورواو خوری، درخه سرېږي..
هو؛ ظاهر لالا! زه هم دا وایم، خو نقيب الله په دې عمر کي لاهم نه
سرېږي او د غوښو طلبکار دی.
گل باران بيا ټوکه وکړه...
شېرخان و خپل مخ ته پروت د لاندي سپين لم و نقيب الله ته ور
واړاوه.
گل باران له شېرخان څخه پوښتنه وکړه، دا غوښه دي ولي ورکړله.
خو تاويل، چي دی د غوښو ډېر شوقين دی.
هو واقعي؛ د غوښو شوقين دی، خو سپينه غوښه بيا پر بوی نه
پرېږدي..
شېرخان لږ ډاډه سو، گل باران او نقيب الله يو بل ته سره و کتل او په
سترگو سترگو کي سره موسک سول، پر ماحول لږ خاموشي خوره
سوه. د مارکېټ ملگرو پر ښوروا ډېر خوند اخستی وو، نقيب الله چي
څه رنگه سپين لم نوش جان کړی، نو گل باران و شېرخان ته و
ويل..
ستاسو همسايه نقيب الله توره غوښه هم نه پرېږدي..
د شېرخان و مخ ته يو تور خچوکی پروت وو، هغه يې هم و نقيب الله
ته ور مخته کړی...

د سينگار هټۍ

دې پلا گل باران پر شېر خان ټوکه وکړه.
 تاسو څه يو بل ته سپيني او توري غوښي لوروی، مور مو تر مابين
 محروم پاته کړلو..

شېر خان د ډېري سنجيدگۍ او پوهي باوجود لږ ساده وو، د ده په
 رموز پوه نه سو او گل باران ته يې وويل..
 ما ډېره غوښه و خوږه، نقيب الله لالا خپله برخه ما ته را کړې وه،
 ځکه ما بيرته ور واپس کړه..

گوره؛ ستا خو په دې سر خلاص سو، چي نقيب الله لالا "په قول ستا"
 و تاته خپله غوښه پېرزو کوي..

هو؛ گل باران لالا! زه خوا احسان فراموش نه يم.

نو که کله ده له تا څخه ستا غوښه و غوښته، ستا ځواب به څه وي.

گل باران د پاڅه کوني پر چم خبره ور تېره کړه...

گوره، گل باران لالا؛ زه پخپله د پسه غوښه کمه کمه خورم، د
 چرک او ماهي غوښه مي خوښه ده، زه به يې کورته پخه کړم، چي د
 ده خوښه وي، هغه ډش به د يخ په ورځ راوړم او نقيب لالا ته به لويه
 برخه پکښې ور کړم.

ټولو و يو بل ته په حيراني سره و کتل...

.....

د وخت په تيرېدلو سره د شېر خان تجربه او مشاهده هم زياتېدله او
 د حقيقت او گمان نړۍ ورته نوره تابانه او روښانه کېدله.

د ټولني د وگړو کردارونه او روپې د انسان هر حس بيداروي، خو د
 ځوانۍ، دولت او حسن نشه په دې پوهنه کي لږ ځنډ او ځنډ اچولای
 سي. شېر خان که د حسن او ځوانۍ نشه په مغزو کي لرله، خو د ده
 غربت به دا نوري نشې لږ را کمي کړي وي او همدا د ده بخت وو،

ځکه چې ده ته يې د حقيقت د لاري درک ور کولای سو... زياتره ځوانان چې ځواني، حسن او دولت و لري، د هغوی ژغورنه لږ څرانه وي او که چېرې يوازي ځواني او دولت له چا سره وي، نو هغوی هم په اسانه له يوې لاري نه سي را څرځېدلای. د شېرخان په مغزو کې چې به کله کله نورو غوښتنو او جذباتو سر را پورته کېږي، نو د مور او خور تربيت او ذمه واری به دی له بلي لاري را و څرځوی. کله چې به يو بل چا شارپ کت لاره ور وښووله، نو د مخلصو ملګرو لارښوونې به دی له هغې لاري را و څرځوی، خو له نورو سره د ده تر اوسه پوري په دې سر نه وو خلاص سوی، چې په ټولنه کې د نورو بلاوو او مصيبتونو په پرتله جنسي لوږه ولي په دومره ژوره توګه پنځې لګوي او هر دويم کس ولي د ده له لاري د خپلي لوږې احساس څرګندوي... آيا! دا داسې لوږه ده، چې فقط په يوه يا دوو نه خړوبېږي، د دې لپاره به هر کس د خپلي ونډې خيرات کوي، که يا، يوازي د شېرخان شا او خوا ماحول له ده څخه دا توقع کوي.. له همدې پوښتنو د ځواب او په دې حالاتو د خبرېدلو لپاره دی و هغه طبي او اصلاحي سمپوزيم ته ډېر خوش بينه وو، کوم چې دوې ورځې وروسته د ډاکټر نادر خان د څانګې له خوا په سرکاري روغتون کې رابلل سوی وو او په دې کې هغو ټولو کسانو، تنظيمونو او ډلو ته بلنه ور کول سوې وه، څوک چې په څه نه څه حواله له دې موضوع سره اړوند وي، په دې سمپوزيم کې اړوندو کسانو ته د دوو نورو ملګرو د شرکت اجازت هم وو. شېرخان پر خپل وار خپل خوږ دوست واجد او نثار ته هم ويلي وو او له ځانه سره يې تيار کېږي وو، چې په سمپوزيم کې به هره ډله په خلاص مټ پر هر کېس باندي خپله رايه او مشورې ور کوي او په ګډ بحث کې به هم برخه اخلي.

د سينگار هټۍ

د شېرخان مور ته نن پروين نرسي فون را کړی وو او د دې د صحت او روغتيا د پوښتني په څنگ کي يې زياتي پوښتني د شېرخان په اړه کړي وې. ماخستن چي شېرخان کور ته راغلی، نو مور يې د پروين د فون او خبرو په اړه ورته و ويل... تر دې مخکي چي شېرخان به خبري ته خوله جوړوله، فرزاني په چټکي سره وويل: مور! ته نو څه د شېرخان خوبه پوښتې، ښه ښايسته پېغله ده، نو کړي لري، اخلاق لري او کور ته به ستا علاج کوي، بس يوه ژبه يې زمورنه ده، نو څه وسو، زما او ستا اردو زده ده، زه به پښتو هم ور زده کړم... بس موري ته هو کړه، شېر لالا پرېږده او خوبه يې پرېږده... لېونۍ؛ ما لومړی هم تا ته در خلاصه کړې ده، چي ستا لاسونه مي نه وي در سره کړي، زه تر هغو هيڅ نه کوم. شېرخان په ډېر ناز د خور ځواب و وايه. ته خو يو وار هو... وکړه، مور به کوزده وکړو، نوري خبري به بيا گورو...

فرزاني! يوازي د کوزدې خبره نه وي، له کوزدې سره ډېري خبري تړلي وي. ته داسي وکړه، ورسه، ډوډۍ تياره کړه، زه به له شېرخان سره خبره وکړم...

مور فرزاني ته په ډېره خوږه لهجه وويل.

دا خوارکۍ په څه خبره ده، چي مور له کوم کړاو سره مخامخ يو، مور يې په حسرت او ارمان سره و ويل او د شېرخان خوا ته يې سترگي ورواړولې.

موري! زما دا شعر ډېر خوښ دی او دامي د ژوند مرام ټاکلی دی... کوم شېر... زما شېرخانه! هر شېر زما زوی شېرکی دی، زه نور شېران څه کوم...

موره! شپږ نه شعر شعر...
ښه؛ نو دا بيا څنگه وي..
ته غوږ ورته ونيسه، دې شعر ته.

که اسمان دي د زمري په خوله کي ور کړي
د زمري په خوله کي مه پرېږده همت
هو؛ زويه! زه چي تاته گورم، نو نيمي پاته نه سم، ستا انا دي خواره
خستکه سي، چي په تايي...
نه موري! دا به زما په نصيب کي ليکلي وه. هغه خوار کي خو په
ذهني توگه هم سمه نه وه...
دا خو زما قصور وو، چي ماته کور ته پرې ايښي وې او زه د پلار کره
کوزدې ته تللي وم...

موره! نو څه وسو، که د ژوند يو اړخ د سپرې کي سي، نو نوري هم
ډېرې لاري سته، پر هغه هم تک کولای سو..
خو زويه! زما هم ارمان وو، چي...
د مور تر سترگو اوبنکي رواني سوې.
موري! ستا ژړا ما همپشه خوروي، چي زه ځان پوره گنهم، نو ته ولي
ځان کړوې...

نه زويه! له تاسره زموږ د ټوله کور ارمانونه تړلي دي، که چېرې
خدای يو دوه وروڼه در کړي وای، نو، موږ به ولي دومره خوار او زار
وای..

موري! خوار دي زموږ دښمن سي، ما د کوم شي د کمي احساس
تاته در کړی دی، چي زړه در لږ سي، د خدای راکړي هر څه در ته
راوړم...

هو؛ زويه! ستا احسانونه موږ څنگه هېرولای سو، خو ستا دا يوازي
ورځ نه سم برداشتولای...

د سينگار هټۍ

موري! لږ صبر وکړه، چي فرزانه دخپل کور مېرمن کړو، بيا به دي حج ته بوځم او دارمان به دي هم درپوره کړم، که خیر وو...
وی زويه! دا بخت بيداره نه بولم، چي زه دي پر دې حال حج ته ولاړه سم.

موريې د ډېري مایوسۍ په انداز کي وويل.
موره! خدای مهربانه دی، ستا صحت به ښه سي...
هو؛ موري! پروين ورپنداره به هم حج ته درسره ولاړه سي، چي هلته دي خدمت هم وکړي او ثواب هم...
فرزانه له دې خبري سره سمه دسترخوان په لاس خونې ته را ننوتله...

هو، هو؛ زمورنوی اخښی به هم خپله...
شېر خان لا خبره نه وه پوره کړې، چي فرزاني يې خبره ورغوڅه کړه او ورته ويې ويل، نوې ناوې حج ته نه ځي، هغه خو...
نوبيا ته ولي پروين پر مور پينه کوي...
شېر خان په چټکي ورته وويل
هغه خوبه د مور درملنه کوي..

.....

شېر خان، واجد او نثار سهارنهه بجې د روغتون لوی تالار ته ځانونه را ورسول، دلته د دوی هر کلی ډاکټر نادر او دهغه ملگرو وکړی. د نن په طبي او اصلاحي سمپوزيم کي سل ته نژدې گډون کوونکي او تر شلو پوري پوهانو گډون درلودی. ډاکټر نادر د سمپوزيم د پيل وينا په دې ټکو وکړه.

ټولني ته د يوه نوي شي راتگ د بدلون لاري مومي، خودهر نوي شي تر راتگ مخکي د ټولني د وگړو فرض جوړېږي، چي هغه ونوي شي

ته له هري زاويې څخه و گوري او پر ټولنه باندي دهغه شي د مثبت او منفي اغېزو په اړه لټون تر سره کړي... که چېرې په لومړي سر کي موږ د هغه راغلي نوي شي په اړه معلومات نه و لرو او هغه بې لگامه پرېږدو، نو دهغه بيا داسي خطرناکي نتيجې راووځي، لکه د څه په اړه چې د نن ورځي دا سمپوزيم را بلل سوی دی. موږ طبي پوهان چې نن سبا له کومي بلا سره مخامخ سوي يو، هغه زموږ پر ټولنه باندي د نوي ټيکنالوجۍ په راتگ د بهرنۍ نړۍ او کلتورونو د هغه جنسي آزادۍ يا بېلارۍ اغېزې دي، چې زموږ ټولنه يې زغم او په ټولنيز کره وړه کي د ځايولو توان تر اوسه پوري نه لري. دغه جنسي آزادۍ زموږ پر ټولنه داسي بد اغېز ولي وکړي، چې موږ ورته گوته په غاښ نيولي پاته يو...

موږ به په لومړي سر کي هغه څو کپسونه تاسو ته وړاندي کړو او د هغو طبي وجوهات به ولټوو، تر هغو وروسته به تاسو "چې د ټولني د هر ډگر خلک په دې سمپوزيم کي گډون لري" د دې سياسي، کلتوري، معاشي، مذهبي، اولسي او نفسياتي اړخونه را په گوته کوي او دهغو وجوهات به را په گوته کوي او د هوارولو لاري به يې را بنياست... تر هغه وروسته به بيا موږ له دې څخه په اخذ د خپل نوي نسل د ژغورني لاري لټوو.

موږ هره ډله له يوولس يوولس کسانو څخه ياني طاق مو جوړه کړې ده، ټولو ډلو ته به جلا جلا پوهان دا کپسونه وړاندي کوي او په وروستۍ برخه کي به د دې پايلي را يو ځای کوو...

خو يوه خبره دلته کول راته بېخي اړينه او ضروري ښکاري، چې... دا ټول کپسونه زموږ د خپلي ټولني دي، په دې کي هيڅ ابهام نسته او دا هر کپس دومره عام دی، چې په هره سيمه، کلي او ښار کي موندل کيدای سي، البت موږ د يو انسان او ناروغه نوم، شناخت او

د سينگار هټۍ

سيمه د طبي قانون له رويه له بل چا سره نه سو شريکولای، ځکه داد هر کس آئيني حق دی، چي د هغه شناخت دي بل ته و نه کړل سي...

د ډاکټر نادر له وينا سره سم ټول گډون کوونکي خپلو خپلو ټاکل سوو ډلو ته ورسېدل، شير خان او د ده ملگري واجد او نثار د اوو نورو ملگرو سره راغلو شا او خوا پر گړدي مېز باندي را کوږه سو. په خوش قسمتي سره د ډلو په بهير کي ډاکټر نادر پخپله د دوی د ډلي په برخه رسېدلی وو، چي هغه به له دوی سره دا کپسونه شريکوي. ډاکټر نادر له خپله ځانه سره لپ ټاپ او څو فاي لونه پر ټېبل کښېښوول، تر رسمي پېژندگلوي وروسته ډاکټر نادر پر لومړي کپس داسي روڼا واچوله...

دا پنځه ويشت کلنه نجلی د درې بچيانو مور ده او د څلورم بچي د زېږېدو پر مهال د ډېري ويني بهېدلو له کبله ورته د ويني د لگېدلو امر وسو، چي کله يې د دې وینه ټيست کړه، نو په هغه کي د اېډز (Aids) د خطرناکي ناروغۍ موجودگي ښکاره سوه. دا خبره پر دې او د دې پر کورنۍ لکه د گولۍ ټک داسي وه، شريف او معتبره خاندان په کلي کي اوسي، خو د غربت له کبله يې خاوند د بل ټرک چلوي او پنجاب ته په شپو شپو ورک وي، چي کله موږ د دې د خاوند ټپوس وکړی، نو هغه له وهمه راڅخه پټ سو او د دې ناروغي بچي هم ژوند له لاسه ورکړی.. او

د دې پوښتورگي (بډوکي، گړدې) د زياتي ويني بهېدلو له امله اوس ناکاره سوي دي او دا غريبه به د تل لپاره د بل په اسره پاته وي...

د ډاکټر نادر پر دې رپورت باندي ټول گډون کوونکي حق حيران سول، يو جذباتي سياسي کار کوونکي وويل، زموږ په سيمه کي نه

کارخانې سته، نه پېمونه، د ډوکۍ له کبله مو د ټولي سيمي باغونه او زراعت وړان ويجاړ دی، ځکه د نورو صوبو د ابادۍ په خاطر زموږ ځوانان په شپو او مياشتو ژوند هلته تېروي او يو شمېر خليجي هېوادونو او ايران ته ځي او هلته په کلونو کلونو د مسافرۍ شپې سبا کوي، هلته څه کېږي او دا ځوانان هلته څنگه گوزاره کوي، موږ ټول په دې خبر يو، نو داسي ناروغۍ د سياسي عدم مساوات له کبله پېښېږي...

بناغلی واحد چي ډېر سنجيده او پوه کس وو، و برخه لرونکو ته يې خپله رايه داسي څرگنده کړه...

جنسي تنده د هر انسان په فطرت کي اخېنل سوې ده، ځکه جنس د هر انسان بنيادي حق دی، تر واده مخکي چي څوک د دې په خوند خبر نه وي، نو هغه صبر کولای سي، خو تر واده وروسته نارينه پر خپلو جذباتو باندي په گرانه قابو ميندلای سي، په شپو شپو له کوره لېري پاته کېدل دوی دې ته اړ کېږي، چي لاس او پښې و غځوي او د هغه نتيجه موږ په دې شکل کي وينو، چي د نارينه ژوند خو په دار سي، اوس د دې معصومي مېرمني يې څه قصور دی، چي په دې بدمرغه ناروغي کي را گېره سوه او خدای خبر چي د دې خاوند او دې پخپله به دا ناروغي و کومو بې وزلو ته ور اړولې وي، دا خو دومره خطرناکه ناروغي ده، چي په خدای باور وکړی، چي په نوم اورېدلو يې هم د سړي پر بدن د بدمرغۍ څپې راځي...

د نفسياتو د يوه پوه ځوان رايي ټول گډون کوونکي نور هم له حيرانۍ سره مخامخ کړل..

د اېډز مرض چي په هر چا پوري سي، نو په نفسياتي ډول هغه.. هغه وخت نيمی نه سي پاته، ځکه زموږ په ټولنه کي د دې مرض اخستلو صرف يوه لاره خلکو ته معلومه ده او له نورو لارو چي دا ناروغي

د سينگار هټۍ

پېښېږي؛ هغو ته موږ پام نه دی کړی او نه په خبر یو... دا خاموشه وایرس په دومره تېزي سره زموږ په ټولنه راگډ سوی دی، چي کله کله د انسان پر خپل ځان هم شک پیدا سي... د اېډز له مریض څخه خلک ځکه لېري ځغلي، له هغو سره ناسته ولاړه، له هغو سره مجلس، قربت او دوستي ته د چا زړه نه کېږي، ځکه یې ناروغه د تنهایی او ناروغۍ پر داسي چارسو ژوند له لاسه ورکړي، چي د تنهایی، بې وسي او بدنایۍ داغونه هم له ځانه سره ملګري کړي... د معاشیاتو پوه چي ښه ښاغلی ځوان وو، وویل؛

غربت د هري ناروغۍ مور ده، پر نړیواله کچه باندي د جنسي خواهشاتو د پوره کولو چي کومي ټپکانې سته، په هغه کي د هري ښځي او نارینه په باقاعده ډول معاینات تر سره کېږي او دا تر هرو څو میاشتو وروسته بیرته تر سره کېږي، چي هر یو هلک او هره نجلی له ناروغۍ څخه پاک پاته وي، نو تر هغه وروسته هغوی ته د جنسي اړیکو د ساتلو سرټیفکت ورکول کېږي او بل نن سبا په محفوظه او خوندي توګه د جنسي اړیکو لپاره هر څه موجود وي، خو د غربت ځپلي ټولني یوه المیه دا هم ده، چي غریبان د غربت له وجهي د خپل بدن په سودا خپل ځان، نس او کور ساتي، د دوی ګټه دومره لږ وي، چي هغوی دا طبي حفاظتي لاري د کم علمی یا مجبوری له وجهي نه سي پوره کولای او نه د حکومت پر دوی باندي کنټرول وي، ځکه دوی پخپله هم په ځان نه وي خبر... زه که له تاسو سره د معاشي بدحالی حال شریک کړم، نو ستاسو زړونه به وچاودي...

شېر خان چي تر اوسه خاموش ناست وو او دا هر څه یې په غور اورېدل، ده ته خپل دوست نثار کرار و ویل، چي زه یوه پوښتنه وکړم؟ تر دې مخکي چي شېر خان ځواب ورکړي، ډاکټر نادر یې

خبره واورېدله او ډاډ يې ورکړ، چي هره خبره کولای سي...

نو نثار خپله پوښتنه داسي وکړه، چي:

ډاکټر صاحب! دا خو ځوانان دي، چي له کوره ورک دي او نور

ځايونه لاس او پښې غځوي، خو د دوی مېرمني يا کوروداني هم

جنسي خواهشات لري، هغوی خپل جنسي خواهشات څه رنگه پوره

کوي...؟

ډاکټر نادر په سنجيدگي سره ورته وويل:

ښکاره خبره ده، چي هغوی هم خپل انساني خصلت لري. لکه د نورو

ځايونو نجوني چي زموږ د ځوانانو غوښتني ور پوره کوي، دغه ډول به

هره ښځه څه نه څه هڅي ضرور کوي.

د نفسياتو يو پوه بيرته رامخته سو او ويې ويل:

زموږ د ټولني د شرافت پيماني اوس لږ څه تشي سوي دي. موږ

ښايي؛ نن د هلکوانو پر جنسي موضوع بحث کوو، که چېرې زموږ د

ښځو د جنسي اړيکو په هکله څېړنه وسي، نو کېدای سي، چي تر

دې هم زياتي خطرناکي نتيجې او خبري ښکاره او مخ ته راسي...

د نثار يو وار بيا د مزاح حس را بيداره سو او ډاکټر نادر ته يې وويل:

گوره؛ تاسو خو پوهان ياست، تاسو مسخرې او شعرونه نه خوښوي،

لاکن موږ خو معاشره کي خلاصه خوله خبري کوو او دا خبري او

شعرونه دومره خلک خوښوي او خوند پر اخلي، ځکه که ستاسو

اجازه وي، نوزه به د دې موضوع په هکله يوه مشهوره ټپه ووايم...

هو؛ ته دا ټپه يا شعر ووايه، وروسته به زه بل کېس رامخته کړم...

نثار و شپږ خان ته وکتل او بيا يې کرار ورته وويل...

دوی خو به ځوانه بدوي...؟

هغه ځواب ورکړی، چي زه څه خبر يم، چي ته څنگه شعر او ټپه

وايي، خو ډاکټر نادر اجازه درکړه، چي ويې وايي.

د سينگار هټۍ

زمور: بښځي و خپل خاوند ته چي د کوره هر وخت لېري وي، د عبرت لپاره دا ټپه وايي...

ته خولا بښه يې خړه به وکړې بده خوزه يم چي...
ټولو گډون کوونکو يو بل ته په حيراني سره وکتل...

.....

ډاکټر نادر دويم کبس په دې تورو پيل کړی...

دا پنځه شپېته کلن حاجي... زامنو له خپله کوره شړلی دی، له بده مرغه د ده ټوله ځواني په امر د پرستي کي تېره سوې ده او اوس په دې عمر کي هم ځوانان هلکوان له ځانه سره گرځوي. د ده د زامنو وينا ده، چي دی يې پر ځان.. معنا...

د ډاکټر نادر سره ژبي او تورو ياري نه کوله، خو تر لږ سوچ وروسته يې وويل، چي دی مفعول وي...

ډاکټر نادر و واچد ته و کتل او ورته و يې ويل،
چي اوس جمله سمه سوه،

هغه ورسره د منلو سر و بنوراوی...

ځکه ډاکټر مخ ته خپله خبره داسي جاري و ساتله..

د ده زامن وايي، مور: عزت دار خلک يو، لوني، لمسياني او نږندي مو په کور کي دي او دی پرېدی لنډهر هر وخت کور ته راولي..

ډاکټر نادر لږ په سنجيدگي سره څرگنده کړه:

دې سپين ژيري په ټولنه کي لوړ مقام درلودی، دننگ او جنگ او د قلم او مېراني خاوند وو، په مېډيا او کانفرنسونو کي به د ده ژبه او قلم لکه طوطي داسي برغېدل، خو د بد صحبت له کبله دی په دې

مجلسونو کي راگېر سو. اوس چي ډاکټرانو پوښتنه ورڅخه وکړه، چي ته ولي دا کار کوي...؟

ځواب يې دا دی، چي زما د بوا سيرو ناروغي ده او هغه په بل څه نه ور کېږي، خو طب دا وايي، چي د بوا سيرو ډېر اسانه اېرېشن او علاج دی، چي د انسان ټول تکليفونه ور ختموي... د نفسياتو ماهر د دې کېس په اړه وويل، چي د جنس په اړه د خوند اخستلو د هر چا خپله خپله پيمانه او معيار وي، خو دا خبره يقيني ده، چي څوک هم د امر د پرستۍ په ناروغي اخته سي؛ په هغوی کي د دواړو خواوو برخه اخستل کېږي، معنا لومړی فاعل او بيا مفعول هم جوړېږي، چي د لذت معيار د يو چا وټاکل سي، هغه د ژوند په يو پړاو کي هم بيا له دې نه راگرځي، خو په سپين ژيرتوب کي چي د دوی د فاعل جوړېدلو توان له منځه ولاړ سي، ځکه نو د سترگو دا وېرې خپله تنده بيا داسي ماتوي، چي ځان ورته مفعول کړي او زياتره بيا دوه هلکوان خپل و منځته په امر د پرستي لکيا کوي او دوی ته په کتلو سره خپل خپل خوند ځني اخلي... لاکن په نفسياتي توگه دا کس داهېر کړي وي، چي په دغه عمر کي د ده پر وېرو نوري کومي ذمه دارياني وي... د ځوانانو بېلاري خو ټولنه تر يوه حده پوري زغملای سي، خو د بوداتوب حرکتونه هيڅ څوک هم نه زغمي. نفسيات پوه يوه جالبه خبره داسي وکړه، چي د کوم سپين ژيري مېرمن د ده خواهشات په لوی عمر کي نه سي ور پوره کولای، نو داسپين ژيري بيا په نورو هلکوانو خپله جنسي تنده ماتوي او دوی زياتره هر وخت د ټولني له خوا ترټل کېږي هم او د ناروغي تر جنسي زياته نفسياتي وي... د معاشياتو پوه حيرانوونکې خبره وکړه، چي ډېر دولت لرونکي نر او بنځي په زيات عمر کي د ځوانانو په تلاش وي او په دې عمر کي نر او بنځه دواړه ځوانانو ته مفعول وي، چي دې ته به څه نوم ور کوو؟ سياسي جذباتي ځوان و ويل، چي زموږ په ټولنه کي شعور نسته،

د سينگار هټۍ

تعليم نسته، په زيات عمر کي پر انسان ډېري ذمه دارياني راځي...
 د ماشومانو روزنه، کور او جايداد کتنه، په ټولنيزو چارو کي برخه
 اخستل، سياسي جدوجهد او د قامي خپلواکۍ لپاره مبارزه، خو د
 ډېر دولت له کبله دوی هر څه شاته کړي وي او د خپل هوس د
 تندي ماتولو باري يې پر وږو اخستی وي.

بناغلي واعد چي له ډېره وخته دا بحث په غور سره اورېدی، پر خپل
 وار وويل، چي په دې کپس کي د پيسو د زياتوب او مجبوري دواړو
 عنصر شامل دي، که يوې خوا ته سپين ټيري د مستۍ يا عاده
 څخه دا کار کوي، نو له دوی سره چي کوم ځوانان وي، د هغوی زړه
 نه ور غواړي او نه پر دې سپين ټيرو خوند اخستلای سي، هسي د
 خپلو معاشي مجبوريو له کبله د دوی هوس ور پوره کوي. شېرخان
 د دې کپس په دوران کي يوه خبره هم و نه کړه، خو داسي
 معلومېدی، چي دا کپس دی ډېر ترهولی دی، کله چي د نثار وار
 راغلی، نو شېرخان لږ و مسپدی، نثار وويل:

د سپين ټيرو دا دندې خو زموږ په خوا ډېري دي، لاکن دا د آنتيانو
 خبره جالبه ده، يو وخت ما په لاهور کي په يوه پارک کي واک
 کاوی، چي يوه سپين سرې را باندي پېښه سوه، ډېره مهربانه وه،
 لاکن زه د دې په مهرباني پوه نه سوم، نو ځکه پر دې مي مهرباني و نه
 کړله، اوس چي تاسو خبره ښکاره کړه، نو زه د هغې د مهرباني و
 شاته په غوښتنه او خبره پوه سوم...

ډاکټر نادر گپه پر وکړه،

چي اوس دي څه خيال دی...

نثار هم په گڼندي ډول ور غبرگه کړه، چي

والله خيال خومي ډېر خيالور دی..

ډاکټر نادر غوښتل، چي دا څو کپسونه ژر تر ژره دوی ته وړاندي کړي او تر هغه وروسته هغه لاري ولټوي، چي ټولنه له دې وباڅخه و ژغوري، ځکه نو ده د دريم کپس وړاندي کول هم داسي پيل کړل...

دا پنځه دېرش کلن د کالج استاد دی، ښه ليکوال او شاعر دی، له بده مرغه يې د کورنۍ فيصله و منله او د اکا بډرنګه لور يې د خور په سرۍ کي قبوله کړه، خو هغه بې تعليمه مېرمن د ده له لومړۍ ورځي څخه نه وه خوښه، نو ځکه له لومړۍ ورځي د دويم واده تلوسه ورته پيدا سوې وه او دهغه لپاره يې دلته او هلته لاسونه وهل، د څه مودې لپاره يې په يوه اين جي او کي هم کار وکړ او هلته يې له يوې بلي نجلۍ سره هم تعلقات جوړ سول، که څه هم هغه د ده تر لومړۍ مېرمن هم بډرنګه وه، خو د ده خيال وو، چي په دې ډول به زه له خپلي کورنۍ څخه انتقام واخلم... د دوی تعلقات دومره مستحکم سول، چي د پېغلي په رحم کي د ده نهال شين سو، هغه ډېري منډي ترنډي وکړې، چي له دې کيسې لاس واخلي، خو ښځه چي پر بدو راسي، نو بيا له هغې څخه په خدای پناه په کار ده، دې پېغلي هم دی مجبوره کړی، چي له دې سره نکاح و تړي... د ځوان تر وس هم خبره و وتله او دويمه مېرمن يې هم کور ته راوستله.. اوس د ښو جنگونه، د دواړو بډرنګه اولاد، دا ځوان ګرد سره د ښځي له ذاته څخه بد ذوقه کړی، نو ځکه يې د ذايقي بدلولو لپاره د هلکوانو ياري شروع کړه، خرورۍ سپي هر چا ته خوله اچوي او تر واده وروسته انسان زړور سي، ځکه هغه په ډېرو شيانو باک نه کوي. دويم دا چي دې ځوان له نيټ څخه لڅ فلمونه هم ډېر کتل او د ده خيال وو، چي د دې فلماڼو په ډول به هر ځوان دلته هغه رنگه

د سينگار هټه

رسپانس ور کړي، خو ده چي دلته د فلمونو په څېر دلته د څو ياري کولو هڅي وکړې...

زه دلته يوه خبره په ټينگار سره کوم...

ډاکټر نادر لږ و درېدی او د اوبو بوتل يې پر غاړه پورته کړی، نيم بوتل يې خالي کړی، د ده له څهري او تاثراتو څخه معلومېدله، چي دی ډېر په څښم دی، چشمې يې پر سترگو سمې کړې او مخته يې داسي وويل:

مور په ټولنه کي يوه ډېره غلظه عقیده لرو، چي زه يې بېخي نه منم او هغه دا چي هره بنايسته نجلۍ او هر بنايسته هلک دي بد کاره وي، خو د دې ځوان په مغزو کي چا دا خبره ور اچولې وه او دې خبري يې په ذهن کي ځای نيولی وو، چي دا خبره دغسي ده...

ده چي به کله يو هلک و ليدی، نو پر دويمه دريمه خبره به يې هيله تانده سوه او د هغه گنده ته به يې لاس ور واچاوی، چي په دې ډول يې څو ځايه خپل سر مات کړ... بدنامه سو، جرمانه سو، د خلکو د نفرت وړ سو، ملگري ځني بېل سول، يوازي سو، ځکه د دې ټولو وجوهاتو له کبله د شکري مريض سو او تاسو به خبر ياست، چي کله د شوگر ناروغي زياته سي، نو د انسان جنسي قوت پر زير و درېږي او له دې ځوان سره نن سبا هم دغه روان دي...

واجد د ډاکټر نادر تر وينا وروسته سمدلاسه خپله خبره داسي وړاندي کړه، چي

د خوبني واده نه کول او يا د خوبني واده نه ورغوښتل زموږ د ټولني الميه ده او تعليم يافته ځوانانو ته بې تعليمه نجلۍ کښينول دويم غم دی، هم دا غمونه چي کله يو ځای سي، نو بيا ظاهري صورت هم کتل کېږي، خو که صورت هم بدرنگه وي، نو بيا ټول عمر انسان له خپله ژونده څخه خوند نه سي اخستلای... جنسي خواهش خو د

اولاد پېدا کېدلو تر حده کيدلای سي، ولي د انسان فطرت دی، چي هر ځای او هر کله ده ته يوه موقع په لاس ورسې، نو دی د خپلي تندي د ماتولو هڅه کوي او همدغه تنده وگړی له ډېرو لانجو او ستومانيو سره لاس او گړپوان کوي..

سياسي مبارز ځوان وويل،

زموږ په سيمه کي د نجونو شمېر د نارينوو په پرتله زيات دی، ځکه ځوانان دويم او دريم واده ته رجوع کوي او دا ښه عمل په دې دی، چي زموږ د قام شمېر تر نورو زيات سي او دا به زموږ و سياسي قوت ته تقويت ورکوي... لکن زه دا خبره هم په ډاگه کوم، چي بايد په دويم او دريم واده باندي د لومړي واده يا مېرمن استحصال و نه کړي. زه او زموږ پارټۍ د هر رنگه استحصال خلاف يو...

د معاشياتو پوه په سنجيدگي وويل،

د نن سبا په دې گرانې کي دويم او دريم واده د ټولني زياتره وگړي نه سي زغملای، يوازي د واده اخراجاتو ته مه گوري، د کوشنيانو تعليم او روزنه، د هغو روزگار، د کور خرڅې پوره کول ډېر لوی بخت غواړي، نو که د لومړي واده څخه مطمئن نه وي، هغه د واده په چپه په شارت کټ لاره جنسي خواهشات په لږ بخت پوره کوي.

ناريا يو دم راو غور څېدی او په طنزیه انداز يې وويل،

يو خو دا شارت کټ لاره موږ نه پېژنو... انسان ته په کار ده، چي پر صراط مستقيم روان سي، دا زموږ د دين لاره هم ده او دين موږ ته د څلورو ودونو اجازه راکوي. د شارت کټ مطلب خو دا دی، چي انسان دي گردسره واده نه کوي او دا خو د نجونو استحصال دی، نارينه خو ځان ته شارت کټ لاره گوري، هغه خواره نجلۍ به څه کوي، د چا په برخه چي شين او تک تور، پنډ ناسياله مېړه و

رسېږي،

د نثار پر خبره بيا ټولو يوه او بل ته په طنز په انداز و کتل.

.....

ډاکټر نادر څلورم کپس په ډېره خواشيني را پورته کړی او له را پورته کولو سره سم يې و ويل، چي په کومه ټولنه کي د هلک او نجلی سماجي تعلق په کورونو، محله داری، سکول يا کالج کي سره پاته نه سي؛ هغه بيا مخته د دواړو لپاره د تاوان سبب گرځي. دا کوم کپس چي زه اوس وړاندي کوم، دا يو ډېر ناياب کپس دی، لاکن دا ډول کپسونه زمور په ټولنه کي عام دي..

دا شپږ ډېرش کلن ځوان په کوشنيوالي کي د پلار او مور د توجه نه ور کولو په سوب په غلط صحبت کي را گېر سو، د سگرېټ په نشه روږد سو او مخته بيا د زور ورو خلکو په لاس کښپواتی، هغو له ځانه سره په گېرچ کي نوکر کړی او د گېرچ له کاره سره يې د ده هم کار ور وکړی.. دی بنيایي؛ مجبوره، بې کسه او بزده وو، چي کور ته يې حال نه وایه او پر له پسې لس پنځلس کاله د خپلي بې همتۍ له سببه د بل د هوس نښانه جوړېدی، کرار کرار چي بلوغت ته ورسېدی، نو د ده په لاس د گېراج نور کوشني هلکوان ور تلل او ده انتقاماً هغه د خپل انتقام او هوس نښانه گرځول، دا سلسله بنيایي؛ اوس هم دوام لري، لاکن مهمه خبره دا ده، چي ده د کورنۍ پر ډېر اصرار هم له واده څخه ډډه وکړه، د کورنۍ زور خو بيا خپل زور وي، ځکه دی مجبوره سو، چي د دوی حکم ته غاړه کښېږدي، واده په ډېر اهتمام وسو، له ښه خاندان څخه وو او په قول د ده د کورنۍ مېرمن يې باسیره او باصورت ته وه، خو دوي مياشتي وروسته چي دا د پلار کره ولاړه، بيا يې له راتگ څخه ډډه وکړه، تر ډېرو منډو ترنډو وروسته هم دا رشته بيرته جوړه نه سوه، دوه کاله ځوان دغسي و گرځېد، د

مور او پلار مشر زوی وو، کشرانو ته يې هم د دستور له کبله د مخه
 واده نه سو کولای، تر ډېر ټينگار وروسته دی دويم واده ته تيار سو،
 درې کاله دا خانداني نجلۍ له ده سره وه، له هغې څخه يې دوې لوني
 هم وسوې، لاکن ناگهانه هغې دواړي په لومړيو دوو درو شپو کي د
 خدای په کار سوې، کله چي دا دريم وار امپندواره سوه او د بچي د
 زېږېدو وروستی مياشت را نژدې سوه، نو مېرمن يې د پلار کره
 ځنې ولاړه او د راتلو څخه يې ډډه وکړه، ويل يې، زه دې قاتل لره بيا
 نه ورځم، زوی يې و زېږېدی، مور يې ويل، زه خپله ځواني پر دې
 ماشوم زړوم او بل واده نه کوم. د دوو درو کالو تر منډو ترندو
 وروسته يې مور او پلار په دريم واده ور کولو بريالي سول، لاکن دا
 ناوې يې زړوره او خوله وړه وه. هغې په لومړۍ مياشت د ده د
 پخوانيو ماینو سره رابطه وکړه او سم دلاسه يې په عدالت د خلعي
 لپاره درخواست ور کړی، د عدالت سترگي هغه وخت خلاصي
 سوې، چي دې مېرمني يې صفا و ويل، چي دی زموږ ازدواجي
 فرضيت او حيثيت را پوره کولای نه سي او د شاله خوا د کورداری
 طلب او ټينگار کوي، دويمي کور داری تر څه حده د ده خبره منله،
 خو د هغې شرط دا وو، چي دوه واره ستا په خوبنه او دريم وار به زما
 فرضيت راپوره کوي، د همدې له کبله دا درې واره له ده څخه
 امپندواره سوه، خو د نجونو د زوکړي په دويمه ورځ دا خوني پلار په
 پټه د خپلو معصومو ماشومانو لوبو د ژوند خاتمه وکړه، چي کله يې
 د مېرمني شک په يقين بدل سو، نو د دريم لنګول له مخه د پلار کره
 ځنې ولاړه، دا بدبخت انسان په هېڅ ګون د نجلۍ وجود زغملای نه
 سي، ځکه يې په لومړي سر کښي د هغو خاتمه ور وکړه، تر دريم
 واده وروسته بيا بله بڼه د ده په نصيب نه سوه او اوس دا غم څپلی
 لکه لېونی تنها تنها ګرځي، له ځان سره ګايپېري، خیرن کالي او

د سينگار هټه

خيرن وجود... هر څوک د غله يا هېرويني خيال پر کوي، هيڅ څوک له ده سره نسبت نه ساتي، بس د خپلي کمري پوري محدود دی، يوازي د سکرېټ اخستلو لپاره يو يا دوه پلا له کوره را ووځي او له هيچا سره يوه خبره هم نه کوي.

د ډاکټر نادر دې رپورټ گډون کوونکي په اضطراب کي واچول، د نفسياتو ماهر د گډون کوونکو حوصله ته د ډاډ ور کولو په خاطر خبره پيل کړه او ويې ويل:

دا جنسياتي ناروغي اوس په نفسياتي ناروغي بدله سوې ده، د ده ټول ژوند د دومره واقعاتو، د حقوقو د پايمالۍ، د هوسي تندو، د محرومۍ او کړاوونو سره مخامخ دی، چي د ده بيا رغونه يو اوږد پروسس غواړي او پر هغه ډېر زيات خرڅ راځي او د هغه لپاره د څو داسي څانگو ضرورت وي، چي دی له ځانه سره و ساتي، لاکن په بدقسمتي سره زموږ په معاشره کي داسي څانگي هم نسته، د دې کپس آخري خاتمه به د خودکشی په صورت کي وي.

سياسي مبارز که څه هم دې کپس ډېر لږ زولی وو، خو بيا يې هم په رپيدلو شونډانو و ويل، چي په يوه خوشحاله ټولنه کي د هر چا د معاشي او سياسي حقوقو خيال ساتل کېږي، خو زموږ سياسي او معاشي مجبوري موږ دې حال ته را رسولي يو، چي لاس او پښې مو کار کولو ته نه پرېږدي.

واجد لږ له همته کار واخست او ويې ويل، چي تر واده مخکي د هلک او نجلی رجحان کم از کم معلومول په کار وي، که يو څوک له واده څخه انکار کوي، بايد د هغه لامل و کتل سي او د هغه لاندې ور هواره کړي او په دې کي بنسټيز رول د مور او پلار جوړېږي، چي هغه دي د خپل ماشوم يا ماشومي روزنه تر خپله څارنه لاندې وکړي، خو هر کله چي يو خواش عادت او عادت مجبوري جوړه

سي، نو بيا د هغه رغول ډېر گران كار سي.. هم دغه زمور د تولني ډېره درنه الميه ده..

شېرخان د دې كېس په دوران كې دوه واړه په تشو خپلي اوبنكي پاكي كړې، كله چې ډاكټر نادر و نثار ته د خپلي رايي وركولو و ويل، نو نثار د سر په بنورولو وړ څخه ډډه وكړه، ولي د ده شونډانو د ده د غمزده زړه د اظهار ترجماني نه سواي كولاى...

.....

ډاكټر نادر د پنځم كېس له را پورته كولو سره سم و ويل، چې په ظاهره خو دا د يو كس خبره ده، خو په دې كړۍ كې خو بېخي زيات مهم او عادي كېسونه ما را اخستي دي او په دې ټولو د ځان خبرول نه دا چې مهم دي؛ بلكې زمور د ټولني په نفسياتو باندي د خبرېدلو لاره هم ده او دا وړاندي كول زما فرض جوړېږي... دا هغه ځوانان دي، چې د بچي د پيدا كېدلو اهل نه دي.

دا لومړۍ كس پنځوس كلن سړى دى، چې پر له پسې يې د خو شو كالو تر وقفه وروسته څلور ودونه و كړل، بلكې پنځه ودونه، ولي لومړۍ ماينې ته يې طلاق وركړ، د ده ټول عمر په هسپتالو كې تېر سو، د خپلو بنځو دارو درملنه يې په خلاص موټ و كړه، ټولي مېرمني د ده له جنسي رفاقت څخه مطمينه هم وې، ځكه چې د ده جنسي عضو هم په خاص مقدار غټ وو، هر كله چې به زناني ډاكټري د ده و كومه مېرمن ته د ده د معايناتو په اړه و ويل، نو ده به مېرمن ته ځواب وركړى، چې زه خو زوغ جوړ سړى يم، پر پنځم واده چې مېرمنو دى ډېر مجبور كړى، هغه ځكه چې بنځه تر هغو پوري ځان په حفاظت كې نه بولي، چې د دې بچي نه وي پيدا سوي. د بچي زېږېدل د نر او بنځي تر ټولو لوى ارمان وي، چې پر دې باندي د دوى

د سينگار هټي

د ذات تکميل پوره کېږي، نو ده هم د مني (Sperm) ټيسټ ورکړی، چې دا ټيسټ ده د ښار نارينه ډاکټر ته ور وړی، نو د هغه خبره د ده لپاره تر مرگ کمه نه وه، پر ده يې ټينگار وکړی او دی مجبوره سو، چې ځان لاندي باندي وربنکاره کړي... ډاکټر چې د ده تفصيلي معاینه وکړه، نو دا ورته څرگنده سوه، چې د ده خايې (خوټي، بلوری) په نس کې پاته سوي دي او پر خپل وخت باندي خپل ځای لره نه دي را شپوه سوي. که چېرې دی په کوشنيوالي خبر وای، نو د اپرېشن له لاري دا په اسانه توگه لاندي راوړل کېدلای سوې او له ده سره به د نورو پنځو انسانانو ژوند هم په عذاب نه اخته کېدلای.. اوس ښايي؛ هر څه له لاسه وتلي دي، ځکه به دی او د ده څلور واړي مېرمني ټول عمر د خپل بچي زېږولو خواهش او غوښتنه په زړه کې ښخوي او دا ارمان چې د کوم انسان نه سي پوره، نو هغه له ډېرو ذهني، معاشي او اولسي لانجو سره مخامخ سي.

ډاکټر نادر دا خبره دلته پوره کړه او مخته يې زياته کړه، چې د ماشومانو ځيني ناروغی وي، که يې درملنه پر خپل وخت باندي ونه کړل سي، نو هغه هم د تل لپاره شنډ او نامرد پاته کېږي، خو په دې ټولو کې مهم هغه ځوانان دي، چې تنها تنها گرځي، په تنهائي کې شيطان د انسان ملگری سي او د انسان او شيطان ملتيا هر وخت د يوې لانجې لپاره لاره هواروي. د ځوان او پېغلي زياتره رجحان د سيکس پر خوا وي، ځکه د دې تنها ځوان ټوله سوچونه له سيکس سره گرځي را گرځي. لومړی سر خو دی د لاس له لاري تر څه وخته پوري حظ تر لاسه کوي او هره شپه په خوب کې شيطان هم ورته راځي او احتلام يې کېږي.. او تر هغه وروسته بيا د مني (Sperm) را وتل دومره ډېر سي، چې ټوله شپه او ورځ د ده د آله تناسل څخه روان وي، چې له کبله يې دی ډېر کمزوری سي او بيا پر

لاره باندي هم سم نه سي تللاى... كوم خوانان چي هونبياران وي، نو هغوى خپله تداوي پر وخت باندي وكړي او ناپوهان خو كاله په دې ناروغي اخته وي او په دغه حالت كي چي واده وكړي، نو دا مرض خپل كار كړى وي او دى يې د ټول عمر لپاره د اولاد له پيدا كېدلو څخه محروم كړى وي.. اوس دا خوان چي هر څومره لاس او پښې و مروړي، نو وخت ورسره وفانه كوي، بې اولاده پلار معنا نامرد زموږ په ټولنه كي يوه ښكنځا ده.

ډاكټر نادر پر مخ و ويل، چي زه ستاسو سر په دې نه پرله گړځوم، چي د نامردى څه وجوهات دي، ښايي، چي ښځي ډېر وي، خو دلته د دې كيسو راوړلو څخه زما بنيادي مقصد دا دى، چي د نامرد سړي له لاسه ماينه او مېړه دواړه په ځينو نورو ناروغيو اخته كېږي، چي هغه ټولي زموږ د ټولني د پر مخ باندي د كلينك د ټيكي داغ دى، لكه نامرد مېړه چي په نفسياتي ډول د مېرمني، كورنى او ټولني مخته خپل ارزښت و بايلي، د جايداد وارث نه لري او د خپل سپين ژيرتابه د وخت د معاشي لانجو فكرونه ورسره مله سي، له تربرو سره يې د دښمنۍ فكر په مغزو كي غځوني وكړي او دا ټول سوچونه دى تخريب او وړانكاريو ته اماده كړي او يو شريف بني آدم د ټولني لپاره د يوه ناسور بڼه خپله كړي...

بلي خواته چي د ده مېرمن په دې پوه سي، چي مېړه مي د اولاد قابل نه دى، نو هغه لومړى طلاق طلب كړي... كه چېري د شريفي كورنى هم وي او له ده سره پاته هم سي، نو دلته بيا انساني فطرت هرو مرو بدلېږي او د ښځي ذات بيا هغه څه كولو ته ځان اړ بولي، چي دلته وړاندي كول يې زه مناسب نه گڼم، خو د وړاندي سوو ټولو كېسونو په اړه تاسو په كار ده، زما لارښوونه وكړى، ولي چي دا كېسونه په ټولنه كي د مړه ډېر دي، چي تداوي يې يوازي په ډاكټر

د سينگار هټۍ

نه تر سره کېږي، بلکې په دې کې د ټولني د هر ډگر د پوهانو مرسته او ملاتړ او رايه د قدر او احترام وړ ده...

د معاشياتو پوه په بحث کې د برخي اخستلو پر مهال په مدلل انداز سره و ويل، چې د دې کيسو و شاته د معاشياتو دواړه اړخونه په ډېرې توندي سره کار کوي. د مثال په ډول هر هغه کس چې شتمني لري، هغه د جنسي خواهشاتو د پوره کولو لپاره ډېر ودونه کوي، بلي خوا ته که څوک د اولاد له نعمت څخه بې برخي وي؛ هغه هم پرله پسې د دولت په زور ودونه کوي او ورسره د علاج په خاطر هم روپۍ بې تحاشا خرڅوي او دا تر هغه ساعته پوري وي، چې طمع يې نه وي ختلې... هر کله چې دې د ژوند هغه مقام ته ورسېږي، چې له هري خوا مايوسه سي، نو د اولاد پر ځای د ده فکر د خپل ځان او مېرمنو د مستقبل د معاشي لانجو پر خوا واوړي، ځکه د کاروبار ساتلو لپاره خو زموږ په ټولنه کې د نارينه ضرورت وي، دا شی د نن سبا په معاشره کې که څه هم ډېر مشکل نه دی، خو بيا هم زموږ ټولنه د نارينه د برتری (Male Dominancy) له کبله په معاشي توگه د دې تکليفاتو ازاله نه سي کولای. دلته که چېرې د ټولني وگړي له ده سره لږ کومک وکړي او دا مذکوره کس لږ د قربانۍ جذبه ولري، نو د ده دولت او جايداد يوازې دا نه چې بچ کيدلای سي؛ بلکې نوره وده هم کولای سي..

شېر خان ناخاپه رغ پر وکړی، چې هغه څنگه..؟

د معاشياتو پوه ځوان په برجسته توگه و ويل، چې د چېرې له لاري.. معنا دا چې که دی خپل دولت او جايداد د ټولني د بنو چارو لپاره و يوې ځانگي ته حواله کړي، نو دا به د ده د دنيا او آخرت گټه وي، د ده نوم او عزت به هم خوندي پاته وي او د ده له دولت څخه به نور بې آسري خلک هم پوره مرستي او گټې تر لاسه کوي.

ډاکټر نادر د نفسياتو پوهاند ته چي کله د رايي ورکولو دعوت ورکړ، نو د نثار د مزاح حس را بيداره سو او ډاکټر نادر ته يې وويل، چي دا خو والله خورا دلچسپ بحث دی، په دې کي خو د ډېرو بڼه ورسره کېدلای سي، ماته هم ژر موقع را کړه، چي خپله ونډه پکښې واچوم او له دولت څخه خپله برخه پوره کړم.

ډاکټر نادر په خدا وړ غبرگه کړه.

خدای د صابرانو مل وي...

د نفسياتو ماهر وويل،

والله دا سخت مقام دی، چي سپړی خبره ورباندې وکړي. په هر کور کي د ماشوم موجودگي ژوند ته ښکلا ور بخښي، د ماشوم ژوند هر نر او ښځه د خپل ژوند تر ټولو قيمتي اثاره گڼي. ځکه د نن له ماشوم سره د دوی د کور مستقبل تړلی وي، خو که دا هر څه ونه سي، نو تيت او پرک پاته کېږي... نو دا د يوې داسي نفسياتي ناروغۍ بڼه واخلي، چي علاج يې يوازي په تسلي او داروگانو نه کېږي. ځکه محروم انسان چي تر څو داسي اسباب نه وي لټولي، چي د ده زړه په ډاډه سي، هغه پر کراره نه سي کښېنستلای.. که څه هم د بل بچي په غېږه کي اخستل او يا د ټيسټ ټيوب له لاري د بچي پيدا کول د دوی دنياوي لانجې تر څه حده کمولای سي، خو لاکن دا انسان په باطن کي بيا هم يوه خلا احساسوي. دا انسانان آخر په غبرگون وړکولو په خپله ټولنه کي د منفي کردار لامل و گرځي او په ټولنه کي د دوی وجود د نورو لپاره د نفرت وړ گرځي، خو که له اولاده څخه بې برخي دواړه وگړي (نر او ښځه) په اصلاحي کارونو لاس پوري کړي، نو له منفي اړخ څخه د مثبت اړخ لوري ته يوازي دانه چي دې جوړی يادې وگړو ته گټه رسېږي؛ بلکې د ټولني لپاره هم په گټه وي.

د سينگار هټۍ

واجد چي سو که سو که نوټس اخستل، چي کله موقع تر لاسه کړي، نو په سنجيدگي سره يې داسي وويل...

د نامردۍ په اړه د نړۍ تاريخ ډک دی، لاکن په پرمخ تللو هېوادونو کي دا انسانان د ټولني تر ټولو زيات با اصوله او باکر داره خلک پاته کېږي، زياتره پوهان ټول عمر واده نه کوي او ځانونه د ټولني د بېبېگري لپاره وقف کوي، په نورو مذهبونو کي که مور و گورو، په عيسويت کي پادريان هم کله هم واده نه کوي او د خپل ژوند ټول خواږه د بل د خوشحالی او ټولني د بېبېگري لپاره په کار راولي، بلي خواته بې اولاده جوړی چي کله د بل چا بچی په غېږه کي واخلي، نو دا د نړۍ د تاريخ الميه ده، چي دا ماشوم بيا دوی د طوايف په توگه او يا د نورو دندو لپاره په کار اچوي او که نارينه وي، نو بيا د دې نارينه اصل پلار د دې کورنۍ د جايداد تر لاسه کولو په موخه د خپل بچي ذهن سازي کوي، ځکه د ژوند پر يوه نه يوه پړاو باندي دا په غېږه کي خپل کړل سوي بچيان دوی ته د هوکه ور کولای سي..

دا ټول خو د دنياوي مال او اسباب لپاره دي، خو له بچي څخه محرومه او خاص کر د نارينه بچي څخه محرومه جوړی گړد سره ذهني سکون نه سي تر لاسه کولای او په خصوصيت سره هغه بڼځه چي د اولاد قابله وي، خو قسمت يې د ژوند تړون له يوه شنډ مېړه سره کړی وي، نو هره مياشت چي پر بڼځه باندي کومه ناروغي راځي، هغه هره مياشت د دې د بچي د پيدا کېدلو طمع نوره را پورته کوي او دا تر خپلي (Fertility) تر وروستي پړاوه پوري په هيله او اميد ژوند تېروي، خو مور به د يو چا و حوصله ته د صبر بندونه تر کومه او تر څو پوري تړو، بايد هره مور او پلار خپل بچيان په کوشنيوالي کي هرو مرو لږ تر لږه په دې حواله يو ځل ډاکټر ته ور بڼکاره کړي او دويم دا چي بايد هره نجلۍ او هلک تر واده مخکي د

بچيانو د زېږېدلو د صلاحيت معلومولو لپاره له ډاکټر سره صلاح وکړي. دا هغه اسانه لاري دي، چي ټولنه له ډېرو شيانو او ستونزو څخه راگرځولای سي.

بلي خوا ته که چېري داسي و نه کړل سي، نو په فکري حواله غټ خلک غټ سوچونه وهي او دا بې اولاده جوړۍ داسي څانگه جوړولای سي، چي د يتيمانو بچيانو روزنه کولای سي، چي يوازي بې اولاده مور او پلار د ټولني ستونزه او الميه نه ده؛ بلکې هغه ماشومان د چا چي مور او پلار نه وي، له داسي يتيمانو څخه هم د نړۍ هره ټولنه ډکه ده، بس يوازي د فکر بدلون او اراده په کار ده، چي کله يې فکر له جنس څخه د ټولنيزي بڼېکړي خوا ته واووبست، نو بيا په ټولنه کي د داسي محرومه خلکو هيڅ کمۍ نسته، چي ژوند يې پر قدم قدم د نورو په آسره پاته وي..

ډاکټر نادر چي شېرخان ته و کتل او د څه ويلو به يې ورته ويل، نو ډاکټر نادر د ده په کيفيت پوه سو، نو ځکه يې د چايو څښلو د دمې اعلان وکړ.

شېرخان له جېبه څخه تشو را و ايستی او تودې غټي اوبښکي يې پاكي کړې او مخ په وړاندي کرار کرار يوازي روان سو.

.....

شېرخان نور دومره توان نه درلودی، چي په دې طبي او اصلاحي سمپوزيم کي پاته سي، ځکه چي ده هغه څه تر لاسه کړي وو، چي له کلونو کلونو څخه يې دی په لټون پاته وو، خو د ده د فکر په بټۍ کي دا وخت داسي اوربل وو، چي د فکر او وجدان څپو لمبې پکښې کولې او د غور او لټون لاري پکښې نقشه کېدلې، د عمل او کار کاري وارونه پکښې بڅېدل او دا داسي حالت وي، چي انسان هري خوا ته

د سينگار هټۍ

کېرولای سي... د شېر خان پر بدن خولې را رواني وې، ماغزه يې په جوښ وو، د زړه غورځنگ او دربی يې نژدې خلکو اورېدلای سو... لاکن چي کوم شي ده ته تکیه ورکړې وه، هغه د ده پخه او مصممه اراده او د ژوند تېرولو په اړه کلک هوډ وو... دی چي به کله هم له داسي حالت سره مخامخ سو، نو د مکتب د هغه استاد خبره به ور په یاد سوه، چا چي ورته ویلي يې وو. چي د انسان ښوونکي پنځه شيان دي، لومړی مور، دویم استاد، دریم ادیب، څلورم ټولنه او پنځم ریاست... دی کرار کرار پر لاره روان وو او یو دم یې له جېبه موبایل را و ایستی، په فېس بک کي یې د فلسفې هغه پاڼه کلک کړه، چي په هغې کي به هره ورځ یوه نوې خبره او نوې تگلاره په نڅښه کېدله او پر هغه به بیا بحثونه کېدل. د نن ورځي لپاره چي کومه خبره پر دې پاڼه خوره سوې وه، هغه په دې ډول وه.

"د کوم قام چي ډېره برخه حق پېژندونکي، حق غوښتونکي، پوهنیزه مینه لرونکي، اولسواکي خوښوونکي، وجدان لرونکي، ځان پېژندونکي او د ټینګي ارادې لرونکي نه وي او بل لا دا چي بېځایه زهتوب (اناپرستي) لرونکي هم وي، نو داسي قامونه که هر څومره شتمن وي؛ تل بې وسه، بې وزله او د نورو صنعتي هېوادونو پر در ولاړ وي."

ځکه نو ده له ځانه سره و پتېيله، چي خپل حق پېژندل او تر لاسه کول، خپل ځان پېژندل، وجدان او انالزل او ټینګه اراده داسي شيان وي، چي دا زما په خپل لاس کي دي او دا څه گران شيان هم نه دي... په ژوند کي که زه له یوه شي څخه محروم پاته کېږم، نو د خدای په دې ویر جهان کي د کار پنځه نوري لاري پر انسان خلاصېږي، لازمي نه ده، چي د یوه شي په لټون او خوند پسې موږ نوري ټولي لاري او د خوندونو د جهان دروازي پر ځان باندي و تړو،

هم دا هغه مقام وو، چي شپړ خان له ځانه سره يوه کلکه او پخه اراده وکړه او همدې فکر او خبري لږ و غوراوی او ماښام ناوخته کور ته را ورسېدی...

.....

شپړ لالانن دي والله که خوب ته پرېږدم، ماته به خواه مخواه وايې، چي په دې درې نجونو کي دي کومه يوه ښه ايسي، چي زه يې خپله وربنده جوړه کړم.

فرزاني په ډېر ټينگار خو په مينه ناکه لهجه ورته وويل.
کومي درې؟

هاهاها، لېونی؛ ته خويې نومونه راواخله.

يوه پروين نرسه.. دويمه يوه بله پېغله ده، چي هره دويمه ورځ مور ته فون کوي او خپل نوم نازنين را ښيي او بل زمور د کلي د کریم جان اکا ښياسته لور نازدانه...

دا درې لږ دي، څه نور نومونه هم راته واخله..
شپړ خان په موسکا وويل.

نه بس؛ چي ډېری سي خرېری سي. په دغه درو کي يوه راوښايه..
د فرزاني لږ هيله پيدا سوه او په چټکي يې ورته و ويل، لاکن شپړ خان بيرته پوښتنه ځنې وکړه..

ستا په دې درو کي کومه يوه خوښه ده..؟
نازدانه ډېره ښايسته او په کار پوه ده، دا نازنين زما ډېره نه خوښېږي، خو پروين مي زياته خوښه ده، ځکه چي هغه به د مور علاج هم کوي.

يعني ته له کوره کلېنک جوړول غواړې..
شپړ خان په خندا ورته وويل.

گوره لالا! زه له تاسره سيريس مجلس کوم او ته مذاق کوې.

د سينگار هټۍ

مذاق خو نه كوم، حقيقت درته وايم، بيا به د محلې ټول خلک
 کورته د علاج لپاره راځي او بنځي خوبه نور ارواني وي...
 څه وسو، که موږ د چا په بڼه ورسو...
 فرزاني بيرته خبره ور غبرگه کړه.
 تاسو د چا د علاج خبري شروع کړي دي...
 د شپږ خان مور په شپږ لې ساه خوني ته راننوتله او له بچيانو څخه يې
 وپوښتل.
 موري! دا فرزانه ده، له مانه کښېني، هر وخت د کوزدې خبري راته
 کوي.

لوري! ته ورسه، د ماخستن ډوډۍ تياره کړه، ناوخته دی...
 فرزانه هم کراره ولاړه سوه، مور يې د شپږ خان په څنگ کي
 کښېنستله، څو کراري کراري خبري يې ورته وکړلې او په آخر کي
 يې لږ په لوړ بڼه ورته وويل، چي زموږ گاونډی دی، زموږ په مخکي
 ځوان سوی دی، بڼه مور او پلار يې دي، هستمن دی، بس بله به نه
 پکښې کوو،

شپږ خان خاموش پاته سو او هيڅ يې هم ورته ونه ويل.

په سينگار هټۍ کي د نوي ټيکنالوجۍ په راتگ سره شپږ خان نوي
 نوي تماشي ليدلې، په مېسنجر کي د ميني ډک وایس او ليکلي
 پيغامونه، لوڅي او فحش لطيفې سيکسي سندري، په واټس اپ کي
 د خپلي ميني د صداقت اعتبار او قسمونه، ډول ډول د ځان او د نورو
 پېغلو عکسونه رالېږل، چي د سړي جنسي حظ پاروي او چا او چا خو
 لا دا هم کول، چي خپل لڅ کلپونه به يې هم و شپږ خان ته را استول.
 همدغه ډول به ځوانانو د جنسي اعضاوو سپرېکاني، د طاقت گولۍ،

غبارې او داسې نور توکي په لويه کچه وړل، چي د هغوی د عملي ژوند هينداره پکښې ښکارېدله، د پېغلو په اړه چي د پېغلټوب کوم توکي بازار ته را روان وو او پخوا به پخو ښځو په ډېره پرده کي وړل، خو اوس به د هغو شيانو رانيولو لپاره ځواني نجوني په داسي لوی زړه راتلې، چي په داسي خريدارۍ به يې فخر کاوی...

د نازنين راتگ د پخوا په څېر روان وو، د پوځي ښځي هم تر اوسه پوري خپلي هڅي رواني ساتلي وې، د پنډي ښځي هم هيله نه وه ختلې، گاونډی د کاندار تقيب الله هم د خپل نفس او مقام په جنگ له ځان او جهان سره بوخت پاته وو او ورو سترگو يې اوس د تشدد بڼه خپله کړې وه، د دکان مالک ظاهر شاه کرار ناست او بې خاره يې خلي پيسې راټولولې. لاکن د ژوند په دې هنگامه کي شېر خان اوس ډېر په احتياط ژوند کاوی، اخلاق، د بل کومک، وسيله، محنت او خواري د ده د ژوند ځانگړتيا وه، خو اوس يې د فېشن پر ځای د سوچ او فکر و سينگار ته پام ور اووښتی وو او هر وخت به په سوچونو کي ورک وو، سنجيدگي يې اوس د ژوند خاصه جوړه سوې وه، که به چا گپه او مسخري ورسره وکړې، نو د پخوا په شان برجسته جملې يې اوس په زغم او ناصحانه انداز خپلولو اووښتي وې. په ده کي دا بدلون هر ملگري احساساوی. ظاهر شاه څو واره له ده څخه په يوازيتوب کي د دې سبب و پوښتی، خو ده به ورته وويل، چي دا د مدنيت پراوونه دي، چي پر انسان تېرېږي او لازمي نه ده، چي انسان دي پر يوه حال باندي همېش پاته سي، د انسان ترجيحات له وخته سره بدلېږي او هوښيار بني آدم هغه وي، چي تر وخت مخکي د را روان سيلاب لپاره بندونه و تړي، د فطرت او د هغه له اجزاوو سره مينه اوس د شېر خان په فطرت کي ورځ تر بلي زياتېدله، د ده زيات وخت په کور کي د نوو کتابونو په لوستلو او له خپل ملگري

د سينگار هټۍ

واجد سره په بحث او مباحثه تېرېدی. د فطرت له اداگانو سره د مینې په خاطر یې خپل خوږ دوست عبدالقادر ته فون وکړی او د غره د تگ اراده یې ورته څرگنده کړه، هغه هم د اتوار د ورځې د چارغابني د تگ د پروگرام ورته وویل، چې نن سبا هسي هم غرونه په سپینه واوره پوښلي او د ښکلا پر وني یې پر سر غوړولی دی...

د اتوار د ورځې په پروگرام کې شېرخان دومره خوندونه د فطرت له اجزاوو سره په ملاقات کولو تر لاسه کړل، چې ملگرو یې هم په پام کې نیولي وو، د غره پر څو کو یوازي ناست او سوچونه وهل، سړې او خونکي هوا ته خلاص پټر نیول، د بوټو خوشبو د گوتو پر سرو را ټولول او سوښکل، د واورې خڅوړې جوړول او پر ملگرو غورځول، بیا په واوره کې اوږد اوږد غځېدل، له خوشحالی جگ جگ غورځېدل، له ملگرو سره په واوره کې شا او خوا اتن اچول... داسې کومه خوشحالی او مستي وه، چې شېرخان په دې پکنک کې ونه کړه. له غره څخه چې ماخستن کور ته سترې راغلی، نو مور یې ښه د لاندي ښورواوړلره پخ کړې وه او شېرخان هم په دغه ماښامنی په ښورواوړ خوند له کبله داسې ځان موږ کړی، چې مور یې هم ورته حیرانه سوله، خو د شپې ناوخته شېرخان بیا په ځان اخته سو او د میتيازو تکلیف یې زیات سو، گڼې گڼې واش روم له تگ یې د مور او خور خوب هم ور خراب کړی، سهار یې طبیعت سم نه وو، خو له مجبوری کار ته روان سو، په دکان کې هم هر ساعت د میتيازو لپاره بهر وتلو دومره سترې کړی، چې اوس یې د سترگو پر شا او خوا توري حلقې پیدا سوې، ظاهر شاه نن ناوخته دکان ته راتلی او څوک نه وو، چې د ده پر ځای یې کار کړی وای، آخري ځل چې دی د میتيازو لپاره وواتی، نو په میتيازو کې یې زیاته وینه راغله او د ډېر تکلیف له کبله بې هوښه سو، یو ماشوم په منډه د دوی دکان ته

راغلی او ملګرو ته يې حال ور کړی، د دوکان دوه کارنده او ګاونډی نقيب الله په منډه ورغلل، د اېدهي ايمبولينس ته يې فون وکړی، هغه په لس منټه کې را ورسېدی.. نقيب الله شېرخان په غېږه کې نيولی را پورته کړی، دوو دکاندارانو يې لاس او پښې ورسره ونيولې او ايمبولينس ته يې و خېژاوی. د ايمبولينس ډرايور ورته و ويل، چې پر دې سټريچر يې پرېباسی، خو نقيب الله ضد کاوی، چې دی زموږ ملګری دی، زه يې په خپله غېږ کې نيسم، چې خوږ نه سي، يوه کارنده يې ظاهر شاه او کور ته هم اطلاع ورکړله، چې تاسو هسپتال ته ځانونه را ورسوی. شېرخان د بېهوشۍ په حالت کې ټول سره کېدی، دلته نقيب الله ته خدای موقع ورکړې وه او د ده پر بدن يې لاسونه او د خپل بدن اندامونه موشل او يو نااشنا او انجان غوندي احساس يې کاوی، د ده خوله هغه وخت د دکان کارنده په لاس را ټينګه کړه، چې د بېهوشه شېرخان د مخ مچولو هڅه يې کوله، کارنده ورته په خېنم سو...

په اېمرجنسي کې چې ډاکټر شېرخان و کتی، نو ژر يې يورولوجي وارډ ته واستاوی، ولي د ده بولي نه راتلې او تر نامه پوري يې مثانه ډکه سوې وه، په دغه حال کې ظاهر شاه هم را ورسېدی، هغه ژر ژر د ډاکټر نادر پوښتنه وکړه، ډاکټر نادر چې د شېرخان په ټوله ناروغي خبر وو، نن پر رخصتي وو، ځکه په وارډ کې بل ډاکټر کفيل "چې پر ډيوټي وو" شېرخان و کتی، له بهر مېډيکل سټور څخه يې ضروري سامان را و غوښتی، ګلوز يې په لاس کړل، پر شېرخان يې سکرين را وګرځاوی او نقيب الله ته يې و ويل، چې ته اوس د لږ ساعت لپاره د ده له کټ څخه را کښته سه، ځکه دا سکرين د ډاکټر او ناروغه تر مابين ډېر څه سره شريکوي او له نورو خلکو څخه د مريض پټي او پټ پټوي...

د سينگار هټۍ

ډاکټر کفيل تر ډېره پوري له شېرخان سره په تداوي لگيا وو، نرسي کښولا ور ولگوله، ډرپ چالان سو، ستنې ور و لگېدلې او ښه ساعت وروسته ډاکټر کفيل د بولو (Foly's) تيله په لگولو کې بريالۍ سو، دغه وخت د شېرخان مور او خور هم را رسېدلي وو، دوی چې د شېرخان شا او خوا سکرين و ليدۍ، نو مور يې په چيغو سوله او سيخ ورغله، شېرخان ته و درېدله، ډاکټر کفيل ډېره منع کړه، چې دلته مه راځه، لاکن د مور زړه وو، هغه کله کرارېدی سو، د متيازو تېلۍ چې يې څه رنگه و ليدله، نو په پنځه منټه کې له متيازو ډکه سوه او نور د شېرخان حالت هم سوکه سوکه پر سمېدلو سو، خو د ډاکټر کفيل پر تندي باندي په پرله پسې توگه تودې خولې را روانې وې. د شېرخان د مور چې د ده و خولو ته پام سو، نو د ده شکريه يې ادا کړه او د خپل بچي د صحت او پت د خيال ساتلو په اړه کرار کرار تر ډېره ورته لگيا وه.

.....

شېرخان که څه هم اوس په هوبښ کې وو، خو توده تبه يې له بدنه نه وتله، خوراک ته خويې گړدسره خوله نه ور وړله، يوې خوا ته د تبې گرمي او بلې خوا ته د پرېشاني پر تندي باندي خولې... ناروغۍ په يوازي دوو ورځو کې ښايسته شېرخان ډېر کمزوری کړی، لومړۍ شپه په هسپتال کې د سينگار هټۍ يوه کارنده ورسره تېره کړې وه، سهار چې يې مور هسپتال ته را و رسېدله، نو کارنده يې رخصت کړی، چې څه رنگه دی روان سو، نو شېرخان د مور په غېږ کې سر کښېښووی او دومره ډېر يې و ژړل، چې سلگۍ يې تر ډېره پوري نه درېدلې، د مور ميني او ډاډ که څه هم شېرخان ته تر يوه حده پوري تسلي ورکړه، خو د شېرخان پر شخړه باندي د خوف او وېرې يو

احساس هر چاليدلای سو، چي ښه وخت تېر سو، نو شير خان له مور سره پټ مجلس شروع کړی، د مجلس په ميان کي به يې مور خو واره ډاکټر کفيل ته ورغله او له هغه څخه يې پوښتني وکړې، بيا به راغله او هغه حال به يې شېر خان ته و وايه... شېر خان به په دې خبرو کله ډاډه او کله نور هم فکرمند سو، مور يې خو واره د دکان هغه کارندوو ته هم ژنگونه و وهل، چي له شېر خان سره تر هسپتاله پوري راغلي وو، يو وار يې مور هڅه وکړه، چي نقیب الله ته هم ژنگ ووهي،

"خو شېر خان د حالاتو د نزاکت له کبله منع کړه. ځکه ټولي خبري او کړی يوازي د نقیب الله تر خبرېدلو پوري رسېدلې، نو مور او زوی دا مناسبه و گڼله، چي تر څو نقیب الله خپل وار کوي، مور به خپلو کارو ته تکیه ورکړو، تر ماخستنه پوري مور او زوی په يوه نتيجه و رسېدلو، که څه هم مور يې دې فيصلې ته غاړه نه ايښووله، خو د زوی ډېر اصرار او د مستقبل په خاطر يې ور سره ومنله."

اوس به ناجوره شېر خان دا پرېکړه څه ډول او څه رنگه تر سره کوي، مور يې په دې هکله اندېښمنه وه، خو شېر خان ورته وويل.

موره! زه دهغې مور زوی يم، چي کله يې هم و ماته د وېري او خوف احساس نه دی راکړی، ته ډاډه اوسه، زه به هر کار پر خپل خپل ځای او وخت سر ته رسوم، د هر چا د خوښي، ارمان او امانت خيال به ساتم.

زه به نن شپه او سبا ورځ دا ټول کارونه تر سره کړم او بل سبا که خدای کول، چي لمر راخېژي، مور به د نوي پړاو نوي منزلونه څارو...

د سينگار هټۍ

ژوند هر اړخيزه عملي حقيقت لري، هر يو ماشوم نن هم له دې پيغام سره نږی ته راځي، چي خداى پاک لاله انسان څخه په پوره توگه نه دی مایوسه سوی، گناه د عادت له لاري په انساني وينه کي خپل وراثتي مقام ټاکي او په انساني ټولنه کي د تخريب باعث گرځي، هر هغه فعل چي د اجتماعي نفسياتو او اصولو په ضد فعاليت کوي، يوه ستره گناه ده، منم، چي جمال د خداى په دې ډېر خوښ دی، چي خداى په خپله ستر جمیل دی، خو انساني جمال په يوه داسي ټولنه کي "چي په هغې کي بدرنگۍ خپلي ريښې ټينگي کړي وي" دا باعث د شرم، خوف، گناه او وېري علامت و گرځي. زمور ټولنه له ډېرو ښېگړو سره سره په يوه داسي بدرنگه کار هم اموخته ده، چي هغه کار د نسل انساني د بقا لپاره لازم دی او په هر ذي روح کي د توليدي نظام شتون د هغو د نسل د بقا لپاره لازمي وي، خو انسان د خپل توليد د پرمختگ لپاره له ټاکل سوو اصولو څخه مخ اړولی دی، هر هغه حد يې تر پښو لاندې کړی او پار کړی دی، کوم چي حيوانات هم نه کوي، تاسو کي به لږ خلکو سپی له سپي سره او سپی له سپی سره په جنسي چاره تر سره کولو ليدلي وي، کله به مو هم آس له آسه سره او اسپه له اسپي سره په سيکسي فعل تر سره کولو نه وي ليدلي، خو د حضرت آدم اولاد دا ټولي چاري په پرېمانه توگه تر سره کوي. د هري ټولني غوښتني او د ژوندانه معيار جلا جلا وي، پښتني ټولني لا د مدنيت هغه پړاوونه نه دي تر سره کړي، کوم چي د نورو ټولنو وياړ دی. مور ته تر اوسه په علمي، ادبي، سياسي، اولسي، فلسفي او معاشي توگه ډېر سفر پاته دی. ښايي؛ دا خبره به بې ځايه نه وي، چي په ډېرو څانگو کي لا مور تر اوسه گامونه نه دي اخستي او تگ مونه دی پيل کړی، خو د دولت او مال مينه او جنسي

تنده زمور د ځوان كهول په رگونو كې داسې گډه سوې ده، چې هر حد او هر قانون يې تر شا كړی دی، د دې وجوهات لټول د دې ټولني مسؤليت په دې جوړېږي، چې د ټولني د پرمختگ د پېرې لارې فقط او فقط د همدې تندي له كبله په ټپه ولاړې دي، چې موږ ولي دومره جنسي تنده لرو؟ او ولي له غلطي لارې خپله تنده ماتوو...؟
 موږ د دې په بدل كې د څومره تاوانونو سره مخامخ كېږو...
 فقط د څو ثانيو د حظ لپاره موږ د څومره ناروغيو بوج پر غاړه اخلو..
 په يو فعل تر سره كولو موږ د څومره خلكو استحصال كوو...؟
 آيا! دا فعلونه په ټوليزه توگه د قام او ټولني په گټه او پرمختگ تمامېږي؟ او داسې بې شمېره تپوسونه چې د هغو ځواب د ټولني د باشعوره خلكو او رياست پر غاړه پور دی.

او اوس دا سوال چې موږ څه رنگه كولاى سو، چې د خپل نسل د بقا لپاره پر سمه لاره ځانونه هغه لار ته سم كړو، كوم چې په قانون، مذهب او ټولنه كې معياري، رواج او رواوي...
 تر څو پورې چې زما د ژوند د ارمانونو او زما د ذاتي ژوند خبره ده، نو دا فقط زما د مور، زما د معالج او خداى تر ميان يو راز وو، راز چې كله هم راز وي، نو هغه پر ټولنه د پېر بڼه اغېز كوي. دوه انسانان چې له يو بل سره بې كچه مينه لري، نو د نامعلومو اثراو د ضدیت په سبب هره ورځ په خپل ځان كښي سره ورك سي او د ژوند تر كيبونه سره پيوست كړي...

زه منم، چې له ما سره به د ژوندانه د پيوستون هيله د دېرو په زړونو كې روښانه وي او له دې څخه به پر مخ باندي يوه مقدسه رشته هم رغېدلې واى او دېرو به له ما سره بالواسطه يا بلا واسطه د جنسي اړيكو خيال په زړه او اراده كې درلودى، خو زما خداى زما د خيرنو او مقدسو دواړو گناهونو گواه دی، ما كله هم چا ته داسې هيله او

د سينگار هټۍ

طمع نه ده ور کړې، چي زه به په هغه تورن سم، زما د ژوند مرام فقط او فقط د بل مرسته، د بل د زړه ساتنه او مينه خورول ده. که د چا په دې خاطر اميد پيدا سوي وي، نو په هغه کي زما قصور او کوتاهي نسته، ځکه پوره خو يو خداي دی او انسان د خداي په څېر نه دی، ما کولای سول، چي د دې ټولني د وگړو خدمت نور هم وکړم، خو وخت او حالات د چا په لاس کي نه وي. زموږ په ټولنه کي اوس هم د شعور د پراختيا لپاره ډېر کار مانده دی، د رشتو د تقدس لپاره د جايز او ناجايز حدودو ټاکل پاته دي، د خپلو فرايضو او د بل د حقوقو تر ميان واټن ټاکل پاته دي، خو موږ فقط او فقط د يوې خيرني جذبې تر اثر لاندې ټول اقدار تر پښو لاندې کړو، ځکه چي کله رسوايي د چا په نصيب سي، نو د تقيب الله غوندي انسانانو قربت ور نصيب کړي. زه د هغو ملگرو د ميني پوروړی يم، چي له ما سره يې بې کچه او بې غرضه مينه کړې ده.. زه به نه مرم، زه به تر هغو له ژوند سره په جنگ يم، تر څو چي مي د ژوندانه خوله توی کړې نه وي، لاکن توپير به دا وي، چي له تاسو څخه به لږ نيهام، پر لېري واټن خو و زړونو ته درنژدې ژوند کوم...

شېر خان ماخستن پر واټس اپ باندي دغه پيغام د خپلو ټولو ملگرو په نوم واستاوی او بيا يې کرار د هسپتال په بستره کي ځان د خوب په حواله کړ.

وايه؛ شېر خان! تش دي نوم شېر دی، که دي د شېر کارونه هم کړي دي؟

هغه خوبه زه و تاته و وايم، چي څه مي کړي دي. ډاکټر صاحب! دا خوراته و وايه، چي تا څه وخت زه کتلم، هغه وخت څه پېښه وسوه او څوک څوک ولاړ وو..

شېر خان ډاکټر کفيل ته مخاطب وو..

شېر خانه! ته مطمئن اوسه، د ډاکټر او مريض تعلق، د هغو خبري او رازونه، دا د ډاکټر او ناروغه تر میان امانت وي، په طب کي امانت داري لومړی شرط دی، ستا هر څه له ما سره امانت دي... البته. تر دې جمله وروسته ډاکټر کفيل د څه شېبې لپاره پټه خوله سواو د شېر خان تلوسه نوره هم زیاته سوه او په چټکي سره یې پوښتنه وکړه..

ډاکټر صاحب.. دا البته.. څه معنا؟

ډاکټر کفيل څه شېبه پټه خوله وو، بیا یې وویل:

داله تاسره کوم کس راغلی وو...

هو؛ هو؛ نقيب الله..

شېر خان جمله ور بشپړه کړله.

دا کس و ماته ښه سپری نه معلومېدی. کېدای سي، چي په لاره کي

ده له تاسره کوم حرکت کړی وي...

ډاکټر صاحب! څه درته و وایم، همدا خو هغه غم دی، چي د ژوند په

هر پړاو کي یې زه او نور ځورولي یو او دا کس خو بېخي... چي په

بیماري کي یې خپله مکروه څهره نوره هم راښکاره کړه...

ته ولي له دې سپري څخه دومره خار خورې...؟

ډاکټر کفيل په سنجیدگي سره تپوس وکړی..

شېر خان څو شېبې خاموش پاته وو، بیا چي یې بالا و کتل، چي

ډاکټر یې د ځواب اورېدلو منتظر دی، نو یې د زړه خروښ په دې

خبرو کم کړی...

ډاکټر صاحب! ټولنه ټوله له داسي بدمرغه کردارونو څخه ډکه ده،

ما چي چېرې هم ژوند کړی دی؛ هلته زه د ډېرو لپاره د خوښی وړ

یم، هم دغه خبره زما د ژوند د خوشحالی مرام هم دی، اوس چي

د سينگار هټۍ

دی به له ما سره څه چلند کوي، له هغه څخه د بچ کېدلو لپاره موږ
فيصله کړې ده، چي موږ سبا له دې ښاره څخه کوچ وکړو او نور
ژوند هلته تېر کړو... نو ځکه زه له تا څخه دا خواست کوم، چي نن
مي له هسپتال څخه ډسچارج کړې.

شپږخانه! ته د دومره لوړي حوصلې خاوند يې او فقط د يوه کس له
کبله ټول ښار او سيمه پرېږدې، ستا د خامپوڅو ښار، چي ستا د
ژوند ټولي خاطرې ورسره تړلي دي...؟

هو؛ ډاکټر صاحب! څوک په رضا له ملکه نه ځي

يا ډېر غريب سي يا د يار له غمه ځينه

خو ته به چېرې او کوم ځای ته ځي؟

ډاکټر کفيل په تجسس وپوښتل؟

ډاکټر صاحب! ما يو ځای لوستي وو، چي د پرمختگ لپاره يا
سمندر ته ځه او يا دربار ته..

ډاکټر په حيراني ور وکتل، چي څه مطلب..؟

سمندر لوی وي، ساحل لري، له هري خوا دريابونه ورته راځي او

دربار غټ او لوی وي، خلوص لري، دهر چاښه پکښې کېږي..

ډاکټر زياته کړه، چي خبره لږ نوره واضح کړه...

په اصل کي په کوشنيو ښارونو کي مدنيت ډېر پرمختگ نه وي

کړی او ډېرې بدمرغۍ وجود لري، په خصوصيت سره جنسي تنده

او بېلاري... زموږ د ټولني اقدار سره تيت او پرک کړي دي... په

لوی ښار لکه لاهور کي که څه هم هلته دا خويونه ډېر دي، خو هغه

په يوه خاصه پيمانه او خاص ځای او زمان کي وي، هيڅ څوک

څوک نه مجبوروي، چي په زوره کار په وکړي. دلته خو د شريف او

بياد حسينو خلکو ژوند د بل پر رحم او کرم باندي وي...

ښه؛ په لاهور کي به نو ته څه کوي...؟

ډاکټر بله پوښتنه وکړه...

ما له يوې اېډورټايزنگ کمپنۍ سره معاهده کړې ده او هغه د بې وزله ماشومانو او کونډو په هکله پر شو پروجيکتونو باندي لکيا ده؛ کار کوي، ډاکومينټرياني جوړوي، زه به له هغوی سره په دې کار کي کومک کوم او هغوی ماته د ښې معاوضې ډاډ را کړی دی... شپږخانه! که خفه کېږې نه، نو د يوه ذاتي پوښتني کولو غلطي کولای سم؟

ولي نه؛ ډاکټر صاحب! ته خو زما په هر څه شريک ډاکټر يې... شپږخان و ډاکټر کفيل ته نوره هم حوصله ورکړله.. دا چا، کله او څه رنگه له تا سره وکړل...؟

ډاکټر صاحب! ما تاته نه ويل، چي زه شپږخان يم او د مېراني کارونه کوم. د شپږخان يو دم د مخ کيفيت بدل سو.. نری خوله ورباندي راغله، خو په لوی زړه او غت اوازي يې وويل، چي دا په کوشنيوالي کي زما لېونۍ انا په بياتي باندي له ما سره کړي وو، چي زما فرض يې په بېخ کي را پرې کړی وو، خو... د ډاکټر کفيل تر خوله خبره نه راوتله...

هو؛ زمور. مشرانو هم ډېره بې غوري کړې وه، مور په کلي کي وو، ښار ته په راتگ کي ډېر وخت تېر سوی وو او وينه هم ډېره بهېدلې وه او زه له پلار سره نامراد بېرته کور ته تللی وم...

خو شپږخانه! ما چي ستا ژوند مطالعه کړی دی، ته څه رنگه په دې بې حسه ټولنه کي ژوند کوې او د دې جنسي ماحول او وېرو تر ميان ستا خپلي جنسي آرزوگانې څه رنگه خړوبوي...

هو؛ هو... زه هم زړه لرم، زه هم آرزو، خواهش او جنسي تنده لرم، خو دا ټول مي د صبر په اوبو، د زغم په صابن او د يقين په توليه له ځانه ليري ساتلي دي.. زما ژوند فقط تر درې کسانو پوري راز وو او اوس

his sick society to die. Perhaps because of his passion, the Nobel Prize-winning committee awarded him the Nobel Prize for Literature. Taban possesses the same revolutionary spirit, but We see a big difference between Taban and Gabriel Garcia Marquez. Taban is not only an artist but also a revolutionary doctor and he really wants his sick patient to be treated, which is very close to him. I think the struggle to save its patient is brilliantly portrayed in the present novel.

Although the current novel is a tragedy and having a horrible end , Taban is trying to paint an accurate picture of the spirit of our current society through different colors like a beautiful artist in his novel. Taban's Psychological Society is a society full of diseases. Like the beautiful Urdu fiction writer **Manto**, Taban also says that don't abuse the sexual misconduct prevalent in the society, but try to understand its economic and psychological causes. He is strongly opposed to capitalism as well as educational backwardness. Taban's characters are ignorant, they have many economic constraints, they are currently living in the age of modern communication in the world, most of them are people, who have the modern mobiles in their hands , which contain

I have spent more than thirty years in his friendship with him, it is also the reason that I know each and every aspect of his personality, and before the reading of the present novel it was also my claim and still it is my claim. But when I studied the instant creation, I asked from myself that Mr where are you, you were wrong and you know nothing about him, and he is a totally different man, who was living, residing and laughing in your mind and your thoughts. Believe me, after the study of novel, I found Taban a very different man. Don't think that he is a very happy man, no he is very unhappy and gloomy man. Really he is in pain. It is only your idea that he is the man of peaceful mind, no he is a man of different Outlook and has a lot of concerns regarding our present society. He is a fierce and ferocious man of Pashto literature as **Jonathan Swift** of English literature.

It is not my idea only, but I am sure that Taban is not writing a novel at the moment, like a doctor he is just sitting next to a dying patient and knowing the cause of his disease and treating him properly. The good news here is that Dr. Taban does not want his patient to die at all. This is exactly the attitude of **Gabriel Garcia Marquez**, he is also fighting in every one of his novels. He does not want

An old fisherman **Santiago**, one day when goes for the purpose of fishing in the sea, a very old dream of his comes true and a great wish shows to be proved and fulfilled. Here a huge fish, which looks like a giant and basically is marlin fish, gets caught in his hook, but now bringing this giant fish to the shore is the biggest problem for him and in the same struggle. Eventually, the same novel comes to an end. The same Marlin problem with **Dr. Liaquat Taban**'s current novel lies here with me. Although I have only a few sentences to write on it, but these sentences are very difficult for me. Really and no doubt there is a great piece of writing like Marlin in front of me, a very complex piece of writing written in a very scary way on a very complex society. My only wish is that people would rather go to the story of this novel and its style of writing. Try to understand the ugly spirit of the society presented in it, which is a great credit to Dr. Liaquat Taban, who is a fierce rebel against tradition and who represents a very modern society in a very modern way. But it is the irony of fate, when we begin to think over this modern society, we find it very ugly, dirtiest and tremendously and extremely unclean.

Apparently Doctor Taban is a very simple and innocent person, it is true,

The world of Maniacs and Taban

At the moment I feel very nervous and I do not understand what I should do. Some people use exaggeration in life and whenever they do something, they exaggerated. Let's say I'm doing something very important. I don't think that's the case here, but the fact remains that I have been assigned a very hard job and since there is a severe shortage of critics in Pashto literature and then I am not a critic myself and this is not my job, Maybe that's the reason for the panic, yes, of course I'm a fiction writer, so I want everything I say to be clear and it is also my desire that it would be my good luck if people like my opinion, and since I have deep and old relationship, connection and association with English and Urdu literature, in consequence of that I am so serious and you can say uneasy and worried as well. I don't want people to agree with me or they should have the same views like mine, but they should try to think over my opinion once they close their eyes.

The **Old Man and the Sea** is one of the most wonderful novels in the world of literature, which is very beautiful, very short and the American writer **Ernest Miller Hemingway** won the Nobel Prize for Literature for this writing.

the poison spread by the world's major economic powers in the form of sex movies, which is making us all Sex Maniacs, increasing our sexual needs, we have this ugly problem all the time and we can not do anything other than sex and its pleasure attracts us all the time. The question arises and in fact the world's major economic powers and their agents do not want us to become an economic power, they are trying to make us sexually ill by injecting us with sex. Don't let our mental abilities develop. May economic slavery be our destiny like every backward country in the third world and may we all be destroyed and ruined in the same way. In fact, Dr. Taban has written this novel in his own and unique style. As such, we can see his full observation. His excellent study and his control over the subject. From a medical expert, this novel is in fact a gift for Pashto literature and its readers. Let's not look at it as it is, but understand its spirit and try to understand the good intentions behind it. This is a novel by the modern Jonathan Swift of modern Pashto literature and full of horrible satire. It's a creation. I appreciate it. I appreciate the moral courage that the doctor has shown in presenting such a terrifying subject and now it invites you to read it. Thanks

Farooq Sarwar Advocate June 11, 2020

د سينگار هټۍ

چي داراز د يو بدرنگه له لاسه راز پاته نه سو، نو زه نه غواړم، چي له ماسره د ترلو کسانو و جذباتو ته زيان و رسوم...
د ډاکټر کفيل وروستی پوښتني ته شېر خان په بستره کي سره را ټول سو او په ټينگه او مصممه اراده او کلک هوډ يې داسي وويل.
د بل د خوښې او آرزو په خاطر خپلي خوښي او آرزوگانې تر پښو لاندي کول زه عبادت گڼم، د بل د زړه ساتنه د نېک مقصد په خاطر د ژوند تر ټولو لوی مرام وي او زه به دا مرام تر وروستی سلگۍ پوري تر سره کوم.

(پای)

۲۰۲۰، ۰۲، ۰۲ اتوار

د ليکوال چاپ سوي آثار

ناولونه:

- ۱: څور پدلي سره يوشول: چاپ کال ۲۰۱۳م کال
د ۲۰۱۳ز کلنۍ ايالتي جايزه وپرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ) او
د ۲۰۱۳ز کال د حافظ الپوري د سيالۍ لومړۍ جايزه
- ۲: دارالامان: چاپ کال ۲۰۱۷ز کال
شال ادبي اېوارډ هنکو (شمالي پښتونخوا) ۲۰۱۷ز کال
- ۳: د سينگار هټۍ: ۲۰۲۰ز کال همدا ناول
يونليکونه (سفر نامې)
- ۱: د ښکلا په تپاس: (د تهايي لېنډ يونليک) چاپ کال ۲۰۰۹ز
صوبايي ادبي اېوارډ (ايالتي کلنۍ جايزه؛ ۲۰۰۹ز)
- ۲: د تاشقند د قند څکه: (د ازبکستان يونليک) چاپ کال ۲۰۱۱ز
د ۲۰۱۱ز کلنۍ جايزه وپرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ)
- ۳: د زم زم تنده: (د حج يونليک) چاپ کال ۲۰۱۴ز کال
د ۲۰۱۴ز کلنۍ ايالتي جايزه وپرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ)
- ۴: جنت په جزيره کي: (د مورېشيس او متحده عرب اماراتو
يونليک). د چاپ کال ۲۰۱۵ز کلنۍ ايالتي جايزه وپرونکۍ (صوبايي
ادبي اېوارډ)
- ۵: د سپوږمۍ انګن: چاپ کال ۲۰۱۶ز (د ملايشيا يونليک)
د ۲۰۱۶ز کلنۍ ايالتي جايزه وپرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ)
- ۶: ترکيه د تهذيبونو څانګو: چاپ کال ۲۰۱۷ز (د ترکي يونليک)
- ۷: شاپېرۍ د کوه قاف چي پښتنې سوي: (د آذربايجان يونليک)
چاپ کال ۲۰۱۸ز کال
- ۸: مستي د مسايي د ځناور په ځنګل کي: (د کپنيا يونليک)
چاپ کال ۲۰۱۸ز

د سينگار هټۍ

۹: زما داوړی زړگی راوړه

په ناداني مي در کاوۀ نه پوهېدمه: (د کندهار او هلمند يونليک)
په بنکلا مجله (کندهار) کي قسط وار چاپ سوی کلونه ۲۰۰۵ز
۲۰۰۶ز

۱۰: د نيازيين کابل وړمې: (د کابل يونليک) چاپ ۲۰۰۹ز کال
په حسنی مجله (پښين) کي قسط وار خور سوی دی.

تفیدي او څپه نيز

۱: د شيدا او حنان پر تليز جاج: چاپ ۲۰۰۷ز کال
د ۲۰۰۷ز کلنی ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د هير اېجو کپشن کمیشن له خوا پر ملکي کچه باندي د ايم ايس
په کورس کي شامل سو.

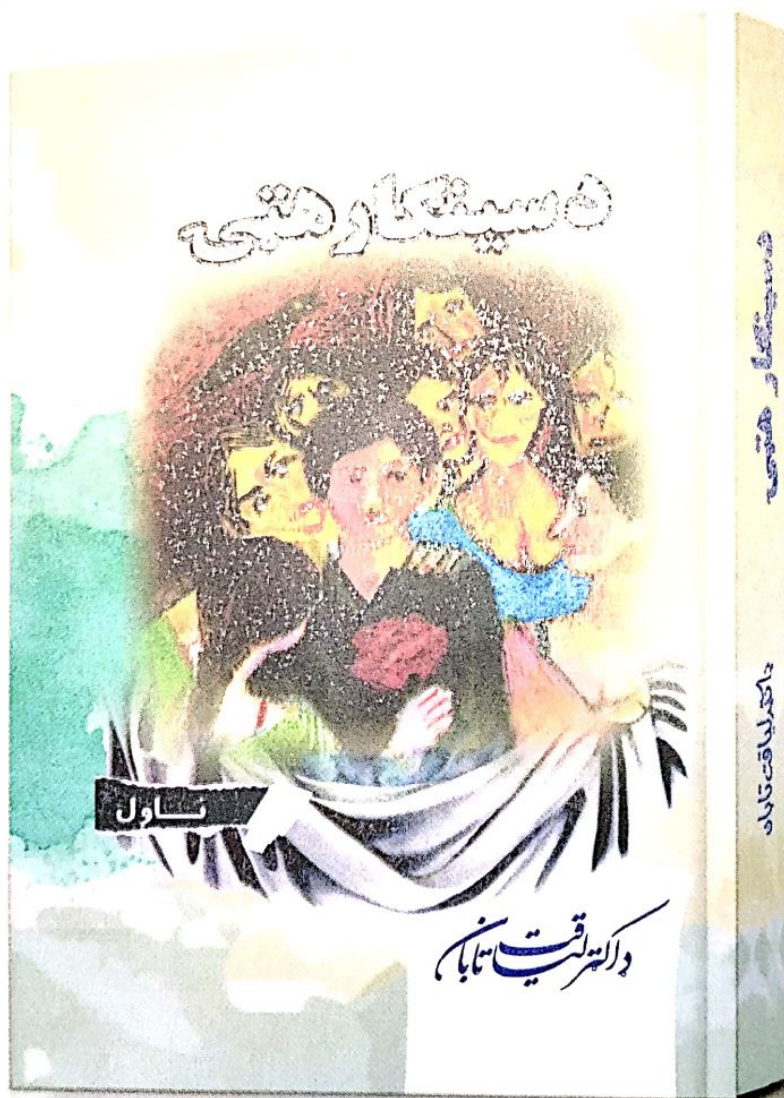
۲: د سهېلي پښتونخوا پښتورسني: چاپ ۲۰۰۸ز کال
د ۲۰۰۸ز کلنی ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د کوټي پوهنتون د پښتو خانگي په ايم اي کورس کي شامل او د
هير اېجو کپشن پاکستان له خوا پر ملکي کچه د بي ايس په کورس
کي شامل ..

۳: د حميد او شمس الدين پر تليز جاج: چاپ ۲۰۱۱ز کال
د ۲۰۱۱ز کلنی ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د هير اېجو کپشن کمیشن له خوا د ايم ايس په کورس کي شامل

۴: تاباني فکرونه: لومړی ټوک: چاپ ۲۰۱۲ز کال
۵: پښتو موسيقي: چاپ ۲۰۱۵ز کال

د ۲۰۱۵ز کلنی ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د باچاخان پوهنتون چارسده په پي ايچ ډي کورس کي شامل

۶: تاباني فکرونه: دويم ټوک: چاپ ۲۰۱۸ز کال
۷: د کامگار او علي خان پر تليز جاج (چاپ ته تيار ۲۰۲۰ز)

دارالکتب پرنٹرز
رابطہ نمبر: 0092-91-2569011
darusaeed@gmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**